

TAJNA ROZELOR

K.F. BREENE

LITERA

K.F. BREENE

TAINA
ROZELOR

Traducere din limba engleză
ADRIANA DĂNILĂ

LITERA
București

A Ruin of Roses
K.F. Breene
Copyright © 2021 K.F. Breene
Toate drepturile rezervate
Design copertă de Momir Borocki

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Taina rozelor
K.F. Breene

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de
Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Breene, K.F.

Taina rozelor / K.F. Breene;

trad. din limba engleză: Adriana Dănilă –

București: Litera, 2023

ISBN 978-606-33-9982-4

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111

Prolog

Un mârâit amenințător răsună prin Pădurea Interzisă.
Îmi simțeam inima în gât.

Bestia!

Am țâșnit în spatele celui mai apropiat copac și m-am lipit de scoarța dură. Sacul din tweed îmi atârna pe piept plin ochi cu încărcătura prețioasă pe care o furasem din câmpul etern. Dacă bestia avea să mă găsească cu toate astea – dacă mă găsea în Pădurea Interzisă –, aveam să-mi găsesc sfârșitul. Avea să mă ucidă așa cum făcuse cu nenumărate alte persoane, chiar dacă aveam doar 14 ani.

Nu conta că eram prea tânără ca să mă transform, asta dacă transformarea mai era posibilă pentru noi după blestem. Dacă eram suficient de mare ca să fur, eram și suficient de mare ca să mor pentru păcatele mele.

O crenguță trosni. Iarba uscată pocnea sub apăsarea unui picior ce părea uriaș. Se auzi și al doilea picior – creatura încetinise. Fie simțea că era cineva în apropiere, fie îmi simțise mirosul.

Am tras aer în piept și am închis ochii; îmi tremurau mâinile. Pufnituri puternice spărgeau tăcerea. Bestia își folosea nasul ca să descopere prada.

Nici părinții mei nu știau că venisem. Nana se îmbolnăvise – unul dintre efectele blestemului care ne subjugase regatul. Toată lumea spunea că nu exista leac. Dar eu găsisem o cale. Cel puțin puteam să încetinesc efectele. Însă aveam nevoie de planta eternității, iar noi abia dacă o mai găseam. Eu încă învățam cum să o cresc adecvat. Nimeni din sat nu putea să facă nimic cu ea. Însă eu simțeam că planta îmi vorbea cumva. Aveam să-mi dau seama, în cele

din urmă, știam că puteam, dar acum nu mai aveam timp.

Mă ardeau plămânii. Îmi era frică să respir.

Și mai multă iarbă fu strivită de picioarele enorme ale bestiei. Venea spre mine!

Am icnit fără să vreau. Mi-am dus repede mâna la gură ca să înăbuș sunetele, dar era prea târziu. Nu se mai auzeau pași. Mă auzise. Întunericul mă împresură.

Tăcere.

Bestia începu să ragă, aproape făcându-mă să mă înfior. Frica se transformă în adrenalină, determinându-mă să fug. Alergam cât de repede puteam. Am trecut printr-un tufiș și am ocolit un copac.

Din spate, auzeam pași apropiindu-se. Gonea! Cum să scap?

Incitudini înfricoșătoare se auzeau deasupra mea – pufnea în timp ce se mișca. Dacă avea capul la o astfel de înălțime, atunci era mult mai mare decât se zvonea.

În față mă aștepta un zid de tufișuri. Doi copaci rupeau peretele, creând o deschizătură printre spini. Mi-am încercat norocul și am țâșnit printre copaci.

În spatele meu am auzit ceva alunecând, iar când m-am uitat, am văzut două picioare gigantice care se terminau cu gheare ascuțite înfigându-se în pământ. Se opriseră exact înaintea de deschizătură.

Am început să plâng, nu mă mai puteam abține, însă mi-am continuat drumul, sprijinindu-mă în genunchi și în mâini, târându-mă. Frunzișul dens de deasupra capului mă acoperea complet. Spinii îmi înțepau carnea. Am continuat să mă târăsc, acum pe coate și pe genunchi.

În spatele meu auzeam cum cineva respira zgomotos. Îmi urmărea mirosul.

Gaura din fața mea îmi dădea de înțeles că mă apropiam

de sfârșitul acestui tunel natural. Sângele îmi curgea pe obraz, acolo unde un spin mă înțepase. Sacul cu planta eternității se zdrobise sub apăsarea trupului meu. Știam că asta nu avea să fie bine pentru elixir, dar nu aveam de ales.

Trebuia să scap. Viața Nanei depindea de asta. Tușea foarte tare și respira foarte greu. Avea nevoie de ajutor.

Adunându-mi tot curajul de care eram în stare, am ieșit ghemuindu-mă în întuneric, privind în gol în noaptea lipsită de stele. De jur-împrejur erau doar copaci, iar pe jos era un amestec de ierburi și mă răcini. Nimic nu se mișca. Oare bestia plecase?

În adâncul sufletului meu știam răspunsul, dar frica mă copleșise.

M-am gândit să rămân locului, dar apoi mi-am dat seama că bestia ar fi putut să mă aștepte oricât. Sau că putea să intre după mine. Toată lumea spunea că avea fața oțelită. Câteva liane și spini nu aveau să o deranjeze.

Am țâșnit înainte, suspinând.

Răgetul ei parcă mă urmărea, fiind din ce în ce mai aproape. Gâfâiam și mă chinuiam să respir. Am lovit aerul cu pumnii și am ocolit un copac. În față vedeam marginea pădurii. Deși multe creaturi odioase puteau trece acea linie, bestia, paznicul din Pădurea Interzisă, nu putea.

Luminile din sat dansau încetoșat în privirea mea umedă. Lumânări la ferestre. Focuri în curți. Toate mă așteptau. Și erau exact în fața mea!

Răgetul îmi făcu oasele să tremure, fiind mult prea aproape.

Sfârșitul era aproape.

Capitolul 1

M-am trezit răvășită de imaginea unor ochi aurii uriași. Respirând îngrozită, m-am ridicat grăbită. Aveam părul lipit de fața foarte transpirată. Cămașa îmi era și ea lipită de spate. Un coșmar.

Nu, mult mai rău decât un coșmar. O amintire.

Încă îmi aduc aminte cum m-am chinuit să înaintez printre acei copaci la 14 ani și cum m-am împiedicat de o piatră. Cum am căzut și am alunecat. Când m-am oprit din rostogolit, zăceam întinsă pe spate, cu fața în sus, văzând doar pădurea.

Acei ochi aurii și mari se holbaseră la mine prin întuneric. Capul bestiei era la o înălțime imposibil de înțeles, printre ramurile copacilor. Nu-i văzusem niciodată trupul. Noaptea îl înghițise.

Iar acea imagine s-a reluat în buclă în toate coșmarurile mele în toți acești ani atât de lungi. Nouă ani de reluări.

O tuse umedă, aspră îmi alungă panica. Am tras lung aer în piept pentru a-mi reveni, pentru a mă conecta la momentul în care eram de fapt. Sunetul răgușit se auzi din nou. Tata. Era din ce în ce mai rău.

Am suspinat îngrijorată și mi-am dat părul la o parte de pe față, apoi trăgând așternuturile.

Sora mea, Sable, se trezi brusc pe patul îngust de lângă al meu, din camera noastră foarte mică. Nu aveam multe, dar măcar aveam un acoperiș deasupra capului. Cel puțin pentru moment.

Printre perdelele zdrențuite pătrundea lumina slabă a lunii, iar eu abia puteam să-i întrezăresc chipul întorcându-se către mine, cu ochii mari și plini de frică. Știa foarte bine

ce însemna acea tuse.

— E în regulă, i-am zis eu, trecându-mi picioarele peste marginea patului. E în regulă. Mai am elixir de încetinire. Încă nu s-a terminat.

Ea încuviință, ridicându-se și trăgând așternuturile la piept.

Avea doar 14 ani, vârsta la care eu abia supraviețuisem bestiei și tot o pierdusem pe Nana.

Însă acum totul era diferit. De atunci am lucrat cu multă sânguință la elixirul special făcut din planta eternității pe care l-am inventat. Încă nu vindeca blestemul bolii, dar o încetinea drastic și îi anula multe efecte. Datorită elixirului și pentru că le-am dat rețeta celor din sat și i-am învățat cum să îl facă, am pierdut doar o singură persoană în acest an. Dacă iarna ar fi cedat odată, venirea primăverii ne-ar fi ajutat să ne revitalizăm grădinile. Plantele intraseră în hibernare iarna și nu mai făcuseră frunze noi. Grădinile din micile noastre curți nu erau suficient de mari pentru a ne susține dacă am fi avut pe cineva în pragul morții. Și erau destui în situația asta.

Fratele meu mai mare, Hannon, deschise ușa și își vârî capul în cameră. Părul roșu îi încadra capul ca o tornadă. Mai mulți pistrui îi întunecau ușor fața palidă. Spre deosebire de mine, el nu se bronză deloc. Avea doar două culori: alb și roșu.

— Finley, zise el înainte de a-și da seama că eram deja trează. Lăasă ușa deschisă, dar ieși, așteptându-mă. Starea lui se agravează, continuă Hannon încet, după ce am ieșit în hol. Nu mai are mult.

— A rezistat în ciuda bolii mai mult decât oricine altcineva de aici. Și o să continue să reziste. Recent, am făcut câteva îmbunătățiri. O să fie bine.

Am făcut un pas către camera tatei, care era exact lângă a mea, dar fratele meu m-a oprit, apucându-mă de braț.

— Nu mai are mult, Finley. Cât să o mai țină așa? Suferă. Copiii îl văd cum suferă.

— Asta se întâmplă pentru că am ajuns la cele mai slabe frunze din planta eternității. De îndată ce vine primăvara, o să fie mai bine, Hannon, o să vezi. O să găsesc un leac pentru el. Nu se alătură Nanei și mamei pe lumea cealaltă. Nu o va face! *O să găsesc un leac.* Trebuie să existe.

— Singurul leac e să rupem blestemul, dar nimeni nu știe cum să facă asta.

— Cineva trebuie să știe, am rostit eu încet, deschizând ușa de la camera tatei. Cineva din regatul ăsta uitat de soartă știe cum să rupem blestemul. O să-l găsesc și o să scot adevărul de la el.

O lumânare din sfeșnicul de pe masa de lângă ușa pâlpâia. Am ridicat-o și am protejat flacăra, făcând un căuș în jurul ei, grăbindu-mă să ajung la tata. De o parte și de alta a patului erau câte două scaune, ca întotdeauna. Câteodată, le foloseam pentru a ne aduna în jurul lui când era lucid. În ultima vreme însă, erau folosite pentru a-l supraveghea, ca să-l urmărim cu înfrigurare cum se lupta să rămână în viață.

Fața ridată a tatălui meu părea cenușie în lumina lumânării. Pleoapele lui tremurau ca și cum era prins într-un coșmar.

Era, presupuneam eu. Cu toții eram. Tot regatul era. Regele nostru nebun se folosisese de magia vicleană a unui rege demon pentru a rezolva o dispută personală, iar acum toți sufeream consecințele. De fapt, *el* nu le mai suporta. El murise și ne lăsase pe toți să putrezim. Ce nenorocit! Nu ne spusese din ce cauză murise, dar eu speram că o cangrenă oribilă îi mâncase scula.

Am așezat lumânarea pe masa de lângă pat înainte de a verifica șemineul din celălalt capăt al încăperii. Cărbunii pâlpâiseră sângeriu înainte de a se face negri, emanând suficientă căldură pentru a încălzi ceainicul de apă de deasupra. Nu știam niciodată când era nevoie de apă caldă. Cum blestemul distrusese toate utilitățile moderne precum electricitatea și apa caldă, aproape aruncându-ne înapoi în Evul Mediu, trebuia să ne descurcăm cu ce aveam.

— Dash spune că mai avem foarte puține frunze utilizabile, iar recolta pe care ai plantat-o încă nu este gata, zise Hannon.

— Nu am planta... Nu mai contează.

Nu am mai încercat să-i explic că planta eternității răsărea natural în fiecare an dacă o înconjurai de un pământ bun și o îngrijeai bine. Hannon nu era cine știe ce grădinar.

— Dash nu ar trebui să spună povești.

Dash era cel mai mic frate, un băiat de 11 ani care se mișca mult mai mult decât asculta – cu excepția momentelor în care mă asculta pe mine cum vorbeam singură, din câte se părea. Nu îmi dădusem seama că mă auzise.

— Mă pricep la plante și la grădinărit, dar nu sunt vrăjitoare, Hannon. E o pasiune, nu magie. S-ar putea să nu fie atât de frig aici, dar e suficient de rece pentru a afecta creșterea plantelor. Am nevoie de puțin soare. Mă tot rog la zeiță pentru asta, dar ei, în mod clar, nu-i pasă deloc de noi. Divină pe dracu'! Poate că ar trebui să ne întoarcem la vechile datini ale strămoșilor noștri. Ei se închinau la niște zei care stăteau pe un munte sau ceva de genul ăsta. Poate că unul dintre ei o să asculte.

— Citești prea mult.

— Se poate așa ceva?

— Atunci visezi prea mult cu ochii deschiși.

Am ridicat din umeri.

— Asta probabil e adevărat.

Trusa mea medicinală mă aștepta în colț – ierburi, un mojar și un pistil așezate pe o tavă de lemn. Cele două frunze amărâte din vasul de ceramică fuseseră deja uscate în lumina slabă a soarelui din amiaza trecută.

Foarte poetică această rețetă de vindecare. Înfrorător de poetică. Fusesse nevoie de multă lectură, de încercări și de erori pentru a-mi da seama cum funcționa – și încă nu terminasem. Eram sigură că regele demon râdea de mine undeva. De noi toți. El era nenorocitul care îi luase aurul regelui și care inventase blestemul de rahat care acum ne chinuia pământurile. Slugile lui fuseseră instalate în regat pentru a ne urmări cum ne chinuiam. Păcat că acum putrezeau în pământ alături de răposatul rege. Meritau să fie morți șobolanii nenorociți!

— Ce a fost asta? Întrebă Hannon, care avea un temperament mult mai blând decât al meu, deși asta nu era tocmai o mare realizare.

Nu ridicasem prea mult ștacheta.

— Nimic, am murmurat eu.

Nu se cuvenea ca o doamnă să vorbească urât – sau cel puțin așa îmi aminteau oamenii din satul nostru vechi. Și la fel de rău era să le arăți degetul mijlociu, mai ales după ce se încruntau la tine. Erau oameni foarte scorțoși în acest sat, dar, dacă ne scuturai, nu aveam nici două parale la un loc.

Tata avea convulsii și spasme la fiecare tuse umedă.

Cu mâinile tremurânde, luptându-mă să rămân calmă, am zdrobit frunzele cu pistilul. O aromă înțepătoare, ca de brânză coaptă amestecată cu usturoi, îmi inundă simțurile. Poate că frunzele erau mici, dar erau pline de magia vindecării.

Tata se repezi către marginea patului.

Hannon fu acolo într-o clipită, așezându-se lângă el și ridicându-i găleata de pe podea. Îl ajută să se aplece peste margine și să vomite. Știam foarte bine că avea să fie și sânge în vomă.

— Concentrează-te, mi-am zis încet, scuturând două picături de apă de ploaie de pe deget peste frunzele zdrobite.

Le colectasem în miez de noapte. Păreau să funcționeze cel mai bine. Apoi am presărat celelalte ierburi, care erau mult mai ușor de găsit – o crenguță de rozmarin, o frunză de mărar, un strop de scorțișoară. Și, în cele din urmă, ingredientul care era aproape la fel de important precum planta eternității: petala plină și sănătoasă a unui trandafir roșu.

Trebuie să fie și roșu. Alte culori nu funcționau atât de bine. Nu aveam nici cea mai mică idee ce legătură aveau trandafirii roșii cu blestemul sau cu demonii, dar, cum efectele erau clare, creștea înzecit potența elixirului. Asta mă făcea să cred că mai existau pe undeva unul sau două ingrediente pe care încă nu le încercasem și care puteau să fie leacul. Un leac pe termen lung, care să ne scape de aceeași rutină ce ne ducea constant la același rezultat. Ceva care ar fi distrus boala cu totul. Dacă exista pe undeva, aveam să-l găesc. În timp util, speram, pentru a-l salva pe tata.

Tata gemu puternic, făcându-mă să mă mișc mai repede. Respira greu, chinuit, prin gâtul și așa încordat. Cel puțin avea inima puternică. Un infarct o răpise pe mama cu un an în urmă. Trupul ei trecuse prin prea multe, iar inima ei cedase. Nu mă pricepeam să fac elixirul atât de bine pe atunci. Tata avea mai mult timp.

Trebuia să aibă mai mult timp.

— Sincer, Dash are dreptate. Avem nevoie de mai multe

provizii, am zis eu, lucrând intens cu pistilul. Nu sunt suficiente doar plantele noastre.

— Parcă ieri ai zis că nimeni nu mai are oricum provizii, nu?

— Nu unele pe care să fie dispuși să le împartă, oricum.

Toți aveau părinți bolnavi și *poate* unul sau doi bunici bolnavi, dacă aveau noroc. Resursele noastre erau aproape terminate.

— Atunci de unde o să... Lăsa cuvintele în aer. Nu.

— Nu am de ales, Hannon. În plus, am tot intrat și am ieșit din acea zonă de mai multe ori în ultimii ani și nu am avut probleme. Chiar și noaptea. Bestia cel mai probabil nici nu mai patrulează prin Pădurea Interzisă.

Mâinile începuseră să-mi tremure, așa că m-am oprit preț de câteva clipe și am tras adânc aer în piept. Să-l mint pe Hannon era una – era un suflet pur și voia să mă creadă –, dar eu nu eram suficient de nebună încât să-mi cred propriile minciuni. Doar pentru că nu mai văzusem bestia în nici o altă vizită în afară de prima nu însemna că încetase să vâneze intrușii. Satul nostru era la marginea regatului, iar eu eram foarte vicleană. Mă asiguram că nu eram văzută. Auzeam însă răgetele. Era acolo, așteptând. Urmărind. Cel mai periculos prădător.

Bestia nu era însă singurul pericol din pădure. Creaturi oribile fuseseră eliberate de blestem și, spre deosebire de bestie, ele nu păreau să fie oprite de deschizătura dintre copaci. Obișnuiau să țâșnească din Pădurea Interzisă, după lăsarea întinericului, și să-i mănânce pe sătenii pe care-i prindeau pe afară. Din când în când, dărau câte o ușa și îi mâncau pe săteni în casele lor.

Nu se mai întâmplaseră astfel de incidente de mult. Niciunul dintre noi nu înțelegea de ce ne lăsaseră în pace,

dar încă erau în pădure. Auzeam și răgetele lor. Acel loc era înțesat de pericole.

— E în regulă, am întărit eu, deși el nu se grăbise să mă contrazică. Câmpul cu planta eternității e aproape. O să mă strecor repede, o să iau ce am nevoie și o să ies. Am un simț al direcției foarte bun în acel loc. Intru și ies.

— Doar că mai sunt două zile până la luna plină.

— Asta o să mă ajute să văd mai bine.

— Da, dar o să crească puterea bestiei. O să miroasă mai bine. O să alerge mai repede. O să mestece mai puternic.

— Nu cred că mestecatul domol e mai bun decât cel rapid și puternic, dar nici nu contează. O să fiu rapidă. Știu drumul.

— Nu ar trebui să știi drumul.

Din modul în care o spusese, am înțeles că Hannon era pe cale să renunțe la luptă. Nu mai avea puterea să mă convingă să nu mă duc. Cumva, sperasem să încerce mai cu zvăc.

Am făcut o grimasă, deși îmi dorisem să zâmbesc, iar stomacul începu să mă roadă. Trebuia să merg. Și mă tot dusesem în acești ani și mă întorsesem în siguranță.

Însă detestam fiecare astfel de ieșire.

— Când? întrebă sobru Hannon.

— Frunzele sunt foarte puternice când sunt recoltate seara, i-am zis eu, și suntem deja în încurcătură, nu prea mai avem timp, cum ai zis și tu. Nicio clipă nu e mai bună ca prezentul.

— Ești absolut sigură că trebuie să mergi?

Umerii mi s-au gârbovit preț de un moment.

— Da.

O oră mai târziu, stăteam în camera din față cu o traistă din tweed atârându-mi pe piept. Planta părea să reacționeze foarte bine când era cărată în acest fel. Aflasem de acest sfat dintr-o carte și demonstrasem teoria prin încercări și eșecuri. Frații mei și sora mea erau cu mine.

— Ai grijă!

Hannon m-a strâns de umăr, privindu-mă în ochi.

Cu opt centimetri mai înalt decât cei 1,80 ai mei, era cel mai înalt bărbat din satul nostru. Era și unul dintre cei mai puternici. Avea brațe mari și spate lat. Majoritatea ar fi presupus că el era cel care ar fi trebuit să-și riște viața în bârlogul bestiei. Sau cel care trebuia să vâneze pentru cina noastră în partea mai sigură a pădurii, către est. Dar nu, Hannon era tipul care își frângea mâinile și mă aștepta acasă, gata să mă peticească când intram sângerând pe ușă. Și bine că era acolo, că de mai multe ori am ajuns acasă șchiopătând. Blestemații ăia de porci mistreți din partea de est a pădurii erau adevărați maștri în arta sfârtecătuului. Teribil de răi.

Bestia era cu totul altceva.

„Curaj.”

În depărtare se auzea o pasăre de noapte ȕipând a primejdie. Căsuȕele din jurul nostru de pe poteca de pământ stăteau ghemuite în liniște, iar locuitorii lor dormeau duși la acea oră din noapte. Dormeau sau stăteau în tăcere în casele lor întunecate, nedorindu-și să atragă vreo creatură care ar fi putut să se strecoare prin deschizătura dintre copaci. Poate că nu se mai întâmplase de ani buni, dar oamenii de aici aveau memorie bună.

— Să nu-ȕi asumi riscuri, zise Hannon. Dacă vezi bestia, fugi!

— Dacă o văd, cel mai probabil o să fac pe mine.

— Bine. Doar să faci asta alergând.

Ce sfat înțelept!

— E în regulă, Hannon. Am luat elixirul de mascare a mirosului. De obicei, funcționează când vânez. O să ajute.

El încuviință, dar se părea că nu terminase cu vorbele de îmbărbătare.

— E doar o bestie, zise el. Asta e cea mai mare preocupare. Te-ai confruntat și cu alte creaturi în acea pădure și ai ieșit învingătoare.

Nu era chiar așa, dar, cum spuneam, Hannon era un suflet pur. Nu părea să-și dea seama când mințeam. Dacă el credea că eram mai dură decât eram de fapt, avea să se îngrijoreze mai puțin. Pe cine putea să rănească asta? M-am întors și am îmbrățișat-o strâns pe Sable, sărutând-o pe creștet. Dash fu următorul, apoi a trebuit să mă lupt să-l dezlipesc de mine.

— Lasă-mă și pe mine să merg, mă imploră Dash. Știu unde e. Te pot ajuta să colectezi mai multe. Mă pot lupta cu monștrii!

— Cum... M-am oprit. Nu era momentul să țip la fratele meu mai mic. Am făcut însă semn către Hannon. Cât timp sunt plecată, fă bine și află de unde știe el unde e câmpul. Să nu-l pedepsești până când nu mă întorc! Vreau să particip și eu la asta.

L-am îmbrățișat încă o dată pe Hannon și am plecat repede. Puteam să fac asta. *Trebuia* să fac asta.

Nenorociții de mistreți îmi rupseseră arcul cu o săptămână în urmă, așa că înaintam doar cu un pumnal și un briceag, dosite în pantaloni. Niciuna din aceste arme nu avea să facă mare lucru în fața bestiei. Însă, dacă mă gândeam mai bine, dacă bestia *chiar* avea o armură impenetrabilă, atunci nici zece săgeți nu aveau cum să mă protejeze.

Am luat-o pe o scurtătură din spatele a două căsuțe, sărind peste garduri și apropiindu-mă de marginea Pădurii Interzise. O bucată de pământ, unde iarba fusese păscută de oi, era tot ce mă mai separa de intrare. Buruienile se întindeau către acea zonă, apoi se vestejeau și mureau. Copaci fantomatici se ridicau la intrare, cu ramuri răsucite, care se întindeau către sat. Dincolo de asta se vedeau doar umbre tăiate de lumina lunii sub cerul înțesat de stele.

Încercam să nu mă mai gândesc la mize. Să alung imaginea tatei ținuit la pat. Să alung îngrijorarea pe care o văzusem în ochii lui Hannon și disperarea din îmbrățișările lui Sable și Dash când își luaseră la revedere pentru ceea ce speram să nu fie ultima oară.

Acum eram doar eu și pădurea. Eu și creaturile care pândeau în ascunzișurile întunecate. Eu și bestia, dacă se ajungea la asta.

Nu puteam să-l dezamăgesc pe tata. Trebuia să reușesc!

Înaintând, am simțit tăișul pumnalului alunecând în teaca pe care o aveam legată de mijloc. Am pășit ușor și cu atenție doar pe pământul cu iarbă și ferindu-mă de orice putea pocni sau trosni. Acum era ușor, fiind încă în sat. Odată ce aveam să trec de acea deschizătură dintre copaci, avea să fie mult mai greu. Mult mai periculos.

În aer nu se auzea niciun sunet. Nici măcar vântul nu mișca ramurile înghețate. Când expiram, îmi vedeam respirația. Observam fiecare detaliu din împrejurimi. Eu eram prada și nu aveam chef să mă duelez cu vânătorul.

Aerul păru și mai rece după ce am trecut pragul. M-am oprit și am tras aer în piept. Panica putea să mă omoare. Trebuia să-mi păstrez capul limpede.

Înaintam vigilentă. Trebuia să fiu atentă la orice mișcare. Orice schimbare în mirosuri sau în sunete.

Îmi aduceam aminte cât de frumoasă și de plăcută fusese Pădurea Interzisă înainte de blestem, într-o vreme acum aproape uitată. Era verde și bogată. Acum însă, iarba uscată trosnea sub apăsarea cizmelor mele uzate. Scoarța copacilor era făinoasă sub atingerea degetelor mele. Ramurile nu mai aveau frunze, nici măcar în copacii care ar fi trebuit să fie veșnic verzi, și nicio floare nu mai răsărea din plantele iernatice.

În față, lângă un pin mare prea puțin îmbrăcat în ace, am zărit un mesteacăn care nu părea a se potrivi cu semenii săi. Exact în spatele lui era destinația mea.

Câmpul cu planta eternității era pe jumătate când îl găsisem prima dată față de cât era acum. Crescuse mult de-a lungul anilor, nu că ar fi contat. Puteam să folosesc doar ce furam și nu îndrăzneau să fac asta prea des.

Trosc!

Un val de adrenalină îmi înfierbântă sângele. Am înghețat cu mâinile ridicate ca o idioată, ca și cum eram gata pentru o luptă adevărată. Poate că aveam curaj, dar era clar că nu știam deloc cum să gestionez pericolul.

Se auzise ca și cum trosnise o crenguță.

Cu sufletul la gură, am așteptat să se întâmple ceva. Apoi am mai așteptat un pic – urmărind orice mișcare, ascultând orice sunet. Nimic.

Respirând ușurată, am continuat să înaintez. Forma copacilor părea să se schimbe în jurul meu, târându-se în misterul întunericului rupt din noaptea plină de stele. În stânga mea, o creatură răcni. Sunetul răsună prin aer înainte de a se pierde precum undele într-un lac. Inima îmi bătea cu putere, dar sunetul venea din depărtare, așa că momentan nu aveam de ce să mă îngrijorez. Speram ca acea creatură să continue să țipe ca să-i pot urmări ruta.

Se auzi un strigăt oribil de această dată, tot din depărtare. Părea ca și cum un om era în pericol, era mâncat de viu sau torturat în moduri inimaginabile ori ca un bărbat care tocmai își tăiasse un deget într-o hârtie. Părea o suferință intensă, cu alte cuvinte, cineva avea nevoie de ajutor imediat, altfel sigur avea să urmeze moartea.

„Bună încercare, nenorocitul!”

Auzisem și în trecut acea creatură. Odată, când alergam panicată către casă, o și văzusem. Scopul ei era să-i ademenească pe oamenii care voiau să facă un bine. Oamenii veneau să ajute, iar ea îi omora.

Sau cel puțin așa credea că avea să funcționeze înșelătoria ei. Doar că toată lumea știa că în Pădurea Interzisă fiecare era pe cont propriu. Nu erau oameni cu intenția de a le face bine altora. Drăcia aia putea să urle cât voia, fiindcă mie nu îmi păsa. Dacă o tot auzeam, aveam să fiu pregătită și nu mă putea lua prin surprindere.

Acum mestecănu era aproape, falnic.

Ramurile îi tremurau teribil, ca și cum îi era frig.

Am înlemnit din nou și m-am întrebat brusc de ce când îmi era frică ridicam mereu brațele în aer ca și cum aș fi fost o dansatoare confuză...

Dar, serios, pentru numele Zeiței și al tuturor sfinților, de ce tremura copacul? Asta nu se mai întâmplase până acum. Treceam pe lângă acest copac de fiecare dată când veneam pe acest câmp și nu se mișcase decât când bătea vântul.

„Acum chiar nu este momentul ca un copac să danseze, oameni buni!”, spuneam în gând publicului invizibil care mă urmărea în această aventură.

Era ceva ce obișnuiam să fac de mică și nu renunțasem la acest obicei nici la 23 de ani. În trecut, făceam asta pentru

că mă prefăceam că eram bufon sau regină, dar acum o făceam pentru că mă liniștea. Și pentru că sunt o fire excentrică, presupun.

„Să ne păstrăm calmul cu toții! Lucrurile devin un pic stranii.”

M-am uitat mai cu atenție la mesteacănul care tremura, recunoscătoare când acesta încetă să se mai lege. Noaptea era din nou liniștită, iar creatura care răcnise, impostorul neajutorat, luase o pauză. Câmpul era în fața mea, inundat de lumina lunii.

Am cercetat zona dinaintea luminișului. Nu se mișca nimic. Niciun copac nu tremura.

M-am uitat în spate, îngustând privirea către mesteacăn – și acolo totul era la fel de liniștit. Nu aveam sentimentul că se apropia vreun pericol, nu simțeam apăsarea unor ochi asupra mea. Deci acum sau niciodată.

Cu pumnalul în teacă și briceagul la îndemână, am cercetat cu atenție plantele, croindu-mi drum printre ele. Majoritatea botaniștilor le-ar fi catalogat drept buruieni. Dar majoritatea botaniștilor erau zâne și se uitau cu aroganță la plantele pe care nu le puteau crește. Sau cel puțin așa ziceau oamenii. Nimeni din sat nu mai văzuse vreo zână de 16 ani.

Sigur, asta nu însemna că zânele nu le-ar fi căutat. Planta eternității chiar era cel mai puternic vindecător din toate regatele. Și ghici ce? Creștea doar pe pământurile conduse sau întreținute de cei care se puteau preschimba în dragoni. Descurcați-vă cu asta, zânelor!

Chiar dacă regatul era practic în custodia regelui demon din cauza blestemului, încă avea magia dragonilor. Majoritatea nobilimii fusese ucisă la scurt timp după moartea regelui nebun, dar planta eternității rămăsese neatinsă. Tot ce trebuia să facem era să învățăm să lucrăm

cu ea.

Mereu mi s-a părut romantic. Fără prezența dragonilor, planta eternității nu ar fi ieșit din pământ. Era ca și cum magia protectoare a dragonilor infuzase în profunzime pământul pe care mergeam, oferindu-i curaj plantei eternității și făcând-o să crească.

Această plantă era regală. Regală însemnând că era incredibil de pretențioasă și foarte greu de utilizat. Dacă erai prea dur sau prea grăbit în manevrarea ei, se stafidea și își pierdea din potență. Impunea atenție deosebită, dacă nu chiar dragoste.

Și eu chiar o iubeam. De ce nu aș fi iubit-o? Îmi salva satul.

Luam doar cele mai mari și mai sănătoase frunze, având grijă să nu deranjez vlăstarii care aveau să creeze o viață nouă când urma să le vină timpul. În timpul recoltării, aveam grijă să îndepărtiez orice frunză moartă sau pe moarte, dar care oricum erau foarte puține.

Am băgat frunzele în sac, având grijă să aibă loc. Nu era bine să stea înghesuite atât de curând după recoltare. Funcționau mai bine când aveau spațiu să respire, ca plantele însele. Dacă nu ar fi trebuit să mă îngrijorez că în orice moment puteam să fiu fugărită, atacată și mâncată, aș fi cărat frunzele pe o tavă mare, asigurându-mă că toate aveau spațiu și că nu se atingeau deloc între ele.

De îndată ce sacul fu plin, m-am ridicat și am cercetat câmpul cu atenție. M-am întrebat câți oameni se strecurau aici pentru a se folosi de plante. Nu am văzut niciodată pe altcineva, dar plantele erau mereu bine curățate și îngrijite. Asta îmi dădea de înțeles că aici veneau și alți oameni care cunoșteau efectele plantelor și care țineau la ele, probabil din celelalte sate. Văzusem ce se întâmplase cu plantele

vecinilor mei care nu le îngrijiseră. Crescuseră sălbatice și necontrolate.

Nu eram singura care trata cu dragoste aceste plante. Nu era tocmai o surpriză, dar îmi încălzea inima. Speram ca și celelalte sate să se descurce măcar la fel de bine ca noi.

Cântecul plângăcios al unei bufnițe mă trezi din reverie. M-am ciupit de față și am început să ascult. Venea de undeva dintr-o parte, destul de aproape. Nu era chiar înfricoșător – părea iritată, dar se putea la fel de bine să fie supărată pe altă bufniță sau pasăre. Poate că observase o creatură mică făcându-și drum pe pământ, nu aveam de unde să știu. Nu eram expertă în comportamentul bufnițelor. Nu, înfricoșător era că auzeam prima dată acest fel de bufniță în Pădurea Interzisă.

Un mestecăn care tremura și acum o bufniță. Ce se întâmpla în această noapte? Orice era, nu-mi plăcea deloc.

„Acum tăceți toți! Dacă suntem foarte atenți, nimeni nu o să ne deranjeze.”

M-am răsucit pe loc și am țâșnit cu atenție, având grijă să nu calc plantele, dar mișcându-mă cât de repede puteam.

O mișcare îmi atrase atenția, înfiorându-mă. Instinctele de supraviețuire mai că mă făceau să-mi ridic pantalonii și să o rup la fugă prin pădure ca un spiriduș.

Oare era bestia? Oare era altceva? Poate că nu conta. Sunetul venise de la un animal mai mare, iar orice era mai mare în această pădure era un prădător.

Respiram foarte încet. Animalul era în partea de sud-vest, în aceeași direcție din care venise cântecul bufniței, dar mai aproape.

M-am uitat la briceagul pe care-l strângeam în mâna tremurândă. Arma aia nu avea cum să taie cine știe ce.

La naiba, acum făceam și glume răsuflate!

Mijindu-mi ochii, cercetam împrejurimile în timp ce închideam briceagul pentru a-l băga la loc. Urmăream totul pentru a vedea dacă totuși ceva, orice, avea să rupă magia razelor de lună ce străpungeau întunericul și umbrele. Noaptea încremenită nu avea de gând să-și dezvăluie secretele.

„Curaj, acum, oameni buni! Toată lumea să rămână calmă!”

M-am întors încet către casă, mergând tiptil, pas cu pas. Nu voiam să calc pe pământul ars și să fac zgomot. Și faptul că respiram încet mă ajuta. Aveam nevoie de aer pentru a-mi alimenta creierul și mușchii. Trebuia să gândesc sau să fug ori ambele simultan. Însă frica oarbă nu a ajutat niciodată pe nimeni.

Briceagul meu făcu un clic când l-am închis și lama dispăru. M-am oprit, strângând din dinți. Tăcerea domni în jurul meu până când răsună un bocet lung, ca al unei femei care jelea pierderea cuiva drag. Tare, amar și plin de agonie.

Am tresărit. Briceagul mi-a căzut printre degete.

„La naiba! Am scăpat nenorocitul de briceag! Oameni buni, țineți-vă bine, lucrurile urmează să se *împută!*”

Se auzi un alt bocet, de data asta ca al unui copil. M-am înfiorat în timp ce briceagul lovi pământul, pocnind de mai multe ori.

Sunetele acestei noi creaturi veneau dinspre nord. Direct din nord. La cincizeci de metri, poate un pic mai mult.

Urmară mormăituri puternice. *Hu, hu, hu!*

Din aceeași direcție, la o distanță similară. Era clar creatura de mai devreme, un soi de sturz-zeflemitor al terorii. Nu știam și nici nu-mi păsa ce se presupunea că trebuiau să atragă mormăiturile.

M-am aplecat brusc, încercând să deslușesc în

întunericul de nepătruns unde îmi căzuse briceagul, căutându-l cu degetele și pipăind pământul. Sub palmă simțeam iarbă uscată.

Încă o bufniță își cântă avertismentul – sau poate că era aceeași bufniță? Nu știam. Oare erau vânători iscusiți care îi urmăreau pe intruși ca niște moși morocănoși? Trebuia să ridic privirea. Indiferent ce era, de data asta se auzise mai aproape.

Cam la treizeci de metri, poate mai puțin. Din sud-vest, din aceeași direcție ca marele prădător.

„La naiba cu briceagul!”

M-am ridicat repede, mi-am așezat bine sacul cu frunze și am țâșnit cu viteză după mesteacăn. Tremura la fel cum o făcuse pe drumul de venire. Însă, de această dată, mișcarea părea mai intensă. Frunzele se loveau unele de altele ca și cum ar fi fost niște schelete dansatoare. Ramurile trosneau, legănându-se, deși nu bătea vântul.

Ce mama naibii se întâmpla cu acel copac? Îi murise vreun văr sau ceva de genul ăsta?

Pasărea terorii își încetă brusc jelitul. Mă auzise. Știam că era ceva acolo.

Blestemăția aia de mesteacăn avea să-și reîntâlnească vărul dacă aveam eu vreun cuvânt de spus. Aveam să dansez dezbrăcată în jurul flăcărilor.

Înghițind o înjurătură, m-am grăbit să pun ceva distanță între mine și flora care o luase razna. În față, mă aștepta un petic de iarbă uscată între două trunchiuri de copac groase, așa că am încetinit. Vedeam doar în față, iar inima îmi pompa adrenalină prin tot corpul, semnele clare ale instinctelor de supraviețuire. Am încetinit și mai mult și am inspirat adânc. Nu puteam să fug orbește. *Nu* puteam. Trebuia să gândesc. Trebuia să acționez inteligent.

Briceagul care căzuse nu făcuse atât de mult zgomot. Creaturile din zonă nu știau că eram acolo. Știau doar că mestecănul dansa ca o divă nesuferită, în căutare de atenție. Și chiar dacă ar fi știut că era un intrus în mijlocul lor, nu ar fi putut să mă atace. Mirosul îmi era ascuns de licoarea de ierburi pe care o înghițisem înainte de a pleca de acasă, iar pământul era mult prea ars ca picioarele mele să lase urme în întuneric. În momentul de față, încă nu știa nimeni de mine.

Am ochit iarba din față, încă ascultând. Mestecănul se liniștise în cele din urmă, lăsând tăcerea să acopere pădurea. Nu auzeam nimic mișcându-se. Niciun țipăt de bufniță.

Pieptul mă apăsa sub presiunea nevoii de a rămâne calmă. M-am concentrat asupra respirației și am început să mă mișc din nou în față, scoțând pumnalul din teacă în același timp. Iarba trosni ușor înainte să pășesc din nou pe pământul tare, presărat pe ici, pe colo cu smocuri de iarbă uscată. Abia dacă m-am putut abține să nu suspin de ușurare.

O bufniță strigă deasupra capului meu.

Am tresărit și am sărit în același timp. Pumnalul meu se izbi inutil de trunchiul de copac din stânga. Bufnița tună din nou amenințător, făcându-mă să-mi doresc să fi avut arcul cu mine ca să o fac să tacă pe loc. „Dispari de pe pajiștea mea, bufnițo!”

Vaietele femeii bătrâne se auziră din nou, cutremurându-mă. În nord-est, urmărindu-mă.

Mă mișcam mai repede acum, atentă la pașii mei. Mai aveam cam nouăzeci de metri până ce aveam să ies din acest loc. Poate un pic mai mult. Nu era foarte departe, dacă mă gândeam, dar depindea de cât de repede putea să fugă acea creatură. Eram rapidă, dar cu siguranță era mai rapidă decât

mine. Iar granița satului însemna ceva doar pentru bestie. Să trec de hotarul către sat nu ar fi fost un impediment suficient pentru această creatură. Trebuia să ajung acasă, să intru și să închid ușa după mine. Avea suficient timp ca să mă prindă.

Să merg nu era o opțiune, fiindcă însemna să mă mișc încet și nu foarte silențios. Alternativa era să mă confrunt cu creatura, eu pe jumătate moartă de foame după anii în care mâncasem tot mai puțin, cu un pumnal de mărime medie, oarecum tocit. Ce șanse!

Mă încercă un sentiment straniu, ca și cum se rostogolea o greutate. La scurt timp după aceea, un val de foc curgea prin mine și nu m-am putut abține să nu tresar uimită.

Mă simțeam... minunat. Al naibii de minunat, de fapt. Căldură, putere și... dorință?

Oh, la naiba! Un incubus¹. Nu luasem poțiunea pentru a opri magia unui demon al poftelor și dorințelor, pentru că nu crezusem că existau în Pădurea Interzisă. Dar de ce nu ar fi fost? Puteau să meargă oriunde voiau în regat. Faptul că eu nu îi văzusem aici niciodată nu conta prea mult.

Din fericire, nu erau atât de periculoși încât să mă îngrijoreze.

Strângând cu putere mânerul pumnalului, mi-am învins teama și am continuat să înaintez, ignorând explozia bruscă de umezeală dintre coapse, care îmi trezea fiori de încântare de fiecare dată când picioarele mi se frecau unul de altul. Și ce mirosea așa? Parfumat, picant și delicios. La naiba, ce bine mirosea!

Scâncetele unui copil plângăcios răsunau în aerul nopții

¹ Incubus este un demon de sex masculin sau un spirit care vizitează femeile noaptea, când acestea dorm, pentru a avea relații sexuale cu ele. (n.red.)

îngrijorător de aproape, cam la douăzeci de metri în stânga mea. Pasărea terorii se mutase în direcția mea, pe diagonală. Cumva mă urmărea, deși nu putea să mă miroasă sau să mă vadă.

Sau poate că elixirul meu pentru mascarea mirosului nu funcționa atât de bine pe cât credeam...

Am ridicat privirea, gândindu-mă că puteam să mă cațăr. Ar fi fost o adevărată luptă să ajung la cele mai apropiate crengi. Mă îndoiam că puteam să fac asta repede sau silențios și, chiar dacă reușeam, dacă acea creatură putea să zboare? Ar fi tăbărât pe mine cât ai clipi.

Fuga, cel mai probabil, era singura mea opțiune.

Înainte să apuc să o iau la fugă, greutatea stranie din piept se rostogoli. Lava curgea și picura către centrul ud al ființei mele. Am gemut, neputând să mă mai abțin, simțind o prezență intimă, moale pe pielea mea, ca și cum cineva mă atingea cu degete catifelate.

Abia dacă mai puteam să respir în timp ce încercam disperată să alung sentimentul.

Însă era... incredibil. Cel mai grozav sentiment pe care-l trăisem vreodată. Aproape primar, atingându-mi centrul ființei și scoțând de acolo o foame sălbatică pe care nu voiam să o alung.

Îmi treceau prin minte tot felul de dorințe disperate, de sete de atingeri, de corpuri împletite, de gustul unui mădular tare alunecând în gura mea.

La naiba, acest incubus era un nenorocit tare puternic! Nu mai simțisem așa ceva niciodată.

Trebuia să alung totul. Trebuia să alung dorința bruscă, amețitoare de a mă trânti pe jos chiar în acea clipă și de a-mi desface picioarele, implorând să fiu penetrată. Să fiu dominată.

De când naiba voia o fată ca mine să fie dominată?

La dracu', chiar din momentul ăsta!

Nu aveam să ies vie din pădure așa. Nu era ceva real.

Se simțea însă ca și cum era sex adevărat. Nu era precum demonii din sat, care emanau doar un soi de prezență uleioasă prin magia lor desfrânată. Era ca și cum simțea o părțică din mine – o parte secretă – expusă.

La naiba! Nu era bine. *Trebuia* să opresc asta!

„Continuă să înaintezi!”, mă tot îndemnam. „Continuă! Ești mai puternică de atât. Rezistă!”

M-am forțat să înaintez, împleticindu-mă ca un bețiv. Cum aveam să mă lupt cu pasărea terorii în această stare? Oare incubusul lucra împreună cu ea? Dacă nu, trebuia să se arate ca să-l ucid foarte repede și să merg mai departe.

Cusătura pantalonilor care se freca de miezul meu aproape că mă făcu să-mi pierd mințile. Sfârcurile tari mi se frecau de materialul tare care le înconjură și care brusc nu mai părea suficient de strâns. Aveam respirația întretăiată și nu din cauza mersului rapid. Ce rahat! Abia dacă mă mai puteam concentra la panica mea extremă.

Un urlat reuși să taie orice val de plăcere care îmi cuprinsese trupul, iar dorința dispăru, ca și cum cineva tocmai tăiasse niște panglici. Teroarea își relua locul.

M-am oprit cu pumnalul ridicat și cu ochii cât cepele. Zgomotul baritonal continuă, înghețându-mi sângele.

Am întors capul încet către sunetul din dreapta mea. Umbrele alunecau pe scoarța dură a copacului mare. Lumina lunii traversa întunericul de lângă el. Nu am auzit și nu am văzut nimic. Pentru câteva clipe, nimic nu părea să se miște.

O formă țâșni din stânga, din direcția opusă în care mă uitasem. Corpul solid stătea cocoțat pe două picioare zdravene, cu capul deasupra capului meu, undeva la un

metru și treizeci de centimetri deasupra. Avea brațe scurte și mâini mici și se aplecase către mine, deschizând gura mare. Mă așteptasem la un soi de păsare. Nu era cazul. Două rânduri de dinți spumegau cu salivă.

Creatura porni către mine, hotărâtă să-mi molfăie fața între fălcile ei.

Capitolul 2

M-am aplecat și m-am pregătit să lovesc, dar nu am avut ocazia. O siluetă uriașă țâșnise din spațiul dintre cele două trunchiuri, din dreapta mea.

Am strigat și am căzut pe spate, cu pumnalul neputincios lângă mine. Silueta se mișcase atât de repede, încât părea o nălucă. Una uriașă, cu umerii mult deasupra capului meu și cu picioarele terminându-se în gheare de cincisprezece centimetri. Era învăluită în întuneric, ca și cum ar fi fost vechi prieteni.

O imagine din coșmarurile mele.

Bestia.

Pasărea terorii apucă să scoată doar un singur răcnet feroce înainte ca bestia să o apuce și să o care înapoi în direcția din care venise. Nici nu am apucat să văd capul bestiei. Însă i-am văzut coada târându-se pe pământ, deși țepii de la capăt păreau să meargă în altă direcție.

Răsună un țipăt puternic, de agonie, acompaniat de molfăiturile ude, hulpave ale dinților care sfâșiau carnea. Trupul îmi era înfierbântat, dar, slavă Domnului, dorința dispăruse.

Nu am fost niciodată genul care să nu profite de o șansă, așa că am apucat pumnalul și am sărit în picioare. Câteva momente mai târziu, alergam cât de repede puteam. Trecând prin tufișuri și ferindu-mă de crengi, am alergat haotic, fără a urma vreun drum anume. Nu-mi păsa dacă puteam fi urmărită sau auzită. Mă îndoiam că s-ar fi sinchisit cineva să fugărească un metamorf amărât, care nici măcar nu se putea transforma, nu când avea pe urme un monstru.

Am trecut de pragul Pădurii Interzise, gonind către sat,

pe drumul lung către casa mea. Aș fi fost mai rapidă dacă nu trebuia să mă preocupe și săritul gardurilor.

Am urcat în grabă scările și am dat buzna pe ușă. Nici n-am apucat să-mi trag sufletul, că m-am întors și am trântit ușa în spatele meu, închizând-o. Am tras zăvorul, în speranța că avea să mă protejeze de ce era afară.

Văzându-mă cu spatele lipit de ușă și abia respirând, Hannon s-a ridicat de pe canapea neliniștit, grăbindu-se către mica fereastră ce dădea către verandă, apucând obloanele și închizându-le.

— Nu, am zis cu respirația întretăiată. Am desfăcut sacul cu planta eternității și i l-am întins. Nu voiam ca aventura mea aproape letală să fie în zadar. Lasă-le!

El se opri, deși obloanele erau pe jumătate trase. Fără să scoată un cuvânt, le deschise înapoi, cercetând împrejurimile întunecate.

— Ai văzut-o, mi-a zis el încet.

Îndreptându-mă, am tras aer în piept și am scuturat din cap.

— Nu. Adică...

Mi-am umezit buzele – îmi era teribil de sete.

Fără să scoată un cuvânt, el se îndreptă către bucătărie. După ani buni în care avusese grijă de părinții noștri, nu avea nevoie să i se spună ce să facă.

— Oarecum. Am văzut o formă uriașă. Un trup. Și o coadă. Și piciorul. *Piciorul*. Trebuia să fie bestia.

— Cât de aproape era?

Nu ar fi trebuit să întrebe asta. Nu mă întrebase niciodată cât de aproape fusesem să văd moartea cu ochii. Și tocmai asta mă împiedicase să mint.

De această dată însă, nu mă simțeam în stare să mai ascund ce se întâmplase.

I-am povestit tot, de la mestecănul care tremura și acea bufniță stranie, teritorială până la acel incubus puternic care nu s-a materializat și evadarea foarte stranie.

— Nu cred că venea după mine, am zis în cele din urmă, după ce mă mutasem pe canapea și sorbisem două cani de apă. Adică... la început era foarte clar. Mă urmărise. Așa făcuse și cealaltă creatură...

— Cum? întrebă Hannon, așezându-se pe scaunul din fața mea – el îl făcuse.

— Din cauza zgomotului din jurul meu, cred, nu știu. Mestecănul și apoi bufnița. Sau poate că poțiunea de mascare a mirosurilor nu a funcționat? Nu e ca și cum am testat-o cum trebuie în Pădurea Interzisă. Am testat-o doar în pădurile din sud și din est, pe animale adevărate în habitatul lor natural, nu pe creaturi demon în ecosisteme malefice. Pădurea Interzisă este capricioasă.

— Păi... Hannon își frecă fața. Mă duc la culcare. Acum tata doarme liniștit. Elixirul de mai devreme chiar a funcționat. Poate că o să fie lucid mâine.

Am încuviințat și am rămas pe loc un moment. Trebuia să am grijă de planta eternității în acea seară, asta dacă voiam să meargă totul bine. Trebuia să întind frunzele pe tava de uscare și să le stropesc cu apă pentru a le menține proaspete până când se puteau usca sub razele puternice ale soarelui de a doua zi. Erau foarte pretențioase aceste frunze. Dar dacă le tratai bine, ele aveau grijă să-i țină în viață pe cei dragi.

Pentru un moment însă, voiam doar să stau și să mă liniștesc. Erau atât de multe întrebări la care trebuia să mă gândesc – de exemplu, ce naiba se întâmplase cu acel mestecăn? Și de unde naiba venise acea bufniță și care era problema ei? Dar, cel mai important, ce se întâmplase cu

incubusul? Mă îndoiam că pasărea terorii putea să stârnească o persoană în halul ăla. Avea și ea puterile ei, dar atracția sexuală nu era una dintre ele. Și nici nu credeam că bestia se transforma în lumina lunii într-un zeu al sexului. Aș fi auzit despre asta. Deci ce naiba mă afectase așa, făcându-mă să mă simt atât de bine și de murdar? Ce creatură încă era acolo? Pentru că incubusul nu avea nicio reținere în a intra și a hoinări prin sat, luând orice voia. Sigur, poate că unii erau ușor de ignorat, dar acesta era cu totul diferit.

Târziu a doua zi de dimineață, am întins cana pentru a primi un ceai special făcut în bucătăria noastră foarte primitoare. Cafeaua era de domeniul trecutului, o resursă pierdută pentru noi de când blestemul își făcuse efectul. Boabele de cafea erau cultivate doar în câteva regate, ca să nu mai spun de tărâmul oamenilor de dincolo de vâlul magic, dar noi nu eram unul dintre acele regate. Când părinții mei se confruntaseră cu dureri mari de cap după ce terminaserăm rezervele, am conceput un amestec pentru a calma durerea și pentru a ne da un impuls de energie dimineața. Își făcea treaba, iar acum abia așteptam să-l beau.

Hannon ridică ceainicul care atârna în vatră și îl înclină. Prea puțin din licoarea salvatoare poposi în cana mea.

— Mai încearcă, i-am cerut eu căscând, cu cana încă în aer.

— Nu mai avem. Am băut un pic cam mult noaptea trecută, când tu erai fugărită de animale prin pădure. Am dormit ca un bebeluș, însă, după ce te-ai întors, zise rânjind.

M-am strâmbat la el, am luat o înghițitură și m-am sprijinit de blatul mesei din piatră, ciobit, dar curat.

— Al cui e rândul să se ducă la piață astăzi?

— Al tău, slavă preabunei zeițe!

— Ce te-a apucat?

L-am privit peste marginea căzii în timp ce frământa pâine. El era cel folositor în familia noastră. Practic, luase locul mamei – se ocupa de gătit, de cusut, de lemne și de tot felul de lucruri trebuincioase, de casă, fiind un soi de maestru al îndeletnicirilor. Abilitățile mele se limitau la vindecare, vânatoare, pescuit, grădinărit și scăpare ca prin urechile acului din calea bestiei din Pădurea Interzisă. Din acest motiv, parțial, trebuia să-mi și asum toate riscurile. Această familie nu putea să supraviețuiască fără Hannon. Nici măcar pe termen scurt.

El își dădu ochii peste cap și se opri pentru un moment din frământat.

— Daphne.

Simțeam cum pe fața mea creștea un rânj.

— Toți avem nevoie de admiratori.

— Ba, bine... El clătină din cap și își reluă activitatea. După un moment, mărturisi ce avea pe suflet. Știe că am împlinit 25 de ani luna trecută.

Rânjul meu crescuse și mai mult.

— Prima vârstă de împerechere. Continuă!

— Vrea să mă întrebe ceva.

— Nu... am exclamat eu veselă. O să te ceară de bărbat?

— Femeile nu cer în căsătorie, Finley. Deși cred că vrea să mă roage să o cer. Nu este deloc subtilă când vine vorba de... dorințele ei.

Am rânjit cu toți dinții. Hannon nu era ca majoritatea bărbaților din satul nostru uitat de lume. Nu umbla după fuste și nici nu vizita crâșme la lăsarea întinericului pentru a păcătui cu femeile demon. Îi plăcea să cunoască o femeie înainte de a avansa lucrurile cu ea. Datorită caracterului și înfățișării pentru care i se dusesse faima, părea să ajungă la

nivelul următor (sex) de fiecare dată când își dădea interesul.

Doar că el nu-și dădea prea mult interesul.

Iar asta le înnebunea pe doamne.

— Femeile nu ar trebui să vâneze. Sau să poarte pantaloni hidoși de bărbați. Dar iată-mă...

— Tu ești diferită.

— Tu crezi asta doar pentru că sunt sora ta. Băieții nu ar trebui să gătească și să aibă grijă de familiile lor, dar tu excelezi la asta mai ceva decât majoritatea femeilor. Poate că ea e perechea ta.

El pufni.

— Da, sigur. Perechile adevărate nu mai există.

— Știi ce vreau să spun. Parcă spusesem asta unui ignorant. Poate că ar fi fost perechea ta adevărată dacă blestemul nu ar fi blocat toate animalele și noi am fi putut funcționa ca niște metamorfi.

El tăcu o clipă.

— Eu nu cred că au existat vreodată perechi adevărate. Am citit istoriile, ca și tine, și niciuna dintre ele nu confirmă că sunt reale.

— În primul rând, biblioteca noastră este mică și limitată, iar înainte de blestem oamenii nu căutau să învețe din cărți despre trăsăturile lor de metamorfi. Învățau de la mai-marii lor, de la egalii lor. Așa că e de înțeles de ce nu avem multe cărți despre funcționalitățile metamorifice. Știi că m-am plâns de asta, mi s-a spus. În al doilea rând, istoriile care s-au păstrat și s-au spus sunt cele despre nobili, regi și regine și despre oameni importanți. Ei se căsătoresc pentru bani și putere. Pe ei îi doare în cot de iubire. Oamenii obișnuiți ca noi au o șansă mai bună de a-și găsi perechea adevărată.

Nu credeam ce spuneam, dar îmi plăcea să fac pe avocatul diavolului. Știam că fratele meu voia să-și cunoască perechea adevărată. Că și-ar fi onorat alegerea animalică (dacă s-ar fi întâlnit vreodată cu animalul lui, întemnițat în el) și că s-ar fi împerecheat, așa cum impunea natura.

Eu, una, nu credeam că eram destinată cuiva. Nu eram genul care să permită altcuiva să-i dea ordine, chiar dacă propriul instinct animalic ar fi fost cel care ar fi dictat. Și nu mă interesa nici măcar cât o ceapă degerată să aflu despre iubire și împerechere. Nu acum. Nu de când cineva îmi scosese inima și o călcase în picioare cu doi ani în urmă. Fostul meu mă părăsise și apoi mă înlocuise repede cu o fată dințoasă care era foarte iscusită într-ale croșetatului și dedicată îngrijirii lui.

Motivul despărțirii? El avea nevoie de cineva care era gata să aibă grijă de o casă. Voia o soție „potrivită”.

Se părea că, în ochii lui și ai oamenilor din sat, o soție potrivită nu vâna mai bine decât soțul ei sau, mai bine zis, deloc. Nu argăsea piei, nu mânua cuțite și nici nu purta pantaloni. Și mai ales nu se ocupa de bolile sătenilor cauzate de blestem mai mult decât de nevoile soțului ei. Asta pentru că ea presupusese (aparent greșit) că soțul ei era un adult și nu avea nevoie de o servitoare care să-l șteargă la gură și să-l asigure că el era stăpânul universului. Ce prostuță fusese!

Clar, aveam să fiu singură pentru totdeauna. Nu era însă cine știe ce mare pierdere, mai ales când mă gândeam la gloata de fețe de proști din acest sat. Însă era cam greu de suportat seceta din ultimii doi ani. Nu era o povară tocmai ușoară, mai ales că pe aici bântuiau demonii plăcerii și ai poftelor.

— Cred că perechile adevărate sunt foarte rare, murmură Hannon.

— Păi, da. Doar o singură persoană din toată lumea magică ne e menită, nu? Și trebuie să fie același tip de metamorf, să aibă preponderent același nivel de putere și cam aceeași vârstă... Mulți „și”. Dar *este* posibil, altfel nu am avea un nume doar pentru asta. În plus, Daphne e foarte drăguță și foarte doritoare. Și știu că îți plac formele alea.

Am văzut cum i s-au înroșit obraji. Era atât de ușor de stânjenit! Îmi propuneam să-l fac să se simtă așa cel puțin o dată pe zi.

— Sunt prea tânăr ca să mă însor, bolborosi el.

— Da, sigur. Nu prea e adevărat și știi asta. Nu de când cu blestemul. Niciunul dintre noi nu mai are o durată de viață prea mare – așa că trebuie să ne trăim viața. La naiba, dacă măgarul ăla nu m-ar fi părăsit, poate că m-aș fi măritat cu el și aș fi avut copii până acum!

— Totuși, șopti el.

Am ignorat durerea care îmi apăsa inima și am bătut darabana în blatul mesei.

— Ai o listă sau ar trebui să ghicesc ce avem nevoie?

— Nu avem suficienți bani ca să ghicești.

— Asta așa e. Mi-e cam foame. O iau razna când mă duc la cumpărături pe stomacul gol. Grăbește-te cu pâinea aia!

El mă privi enervat, iar roșeața din obraji începu să-i dispară.

— Oh, hei...

Ridică de pe marginea blatului bucata de hârtie făcută manual, care avea o formă ciudată și era mult prea groasă și plină de pete, și mi-o întinse.

Nu mai aveam hârtie normală. Nu mai puteam porni mașinile pentru a o fabrica. În schimb, făceam hârtie manual, din pastă de lemn, plante și orice rest de hârtie rămas înainte de blestem, sau ne târguiam pentru ea. Puteam să

facem și pergament, doar că era mult mai scump și era rezervat numai pentru situații speciale.

În această casă, noi îl primeam drept mulțumire pentru că ajutam cu plantele eternității sau cu elixirul. Nu era frumos, dar funcționa.

— Cât despre Dash... continuă Hannon.

Terminasem ce avusesem în cană și o așezasem lângă chiuvetă. Uitasem complet de Dash. Abia dacă reușisem să dorm câteva ore noaptea trecută și nimic din ce nu avea legătură cu planta eternității nu-mi trecuse prin minte.

— Da, despre ce a fost vorba? am întrebat eu.

Hannon se schimbă la față, devenind brusc foarte serios.

— Unul dintre prietenii lui știa de locația câmpului. Nu cred că ești singura care-l folosește ocazional. El i-a dus pe Dash și pe alt prieten acolo. Cred că puștiul se duce cu fratele lui mai mare ca să adune frunze.

Îmi îngheță sângele în vene.

— Au înnebunit? De ce ar risca viața unui copil de 10 ani?

— Cred că se duc la prânz. Când e cel mai puțin periculos. Sacrifică din potența frunzelor pe care le folosesc în elixir pentru siguranța copiilor.

Îmi era foarte greu să procesez asta. Să pui în pericol copii. *Copiii!* Erau tot ce mai aveau. Reprezentau cea mai importantă resursă a satului. Acesta era motivul pentru care Dash și Sable erau mai răsfățați decât ar fi trebuit să fie. Erau foarte protejați. Erau mai păziți decât era sănătos să fie. Aveam nevoie de copii pentru a ne înmulți, altfel aveam să dispărem cu totul.

— Trebuie să avem mai mare grijă de el, am zis, mai mult pentru mine. O să ia o bătaie pe care nu o s-o uite. Nu

mă interesează câți ani are. O să-i trezesc o frică de Zeița Divină cum n-a mai văzut, ca să nu mai facă așa ceva vreodată!

— Tu aveai doar 14 ani...

— Cu patru ani mai mare decât el și eram singura speranță pentru Nana. Nu că asta ar fi făcut vreo diferență. Dash nu are niciun motiv să fie acolo.

— Știu, rosti el încet. Trebuie să vorbim cu el.

Am lăsat să-mi scape un oftat.

— Păi, măcar acum știm. Și avem suficiente frunze ca să ne ajungă până la primăvară. Stăm bine.

La scurt timp după aceea, coboram pe aleea însoțită către piața mică din sat. Aici găseai produse și mărunțișuri, niște mobilă și una sau două piei de animale ori blănuri. Îmi aminteam că obișnuiau să fie mai multe lucruri pe vremea când eram copil. Călătorii obișnuiau să vină la piața noastră, aducându-și mărfurile și vânzându-și talentele, iar sătenii obișnuiau să creeze tot soiul de obiecte fine, elegante, pe care le vindeau străinilor. Iubeam să mă pierd printre tarabe, holbându-mă la obiectele frumoase din sticlă, la goblenurile amuzante, la artă și sculpturi. O ajutam pe mama să organizeze taraba noastră, din când în când vindeam flori pe care le creșteam noi sau blănuri pe care tata le curăța cu ajutorul meu. Îi salutam pe nomazi și îi urmăream făcând jonglerii pe iarba din piață.

Dar regatul nostru dispăruse din inimile și mințile lumii magice. Nimeni nu mai putea veni aici nici dacă ar fi vrut. Și mai rău era că nimeni nu putea pleca. Încercaseră mulți de-a lungul anilor. Sau cel puțin așa auzisem. Eram mult prea mică pentru a fi fost martoră la asemenea evenimente.

Unii încercaseră să evadeze prin pădurile din estul și

sudul satului. Teoretic, acel pământ aparținea familiei regale, dar fusese lăsat în folosința satului. Drept urmare, nu fusese blestemat direct, precum Pădurea Interzisă, iar planta eternității nu creștea acolo.

Indiferent de asta, un grup de săteni își propuseseră să plece pe acolo. Din ce am înțeles, reușiseră să ajungă destul de departe până când nu mai putuseră să înainteze deloc. Aerul se cristalizase în fața lor, arzându-i pe cei care încercaseră să treacă mai departe. Îi ucisese pe cei care încercaseră să ignore durerea și să continue.

Totuși, supraviețuitorii – disperați, furioși și înspăimântați – porniseră către castel. Aveau cu ei furci și arcuri, sulite și torțe, hotărâți să-și ceară libertatea.

Niciunul dintre ei nu s-a mai întors.

În acea seară, regele demon își făcuse apariția în piața satului, anunțând că oricine călca în Pădurea Interzisă avea să fie pedepsit. Dacă furau, erau spânzurați. Exact ca pe vremuri.

Regele demon se ținuse de cuvânt sau cel puțin așa ziceau oamenii. Nu era clar dacă oamenii erau pedepsiți, spânzurați sau mâncați de bestie ori de vreuna dintre celelalte creaturi, dar în acele zile, la începuturi, oricine se aventura să intre în pădure nu se mai întorcea.

Eram blocați în acest loc pierdut și uitat, metamorfi incapabili să se mai transforme. Incapabili să simțim animalele din interiorul nostru. Magia era la îndemâna noastră, dar nu o puteam folosi.

Nu era chiar atât de rău pentru oameni ca mine, dat fiind că eu nu-mi cunoscusem niciodată animalul și nu-mi aduceam aminte prea multe din vremurile vechi. Nu cunoscusem niciodată puterea animalică și nici abilitățile superioare care veneau din transformare. Cineva mai bătrân

și mult mai experimentat trebuia să ghideze un metamorf tânăr prin schimbare la prima lună plină după cea de-a șaisprezecea aniversare, dar puterile noastre fuseseră blocate cu mult înainte ca eu să ajung la vârsta maturității. Nu știam ce pierdeam.

Pentru bătrânii noștri era o pierdere atât de dureroasă, încât refuzau să mai vorbească despre asta. Total. Nu știam cine obișnuia să se transforme și în ce animal. Nu știam niciun detaliu despre viața unui metamorf sau ce însemna și cum te simțeai când te transformai. Nu știam mai nimic despre ce se presupunea că trebuia să fiu.

Învățasem un lucru: ofertele unui demon veneau întotdeauna la pachet cu multe obligații, de cele mai multe ori ascunse. Cuvintele lor mieroase aveau de cele mai multe ori un gust amar. Indiferent ce înțelegere încercase regele nostru să facă, cea pe care o acceptase, în cele din urmă, ne blestemase pe toți. Prin blocarea animalelor noastre, demonii reușiseră să ne suprimă și abilitatea de a ne vindeca repede. Ne blocaseră puterea. Abilitatea de a lupta. Ne îngenuncheaseră. Nobilii încercaseră să opună rezistență după moartea regelui nebun, dar fuseseră distruși. La scurt timp, urmase armata. Fără abilitatea de a se transforma, soldații erau o pradă ușoară. Aproape peste noapte, regatul devenise o insulă, iar toate cele șase sate și castelul din mijloc fuseseră izolate de lumea de afară și se aflau la mila demonilor. Ce viață minunată!

Îmi aduceam aminte de valul de emoții pe care îl trăisem atunci. Oroarea, furia, tristețea și disperarea. Dar eu eram tânără. Am învățat să mă adaptez. Mi-am găsit un scop. Un scop pe care încă simțeam că trebuia să-l am. O luptă la care nu aveam de gând să renunț până la moarte.

Asta urma să fie viața mea până când aveam să mor. Și

dacă oamenii m-ar fi lăsat în pace, m-aș fi ocupat de asta.

— Bună, Phyl, am zis către fierarul care venea către mine cu un ciocan mare în mâna lui uriașă.

Era singurul bărbat din sat care nu-și dădea ochii peste cap când îi vorbeam de pasiunea mea pentru lucruri ascuțite. El încuviință, zâmbind. Avea o strungăreață mare între dinții din față.

— Hei, bună, Finley! E o zi frumoasă, nu?

— Foarte frumoasă, i-am răspuns eu, îndreptându-mă către centrul satului.

Rita cea nerușinată îmi rânji larg de la tejgheaua din lemn plină de roșii.

— Hei, bună, domnișoară Finley! Te-ai culcat cu ceva demoni în ultima vreme? Aud că regelui demon îi plac în mod special virginele.

— Oh, da? Ce păcat! Eu nu sunt virgină. Asta dacă nu pui la socoteală găurile din dos, nu?

Ea râse și îmi împachetă câteva roșii și niște salată.

— Probabil că nu. Ți-am spus? Am văzut-o pe Patsy Baker făcută sendviș. Asta e când cineva ți-o trage prin spate și cineva prin față.

Rita cea nerușinată avea o plăcere deosebită de a-i face pe cei tineri să roșească. Se distrase mult pe seama lui Hannon. Eu eram mult mai greu de iritat, dar îi apreciam eforturile. Era doar alt efect al faptului că eram întemnițați aici – unii oameni deveniseră... ciudați. Eu doar învățasem să accept asta.

— Da? Și s-a distrat? S-a simțit bine, nu?

— Până când i-a țâșnit ceva în ochi. Asta e când...

— Știu ce înseamnă asta, da. Nu e nevoie de detalii.

— Am auzit că regele demon s-a strecurat noaptea trecută în camera micuței Dalia Foster și i-a cules „cireșica”.

Acum e însărcinată cu copilul lui.

— Ce scârbos! Detest această expresie!

Ea rânji și mai larg. Nu i-am spus că acea „micuță” Dalia Foster era aproape de vârsta mea și că nu mai avea niciun fruct de oferit din niciun... orificiu. Experimentase de timpuriu plăcerea fizică, din ce auzisem, și o experimentase din greu. După cum se părea, ceaiul care trebuia să împiedice procrearea nu funcționase pentru ea. Dar măcar avea o scuză bună pe care să i-o spună tatălui ei arogant.

Rita cea nerușinată legă punga și mi-o întinse.

— Când va fi rândul tău? mă întrebă ea, uitându-se către burta mea. Ești o fată tare frumușică. Poate că regele demon o să facă o excepție pentru tine și o să se strecoare prin fereastra ta. Am auzit că e un amant deosebit.

— Oh, da? Chiar și cu un cuțit în burtă? Pentru că asta s-ar întâmpla de îndată ce ar încerca să intre în camera mea.

Femeia vorbea prostii, evident. În acest sat, regele demon fusese văzut o singură dată, din ce auzisem, și asta fusese când îi avertizase pe toți să rămână în sat ori să se confrunte cu moartea. Nu fusese interesat de femei atunci și nici acum nu avea să fie. Nu de femeile de aici, în orice caz. Întotdeauna am fost cel mai sărac sat din regat. Se mai zvonea că ura metamorfii. Nu, aici nu avea să vină în vizită niciun rege demon.

— Dacă nu el, atunci presupun că o să fii fericită să afli că o persoană *anume* s-a decis, în cele din urmă, să-și ia nevastă...

Am înghețat. Cu siguranță, se referea la Jedrek. Bleah! Mă urmărise de când aveam 16 ani și nu își dorise altceva decât să mă aibă în pat. După ce-l respinsesem de mai multe ori, decisese că nu mai voia doar să se culce cu mine, ci voia să se împerecheze cu mine. Trăia în lumea lui.

— Glumești, am zis eu.

Asta e tot ce aveam nevoie. Era un nenorocit foarte tenace, mai ales când își puneă ceva în minte.

Ea îmi zâmbi cu viclenie.

— Chiar deloc. Am auzit că te-a căutat mai devreme. E foarte arătos Jedrek, nu? Și e un vânător foarte bun. Are casa lui, iar soția lui nu va duce lipsă de nimic.

— Doar de afecțiune, libertate și de orgasme pe care nu și le provoacă singură...

— Oh, iată, vine încoace!

M-am întors pe călcâie și am țâșnit la vale. Chicotelile Ritei mă urmăriră dincolo de linia tarabelor. Trebuia să pun punct acestei ieșiri înainte ca el să mă vadă.

— Finley!

Prea târziu. La naiba!

Jedrek mă ajunse din urmă, emanând aerul unui campion, cu brațele groase legănându-se, cu bărbia sus și cu părul negru strălucind în lumina soarelui. Mai multe femei întoarseră capul după el, apreciind priveliștea.

Ratatul ăsta făcuse ce făcuse și reușise să-l detroneze pe Hannon de pe poziția îndoielnică de cel mai eligibil burlac. Bine, era arătos. Și da, avea casă și un venit bun, dar numai pentru că nu ridicase niciun deget ca să-și ajute părinții să supraviețuiască bolii. Ar fi putut să aibă și Hannon lucruri materiale dacă și-ar fi lăsat familia în stradă și dacă l-ar fi lăsat pe tata să cadă pradă bolii. Dar el nu era un nenorocit. Asta era diferența.

— Jedrek, hei, am zis eu, uitându-mă la lista mea pentru ca el să înțeleagă că eram ocupată.

— Arăți splendid astăzi, îmi zise el, cercetându-mă din cap până în picioare.

— Minunat! Tocmai mă ocupam de niște lucruri...

— Ai auzit?

El își trecu mâna prin păr, flexându-și bicepsii.

— Ce? Că egoul tău e atât de greu încât te cocoșează atunci când mergi?

— Că e timpul să-mi iau nevastă. Am un culcuș bun și suficient loc pentru o cameră de copil.

Își coborî privirea către soldurile mele.

Încerca să vadă dacă eram bună să nasc?

— Păi, mult noroc cu asta, i-am zis și am rânjit cu toți dinții, încercând să mă feresc de el.

— Hei, Finley, amândoi știm că suntem cele mai bune partide din sat.

Își ajustă pantalonii, uitându-se în jur la publicul nostru. Se părea că toată lumea în afară de mine știa că asta urma să se întâmple. Super!

— Și de ce aș ști asta, Jedrek?

Mi-am așezat sacul, reușind să mă acopăr și mai mult.

El zâmbi șarmant, înaintând un pic.

— Pentru că suntem cei mai doriți oameni din acest sat. E normal să ne împerechem.

— Frumusețea trece, Jedrek. Dar defectele rămân, iar eu mă mândresc cu multele mele defecte.

Auzindu-mă, el râse zgomotos.

— Prostii, Finley! Tu o să-mi dai moștenitori puternici, care o să-mi ducă mai departe linia.

— Oh, Dumnezeuule! Pentru o secundă, m-am temut că toată conversația asta o să fie despre tine.

El se roti și mă cuprinse de umeri.

— O să avem cea mai grandioasă nuntă. Câte o farfurie de carne pentru toată lumea. Nu ai răpi satului o asemenea sărbătoare, nu-i așa?

Cei care erau în apropiere – erau destui și tot se adunau

pe măsură ce trecea timpul – ciuliră urechile. Fantastic, acum miza pe cartea milei. Cât de josnic putea să fie? Dacă ziceam nu, eram personajul cel rău. Ar fi fost minunat pentru tot restul vieții mele...

— Va trebui să mă gândesc, am zis eu, încercând să mă eliberez.

El m-a prins de braț și m-a rotit. Am tresărit uimită când s-a apropiat și mai mult, cu flăcări în privire.

— O să te *căsătorești* cu mine, Finley! Am spus întregului sat că tu ești aleasa mea. Nimeni altcineva nu o să te atingă. Eu o să te am.

I-am citit dublul înțeles în ochi și pofta din privire. Mi-am ascuns dezgustul. Adunase un public generos. Aveam să le ofer un adevărat spectacol.

Am ridicat tonul.

— Cine are două degete, un deget mare și orgasme noapte de noapte? *Chiar eu*. Nu aș renunța la așa ceva pentru cineva cu mădularul mic. Du-te și vinde-ți rahatul în altă parte! Găleata asta e plină ochi.

Se auziră multe icnete în jurul meu. Mai mulți oameni chicotiră.

M-am smucit din strânsoarea lui și mi-am continuat drumul prin piață. Eram sigură că povestea asta nu se terminase.

Capitolul 3

Răcoarea din bibliotecă îmi cuprinse trupul de îndată ce am intrat pe ușă. Odată ajunsă în interior și, slavă Domnului, ferită de ochii celorlalți, am rămas locului un moment, permițându-mi să mă relaxez. Jedrek chiar mă băgase în încurcătură. Mă făcuse să ies din joc – bine, atât cât mă pricepeam.

Cărțile umpleau raftul din camera îngustă, care era mai degrabă o debara. Nu-mi păsa. Acesta era un loc de refugiu pentru mine. Un loc de informare. După o zi grea, sau una plictisitoare, sau după orice zi, obișnuiam să vin aici și să evadez în altă lume, să trăiesc altă viață.

Am cercetat cu privirea rândurile, inspirând mirosul cărților atât de iubite.

Citisem toate cărțile de aici, pe unele de mai multe ori. Nu aveam de unde să obținem altele noi, așa că trebuia să retrăiesc unele aventuri. Câteodată însă, acesta era scopul. Ca în acea zi.

— Finley!

Kessa, bibliotecara, își făcu apariția printr-o altă ușă.

Camera alăturată era foarte frumos mobilată și era folosită ca un soi de club social pentru domnișoare. Era un loc al bunelor maniere și al tradițiilor, cu conversații șoptite, ceai și sendvișuri mici. Nu fusesem niciodată invitată să particip.

Era mai bine așa. Oricum, îmi plăcea mai mult această parte a peretelui față de cealaltă.

— Bună, Kessa. Mi-am așezat sacul lângă ușă și am pornit către rafturile din dreapta. Știam exact ce căutam, dar nu voiam să îmi fac publică setea de sex murdar și dur chiar

acum. Existau un moment și un loc pentru asta, dar nu era acolo și în acel moment. Ai mai primit vreo carte nouă? am întrebat în glumă, trecând cu degetul peste cotoarele minunate ale tuturor cărților.

— De fapt, să știi că da. Ea se opri lângă un birouaș din colț și ridică un teanc mic de hârtii care arătau chiar decent fabricate. Lângă acel teanc mai erau înșirate alte trei. Autorul nostru favorit vrea să știe ce părere am. De ce-și pierde timpul și resursele cu asta, habar nu am. Are nevoie de un hobby nou.

Am răs. La următorul raft, am trecut cu degetul peste o istorie a poporului nostru. Din impuls, am tras-o de pe raft și am pus-o deoparte. Era foarte posibil să mă afund în ea în acea săptămână. Nu mai citisem de mult.

— Crezi că e mai bună decât ultima?

— Nu. Și nici decât cea dinaintea ei. I-am dat notițe, el ia notițele și nu le folosește. E practic aceeași poveste iar și iar, cu aceleași probleme. Ea aruncă vraful de hârtii pe masă. E imposibil de citit. Și nu glumesc. De ce să te sinchisești să-mi ceri părerea dacă nu ai de gând să o iei în seamă?

— Cred că mai degrabă i-ar plăcea să-l complimentezi și să-l ajuți să-și lege cartea.

— Pfui! Ridică mâinile în aer. Asta se întâmplă când te împerechezi cu o femeie care te susține prea mult. Te faci de răs.

— Măcar are un hobby.

Am ridicat privirea către prima hârtie, încercând să-mi dau seama dacă era ceva acolo care să-mi atragă atenția.

— Am tot vrut să-ți spun mulțumesc pentru ajutorul de luna trecută. Ernie își revine complet!

Am înlemnit preț de o clipă. O ajutasem să facă elixirul de anulare pentru partenerul ei, care era cu zece ani mai în

vârstă decât ea și care se îmbolnăvisese. Avusese ceva timp, iar cu ajutorul meu avea să aibă și mai mult, dar elixirul nu era un leac.

Îi spuseseam asta, dar Ernie era toată lumea ei. Nu avuseseră copii, iar ea nu mai avea pe nimeni din familie. El era totul. Dacă îl pierdea și pe el, avea să fie singură.

Nu am avut puterea să o lămuresc în privința acestui lucru.

— Mă bucur că ajută, am spus încet, simțind ace în inimă.

Trebuia să găsesc un leac adevărat. Trebuia.

După ce am mai ales două cărți care îmi retreziseră interesul și înșfăcând mizeria despre sex, am pornit pe lungul drum spre casă. Nu voiam să mă întâlnesc accidental cu Jedrek sau cu cineva din grupul lui de admiratori.

Lăsându-mi mintea să rățăcească, m-am lăsat captivată de cerul de culoarea safirelor. Doar doi nori umflați, albi pluteau în zarea impresionantă.

Frânturi de amintiri îmi invadau gândurile. Solzi galbeni strălucitori dansând într-o mare de albastru. O lumină gălbuie de culoarea untului strălucind pe aripi aurii. Flăcări care se transformau în capete încornorate.

Dragoni.

Pe timpuri, existau o mulțime de metamorfi care se transformau în dragoni, toți cu sânge nobil. Toți însărcinați să apere regatul. Însă doar unul dintre ei obișnuia să mă oprească des din drumul meu.

Fusese magnific, mult mai mare decât ceilalți, deși era mult mai tânăr. Avea mișcări atât de grațioase! Atât de elegante și de frumoase! Răgetul lui îmi mișca sufletul, făcându-mi sângele să clocotească. Poruncindu-mi să-i ascult comanda. Nici până astăzi nu am mai simțit ceva

asemănător.

Toți oamenii se opreau și se holbau când trecea deasupra satului. Erau vrăjiți, cum obișnuiam și eu să fiu, cu gura căscată, cu ochii pironiți la acea priveliște impresionantă.

Prințul dragon. Moștenitorul tronului.

Avea să ne facă mândri, spuneau toți. Avea un potențial extraordinar. Urma să avem cel mai privilegiat regat din toată lumea magică.

Și apoi totul s-a prăbușit.

Se spunea că el abandonase regatul nostru înainte de înțelegerea regelui cu demonii. Regina se prăpădise la scurt timp după aceea, deși nu îmi mai aminteam din ce cauză, dacă se știuse vreodată.

Și apoi venise sfârșitul tuturor lucrurilor – blestemul.

Intrând în casă, am așezat cărțile pe masă și am dus cele trebuincioase pentru mâncare lui Hannon. El ieșise din camera tatei cu o expresie sumbră.

— Cum e?

Ridică din umeri, luă sacul și porni către bucătărie.

— Rezistă.

— Trebuie să reziste până la primăvară. Când vine primăvara, o să încerc tot ce se poate. Trebuie să găsesc ceva care să funcționeze.

El încuviință, așezând cumpărăturile pe blat.

— Știu că o să găsești. Doar că totul e greu.

— Viața e grea, dar ne descurcăm noi. L-am bătut pe spate. Copiii încă sunt la școală?

— Ne-au cerut să nu le mai spunem copii, și, da, acolo sunt.

— Nicio șansă, am bolborosit eu zâmbind. Oh, ghici ce am auzit azi?

— Ce anume?

— Jedrek e gata de însurătoare!

El se opri, privindu-mă cu sprâncenele ridicate.

— Și aleasa lui?

Am făcut semn cu două degete către mine.

— El crede că suntem cei mai dezirabili oameni din sat și de aceea trebuie să ne împerechem. O să am onoarea să-i port copiii.

Un zâmbet îi arcui buzele.

— Voi doi o să fiți cel mai arătos cuplu din sat, cu cei mai frumoși copii.

Mi-am mijit ochii spre el.

— Da, *am fi*, însă eu nu am de gând nici moartă să fiu de acord să mă mărit cu clovnul ăla nesuferit.

El zâmbi.

— Și ce ai face dacă ai afla că el este perechea ta adevărată?

— L-aș respinge într-o clipită. Dacă animalul meu ar insista, aș tăia toate legăturile cu el.

El râse încet.

— Bine, atunci cred că știm clar care este poziția ta.

— De ce ai nevoie acum? Pot să te ajut cu ceva?

El privi prin living și apoi către fereastra care dădea către curtea din spate.

— Nu, cred că meriți o după-amiază liberă. O să te ocupi de uscatul frunzelor diseară, nu?

— Da. Ora magică.

— Cred că ora magică e la 3.00 dimineața.

— Oh, da? Atunci ce e amurgul?

— Amurg.

Avea sens.

Am luat cărțile din living și am pornit către locul meu

preferat, copacul sicomor de la marginea satului, orientat către Pădurea Interzisă. Cum lumina zilei strălucea puternic, ținând departe toate creaturile demonice, și cum bariera invizibilă ținea bestia la locul ei, eram în siguranță. M-am așezat lângă trunchiul lui, sprijinindu-mă de scoarță, și am întins cărțile în fața mea, încercând să mă decid ce să citesc.

Cea mai ușoară *nu* era cartea despre copaci și habitatele lor. Deși voiam să cercetez un pic ce era acel blestemat de mesteacăn, iar autorul scrisese niște note superbe despre ciuperci otrăvitoare și alte otrăvuri găsite în natură, nu aveam capacitatea cerebrală să fac asta acum. Eram obosită pentru că nu dormisem și eram neliniștită că trebuia să usuc acele frunze mai târziu. Am pus-o deoparte.

Cartea de amor era sus pe lista mea, din motive evidente. Aveam nevoie disperată de o asemenea evadare. Dar privirea îmi tot aluneca spre cartea despre istoria poporului meu, a metamorfilor. Deși erau doar trei regate de metamorfi acum – bine, două, dat fiind că blestemul ne ștersese complet pe noi de pe hartă –, cândva fuseseră cinci. Două regate conduse de metamorfi dragoni, două de lupi și unul de o regină urs și oamenii ei. Rămăseseră doar regii și reginele lupi, niște nenorociți foarte tenace.

Erau și alte regate, bineînțeles, în apropiere și în depărtare. Câteva regate de zâne cu politicile și intrigile lor de curte. Goblini hidoși cu averi furate. Tărâmul nopții condus de vampiri. Și, desigur, mârșavul rege demon, care încet-încet scăpa de toată competiția. În fiecare regat, existau în mai multe sate și orașe oameni care munceau foarte mult, de obicei toți fiind din același tip de magie – metamorfii trăiau într-un regat de metamorfi, zânele într-unul de zâne –, dar, ocazional, câte un iubăreț se cuibărea în altă parte pentru un pic de diversitate, sacrificându-și

obârșia în numele iubirii. Sau evadau dincolo de vâl în tărâmul uman, deghizându-se în oameni, de cele mai multe ori fără a se mai întoarce.

Se spunea că prințul nostru dragon părăsise regatul exact din acest motiv. Se îndrăgostise de o zână de rang nobil și se mutase cu ea în regatul ei, renunțând la datoria lui de prinț și de viitor rege. Renunțând la tot pentru iubire.

Nu puteam să-l condamn. Toată lumea merita o șansă la fericire, chiar și prinții. Mă îndoiam că știuse prețul.

Poate că încă nu-l știa. Poate că regele nebun îl dezmoștenise. Poate că fuseserăm șterși din mintea lui.

Era imposibil de aflat. Nobilii nu se încurcau cu oamenii de rând, iar noi eram cel mai sărac regat. Aveam cel mai nefertil pământ și cele mai proaste mărfuri. Era la cea mai mare distanță de castel.

Indiferent ce se întâmplase, mă îndoiam că cineva din acest sat știa mai mult decât simple zvonuri. Probabil de aceea nimeni nu îndrăznise să continue să speculeze. De aceea nu mai auzisem nimic despre blestem după ce fusesem suficient de mare încât să înțeleg imaginea de ansamblu.

Cartea de la bibliotecă nu spunea nimic despre plecarea prințului, desigur. Era mult prea veche. Chiar și așa, îmi oferea un soi de conexiune cu trecutul nostru, cu modul în care lucrurile obișnuiau să fie făcute – și aveam nevoie să cred că se puteau întâmpla așa și în viitor. Așa că am ridicat cartea în poală și m-am așezat.

După un timp, m-a apucat căscatul și m-am lovit cu capul de copac, simțind un val de oboseală. Speram că în următoarea noapte puteam totuși să dorm un pic. Aproape că era momentul să mă duc iar la vânătoare și aveam nevoie de toate puterile pentru a mă confrunța cu nenorociții ăia de

mistreți. Eu eram printre puținii oameni din sat care se confruntau cu acele creaturi frecvent, dar aveau și cea mai bună și cea mai multă carne. Merita riscul.

O clipă mai târziu, am deschis ochii și apoi am clipit de câteva ori.

Lumina dispăruse din jurul meu. O briză rece mă lovea în față, semnalând căderea nopții. Cartea din poala mea se rostogolise pe jumătate, proptindu-se cu un colț în pământ.

Intenționasem să închid ochii doar pentru câteva clipe, dar clar adormisem.

M-am ridicat, strâmbându-mă când am simțit durerea din spate și din picioare. Dacă voiam să moțai, ar fi trebuit să o fac în patul meu. Nu că aș fi intenționat asta.

În timp ce am ridicat cartea și m-am întins să le apuc pe celelalte, am simțit cum părul mi se ridică pe spate și la ceafă. Ochi. Cineva mă urmărea. O prezență, cel mai probabil periculoasă. Nu aveam nevoie de o conexiune cu animalul meu pentru a fi sigură de asta. Vânătoarea trezea în om al șaselea simț.

Mi-am așezat cărțile frumos și grațios, un pic mai departe de mine, și mi-am depărtat picioarele. Dacă trebuia să mă ridic repede, puteam.

Nonșalantă, ca și cum nu aș fi știut că era ceva în neregulă, m-am întins și m-am uitat peste umăr. Nu era nimeni prin jur, deși asta nu însemna că nu erau în spatele meu.

M-am sprijinit în mâini și în genunchi, ca și cum mă pregăteam să mă ridic și apoi m-am uitat după trunchiul copacului. Nimic. Totul părea părăsit.

Mă așteptam oarecum să-l găsesc pe Jedrek prin preajmă. Îl refuzasem public. Nu avea să mai îndrăznească să mă abordeze de față cu alți oameni pe viitor, dar un bărbat

ca el nici nu avea să renunțe. Egoul lui nu avea să-l lase. Mă așteptam ca el să încerce să mă prindă singură și să mă sperie până când aveam să cedez.

Dar nu era un bărbat mic. Dacă el era prezența pe care o simțisem pândind, l-aș fi văzut. Cu toate acestea, sentimentul că mă urmărea ceva nu dispărea. Sentimentul straniu de greutate apăsătoare îmi umplu din nou pieptul, la fel ca noaptea trecută...

Am încremenit.

De această dată, nu era nimic sexual. Doar un pic de căldură care se prelinse către membrele mele.

Am trecut cu privirea peste copacii întunecați, lumina slabă ascunzând culorile acum. Nimic nu se mișca în umbre. Briza ușoară nu mișca ramurile. Totul era nemișcat și tăcut.

Asta nu mă ajuta deloc să scap de ceea ce eram sigură deja. Ceva bântuia în întuneric între acele pete întunecate, ascunse de ramurile din fața mea. Ceva mă privea și aștepta.

Am simțit fiori în tot trupul.

Încet, m-am ridicat și mi-am strâns cărțile. Nu aveam de gând să mai rămân prin preajmă și să aflu ce avea să aducă noaptea. În plus, aveam lucruri de făcut. Trebuia să mă ocup de acele frunze.

Întorcându-mă, am crezut că am auzit foșnet de frunze.

Am întors capul către Pădurea Interzisă și am mijit ochii. Orice era, se ascundea foarte bine.

Mi-am pierdut cumpătul. Am strâns cărțile la piept ca și cum aveau să mă protejeze – reacția clasică a unui tocilar – și m-am grăbit spre casă.

Am trântit ușa în urma mea și am tras aer în piept.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Hannon, ridicând ochii din propria carte.

— Nimic. Doar că... Am așezat cărțile pe o masă micuță

de lângă ușa și m-am trântit pe canapea, lângă el. Doar că m-am speriat, atâta tot. Pădurea Interzisă îmi joacă feste.

— Bine. Asta înseamnă că nu o să intri în ea.

— Nu vreau decât să nu mai mă duc acolo.

— Ziua e pe sfârșite, zise el, întorcându-se la cartea lui.

— Cu alte cuvinte, lasă prostiile și fă ceva util, nu?

— Da. Ai zis foarte bine.

— Unde sunt copiii?

— Cu prietenii lor.

Aveau să apară curând. Apusul era ora de întoarcere acasă pentru copii, fără excepție. Chiar dacă nu ieșea nicio creatură din Pădurea Interzisă, mai erau demonii care pândeau prin sat după lăsarea întunerului. De când venise blestemul, noaptea era și ea periculoasă pentru copii.

M-am ridicat de pe canapea și am ieșit afară ca să am grijă de planta eternității.

Timpul trecea într-un mod atât de familiar! La un moment dat, Dash mi-a adus un bol cu tocăniță și a mai stat un pic, ascultând ce îi povesteam ce făceam. Lucrul cu plantele – în special cu această plantă – mă calma în moduri pe care nu le puteam descrie.

Îmi plăcea mult finețea de care era nevoie. Modul în care își schimba proprietățile odată cu mediul.

În câteva ore, îmi terminasem în sfârșit sarcinile și îl împingeam pe Dash în interior ca să meargă la culcare. Această recoltă avea să ne ajute o vreme datorită plantelor puternice și sănătoase. Până când aveam nevoie de alte frunze, plantele mele urmau – speram eu – să înflorească în soarele primitor de primăvară.

Ochi aurii strălucitori mă priveau din copaci. Teroarea îmi făcea inima să galopeze. Un răget îmi făcu oasele să se

cutremure în timp ce parcă mă trăgea de mijloc.

M-am trezit brusc, deschizând larg ochii.

La naiba cu ochii strălucitori ai bestiei! Eram sigură că visasem și alte lucruri, dar singurul lucru de care-mi aduceam aminte erau acei ochi aurii, blestemați, iar acum se părea că era și răgetul.

Un mârâit amenințător se strecură prin aer. Îmi îngheță sângele în vene.

„Te rog, spune-mi că *încă* visez! Te rog, spune-mi că *încă* visez!” Îmi era teamă să mă mișc, să întorc capul într-o parte și să caut sursa zgomotului. Mârâitul se auzi din nou, puternic și jos, din același loc.

Exact în fața ferestrei dormitorului meu.

M-a cuprins groaza și m-am ridicat încet, luptându-mă cu teama care îmi îngheța membrele.

Nu putea să fie ce credeam eu. Nu putea. Bestia nu avea cum să treacă de hotarul Pădurii Interzise. Sau cel puțin asta spuneau oamenii.

Mârâitul se auzi și a treia oară, rostogolindu-se în aerul dens de seară.

— Finley!

Sable stătea întinsă pe o parte, cu fața la mine. Prin lumina slabă a lunii, i-am văzut ochii mijiți. Și ea îl auzise. Nu era un vis. Acest lucru imposibil se întâmpla în realitate.

Lumina lunii pâlpâi prin fereastră și apoi totul se întunecă, ceva enorm blocând-o.

— Zeița să ne ajute! șopti Sable cu vocea tremurândă. Bestia a venit după noi.

— E în regulă. O să fie bine.

Cum era posibil? M-am aruncat la podea și m-am rostogolit. Era foarte posibil să vadă în întuneric, dar nu ar fi trebuit să fie capabilă să vadă prea multe detalii prin

jaluzelele noastre, chiar dacă erau jerpelite și subțiri.

— Nu te mișca, am șoptit eu.

Pe coate și în genunchi, m-am târât către dulapul șubred din colț. Lumina începu din nou să curgă prin fereastră. Bestia plecase.

M-am ridicat și am apucat pumnalul. După o clipă, m-am grăbit către ușă și am deschis-o cu forță.

Am urlat, dar o mână m-a prins de gură, înăbușindu-mi sunetele. Hannon duse un deget la buze.

I-am îndepărtat mâna și am trecut dincolo de el. Nu aș fi avut nevoie de avertisment dacă nu m-ar fi speriat așa de tare, încât era să fac pe mine.

Tata tușea după ușa închisă, pieptul lui cutremurându-se.

„Hei, să nu ne facem griji pentru asta acum! Să încercăm să ne ținem familia în viață.”

În camera din față, m-am dus la ușă și m-am asigurat că zăvorul mare din lemn era pus. Era în încuietoarea din metal, la locul lui. Lumina lunii pâlpâia pe lemnul alb. Apoi lumina deveni mai slabă înainte de a dispărea complet.

Am închis ochii în timp ce inima îmi galopa. Fiecare nerv pulsa de electricitate. Adrenalina îmi umpluse trupul.

Pe lângă fereastra care dădea spre verandă, mai aveam trei ferestre în camera principală. Două care erau orientate către curtea din spate și care erau aproape una de alta și a treia care dădea spre grădina laterală, dintre casa noastră și cea de alături. Judecând după diferența de lumină, ferestrele din spate fuseseră blocate.

Nu aveam jaluzele la acele ferestre.

Timpul parcă stătea în loc în timp ce mă întorceam. Știam ce aveam să gădesc.

Coșmarurile mele deveniseră realitate.

Un ochi uriaș, strălucitor, auriu se propti într-o fereastră.

Îmi era greu să respir. Acel sentiment de apăsare mi se trezi din nou în piept, focul țâșnind din mijlocul meu către picioare. Dar în timp ce trupul meu ardea, sângele mi se făcea gheață. Nu mă puteam mișca de frică.

Acel ochi era la nici cinci metri de mine, mult mai aproape față de ultima dată când îl văzusem. *Mult* mai aproape. În ciuda paraliziei mele induse de frică, nu mă puteam abține să nu absorb fiecare detaliu. Un oval subțire, vertical ocupa centrul, cu o pupilă similară cu a unei pisici, doar că mai rotundă. Un auriu puternic înconjura negrul înaintea să se extindă într-o explozie de culoare, țesută cu fire mici de auriu mai deschis, de portocaliu, roșu și galben. La colțuri se vedeau însă și pete mai întunecate, ceea ce făcea ca explozia de galben, ca un soare, să pară și mai dramatică.

Era frumos.

Clipi. Și atunci am văzut că avea două rânduri de pleoape. Primul părea mai mult ca un vâl. Apoi urma cel care semăna cu al oamenilor, ce cobora și se întâlnea cu pleopa de jos. Clipise foarte repede, dar mișcarea mă făcu să tresar.

— Finley? se auzi vocea lui Dash pe hol.

Ochiul auriu clipi în acea direcție, ca și cum bestia îl auzise.

Un alt soi de frică ieșea la iveală, înghițind-o pe cea prezentă, iar eu eram din nou gata de acțiune, lansându-mă în față pentru a-l opri pe Dash să intre în living.

— Stai acolo! am strigat eu, oprindu-mă în mijlocul camerei pentru a-i opri înaintarea. Am întins mâna. Stai acolo! Ferește-te de orice ochi!

Acel ochi superb, dar îngrozitor și auriu se concentra din nou asupra mea, cercetându-mă, trecând de barierele

mele și măsurându-mă. Puteam simți, ca și cum mi-ar fi rupt o bucată de suflet și ar fi pus-o pe cântar.

Ochiul dispăru, iar trupul îl urmă, solzi negri mișcându-se dincolo de fereastră. În doar o clipă, lumina lunii reveni, strălucind în întuneric.

Sunetul de sticlă spartă mă făcu să tresar și să-mi ridic brațul în fața feței. Ceva căzu, lovindu-se de podeaua de lemn lângă picioarele mele. Briceagul meu.

M-am uitat la el ca și cum pluteam într-un alt corp. Într-o altă lume.

Îmi găsisse briceagul. Apoi mă urmărise aici. Știa cine eram și ce făcusem. Trebuia să știe.

Și acum venise vremea să plătesc.

„Asta e posibil să meargă foarte prost, oameni buni! *Rămâneți* până la final!”, m-am gândit disperată, tremurând din toate încheieturile.

Trebuia să acționez. Trebuia să mă eliberez de cătușele de frică autoindusă și să-mi folosesc energia pentru ceva folositor. Dar pentru ce? Ce naiba puteam să fac împotriva unei creaturi de o asemenea dimensiune? Să mă ascund părea cel mai bun lucru în momentul de față. Să mă ascund sau să fac ceva care să-mi distragă atenția.

Lacrimile amenințau să curgă, dar nu voiam să cedez. Aș fi fost în stare de orice pentru a-mi salva familia, chiar dacă asta însemna să fug orbește către Pădurea Interzisă, ca să mă urmărească pe mine. Ca familia mea să scape.

— Ce să fac? Întrebă Hannon încet din hol.

— Ai grijă de ei, i-am zis cu o voce slăbită, încercând să-mi adun curajul.

M-am aplecat încet și mi-am ridicat briceagul, care era închis, evitând sticla de pe podea. Lumina dispăruse din nou, iar ochiul revenise, cercetându-mă. Așteptând, părea că îi

facea plăcere. Că îmi oferea o alegere. Să ies și să mă predau sau să-mi risc familia.

„Alege!”

Cum fereastra era spartă acum, puteam să aud bestia. Pufnea în noaptea liniștită. Acel mârâit amenințător clocotea în pieptul ei.

Nu era o alegere. Nu pentru mine. Era o posibilitate.

— Adună copiii lângă fereastra mare din camera ta, i-am șoptit lui Hannon, în timp ce o lacrimă mi se scurse pe obraz. Am vârât briceagul într-unul dintre buzunarele de la pijama. Dacă este nevoie, ieși cu ei și du-i undeva, în siguranță. Altfel, ghemuiți-vă și stați locului. O să distrag bestia.

— Nu, Finley!

Hannon înaintă ca și cum ar fi vrut să mă prindă și să mă ducă înapoi la siguranță.

Mi-am ferit mâna.

— Stai locului, la naiba! Ai planta eternității. Chartreuse din piața satului știe cum să facă elixirul de anulare mai bine decât oricine altcineva, în afară de mine. Cere-i ajutorul! Ai grijă ca tata să supraviețuiască. Eu o să...

Ce aș fi putut face eu? Ce aș fi putut să fac împotriva bestiei?

— O să ies eu cumva din asta și o să mă întorc după voi, bine? Ține-i pe toți în viață! Pe toți.

Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe față. Cuvintele îmi erau pline de regret și supărare. Amândoi știam că nu aveam să mă mai întorc.

Dar avea să fie bine. El urma să aibă grijă de ei mai bine decât puteam eu. El era stânca familiei în această furtună care nu se mai termina.

— Vă iubesc pe toți, am zis eu, întorcându-mă și

pornind repede către ușă.

— Ce face? suspină Dash.

— Nu, Finley! strigă Sable, toți stând îngrămădiți la intrarea din holul întunecat.

Am ridicat zăvorul de la ușă. Am ezitat, dar nu am privit în spate. Voiam să mor ca o eroină. Nu voiam ca ultima lor amintire despre mine să fie cea a unei fete speriate care plecase pentru a-și întâlni soarta.

Capitolul 4

După ce am închis ușa în urma mea, am țâșnit. Nu aveam de gând să-i ofer satisfacție și să las bestia să mă ucidă în fața familiei mele.

Nu am mers pe drumul care trecea prin curtea vecinului. Dacă se năpustea după mine, îi putea ucide și le-ar fi putut distruge casa. Am preferat să merg pe alea care ducea spre mijlocul satului și apoi pe margine.

Răgetul bestiei mă străfulgeră, făcându-mă să mă împleticesc, poruncindu-mi să mă opresc. Simțeam forța ei aproape ca pe o greutate legată de picioare și de trup, transformându-mă în stană de piatră. Toată situația îmi trezea o amintire, însă panica apăsătoare mi-o alungă din minte.

În spatele meu se auzeau pași grei și zgomot de lemn sfârâmat. Cel mai probabil, trecuse prin gardul grădinii noastre, distrugându-l. Hannon putea să-l repare, nicio problemă. Cel puțin mă urmărea pe mine. Țăsta era planul.

Am sprintat către Pădurea Interzisă. Nu îndrăzneam să mă uit în spate. Nu voiam să văd dimensiunea acelei hidoșenii. În plus, dacă reușea cumva să se strecoare în spatele meu, să se aplece și să mă rupă în două, cel puțin sfârșitul avea să fie rapid. Era mult mai ușor să se întâmple așa decât să duc o luptă pe care nu aveam cum să o câștig cu un pumnal destul de tocit.

Când am ajuns la ultima casă de pe alee, am trecut pe lângă paltinul de munte, înjurându-mă că nu am apucat să-i zic lui Hannon să ducă înapoi cărțile la bibliotecă. Ca și cum acesta era cel mai important lucru acum.

Aproape ajunsă la liziera de la intrarea din Pădurea

Interzisă, mă întrebam de ce nu fusesem prinsă deja. Ar fi trebuit să mă ajungă din urmă până acum.

Poate că nu mă urmărise...

Am încetinit și m-am întors, așteptând să nu fie nimic în spate. În loc de asta, aproape că am făcut pe mine.

Mă urmărise în tăcere. Fără să pufnească, fără să respire, fără niciun pas greu în spatele meu ca să nu mă alerteze de prezența ei. Dar mă urmărise.

O creatură uriașă stătea chiar dincolo de sicomor, privindu-mă de sus. Acei ochi mă priveau în semiobscuritate, aparent absorbind razele lunii care cădeau pe solzii săi întunecați și impenetrabili. Un cap uriaș ajungea la jumătatea vârfului unui copac înalt, cu două coarne la capăt. Fața solzoasă avea fălci proeminente și dinți lungi îi ieșeau din gura lipsită de buze. Îi mai văzusem umerii masivi, mult mai înalt față de mine, cu un piept mare, musculos. Două picioare vânjoase o susțineau în față, iar partea inferioară a corpului aluneca în spate, sprijinindu-se pe picioare ușor mai scurte.

Dacă aș fi avut teaca de piele, mi-aș fi strecurat pumnalul în ea. Nu m-ar fi ajutat prea mult oricum având în vedere oponentul.

Dacă aș fi avut mai mult curaj, m-aș fi oprit și aș fi luptat.

M-am întors și am început să alerg ca și cum tot iadul venea după mine.

Nici măcar nu știam unde mergeam. Nici nu m-am mai uitat în urmă ca să văd dacă mă urmărea. Atunci, aveam zero control asupra propriei persoane. Panica mă mișca și mă făcea să mă împleticesc.

Alergam în zig-zag printre copaci și mă împiedicam de pietre. M-am lovit cu umărul de un trunchi de copac pe care

nu-l observasem și m-am încurcat în niște tufișuri spinoase. Am gemut când un spin mi-a pătruns în braț și mi-a rupt cămașa de noapte. Respiram sacadat, greoi, iar priveliștea din fața mea dansa în ochii mei plini de lacrimi. Ce eroină! Mă transformasem într-o domniță care avea nevoie de ajutor și, sincer, nu m-ar fi deranjat deloc să fiu salvată. Nu m-ar fi deranjat chiar deloc.

Dincolo de o zonă cu tufișuri agățătoare, mi-am dat seama brusc unde eram. Mesteacănul înalt părea atât de nelalocul lui în fața mea, indicându-mi locul în care se afla câmpul cu planta eternității. Cu toată panica aia care mă sufoca, mi-am dat seama că trebuia să ajung acolo. Dat fiind că fusesem prinsă la furat chiar în acel câmp, era probabil cea mai proastă idee să duc bestia acolo. Dar, dacă mă gândeam mai bine, unde naiba puteam să mă duc? Mă puteam ascunde acolo toată noaptea ca să mă întorc a doua zi cumva, doar ca să găsesc bestia din nou la mine acasă. Nu puteam să evadez din sat, iar acum nu puteam să scap nici de bestie.

„E timpul să mă confrunt cu viitorul. Cum o să scape de data asta eroina noastră transformată în lașă?”

Respirând greoi, m-am oprit în fața mesteacănului și am privit în sus. Parcă m-a simțit, pentru că a și început să tremure ca o dansatoare, fluturându-și ramurile și scuturându-și frunzele.

— Termină odată, nenorocitul spurcat! am strigat la mesteacăn. Bestia mă poate găsi și singură.

Răgetul din spatele meu era o dovadă clară. Am suspinat și m-am întors din nou.

Se pitise între copaci, ascunsă de ramurile care o înconjurau, dar ochii tot i se vedeau, ca două bucăți de jărat înconjurat de beznă. Stătea cu capul aplecat, așa că

am strâns puternic pumnulul, ridicându-l un pic. Puteam măcar să mimez curajul.

Bestia enormă se transformă într-o clipită într-un bărbat gol.

Am rămas cu gura căscată. Nu. Nu se putea una ca asta. Era imposibil! Abilitatea de a ne metamorfoza era blocată de blestem. Nu auzisem de nimeni din regat care să fie capabil încă să facă așa ceva. Și chiar dacă era posibil, satul nostru fusese atât de afectat, încât eram sigură că nu auzisem nicăieri că bestia se putea transforma în bărbat. Oamenii ar fi vorbit despre așa ceva. I-ar fi avertizat pe alții.

Venea spre mine, dintre copaci. Lumina lunii cădea peste părul lui șaten și pe umerii lați și robuști. Era atât de bine definit, plin de mușchi, sculptat, fără pic de grăsime. Își câștigase această musculatură prin lupte crâncene. Îmi dădusem seama de asta. Arăta ca un bărbat care știa exact de ce era capabil.

Avea mișcări grațioase, iar ochii lui – de aceeași profunzime animalică și aceeași culoare, auriu – mă urmăreau în timp ce înainta. El era vânătorul în această situație și o știa. Prădătorul. Își cerceta prada. Pe mine.

Ce m-a surprins însă nu era musculatura lui sau puterea evidentă. Nici măcar aura de pericol care îmi înnodea măruntaiele și îmi făcea picioarele să tremure. Mă surprindea fața lui plină de cicatrici.

Un amestec odios de cicatrici îi acoperea trupul. O linie argintie curgea din pectoralul lui până lângă sfârc, iar patru cicatrici paralele se întindeau pe coaste, în timp ce alte linii se încrucișau pe abdomenul lui. Încercase să le acopere cu vântejuri de cerneală. Nu funcționase însă. Din contră, atrăgeau și mai mult atenția la traumele prin care probabil trecuse, unele scrijelindu-i pielea, iar altele creând adevărate

văi din ceea ce trebuia să fi fost răni foarte adânci.

S-a oprit la o oarecare distanță de mine. Fizicul și puterea lui mă făceau să respir mai greu. Chiar și în această formă, de bărbat, tot era enorm. Eu eram o femeie înaltă, dar el era mai înalt cu treizeci de centimetri. Vârful pumnalului meu se clătina dintr-o parte în alta și nu puteam să fac nimic ca să-mi ascund tremuratul.

— Nu ai ce căuta aici, zise el pe un ton apăsător și răgușit.

Suna ca și cum până și vocea și-o câștigase prin trudă. Ca și cum urlase atât de tare și de mult încât își distrusese corzile vocale.

— Tu m-ai fugărit până aici. Deci nu cred că mai contează, am zis eu, obișnuită să contraatac indiferent de situație.

Aveam și multă practică.

— Prețul pentru încălcarea proprietății este detenția. Prețul pentru furt e moartea.

— Atunci e bine că n-am furat nimic.

Am întins brațele pentru a arăta că nu aveam bunuri furate.

Evident, mânat de impuls, el își coborî privirea pe mișcarea brațelor mele. Apoi ochii lui se îndreptară către fața mea și repetă gestul, oprindu-se asupra pieptului meu. Mi-am dat seama târziu că din cauza transpirației cămașa de noapte mi se lipise de sânii goi și liberi, fiindcă nu avusesem timp să mă îmbrac când fugisem din casă. Frigul și frica îmi făcuseră sfârcurile tari și evidente. Iar el stăruia acolo cu privirea.

Tensiunea din aer creștea. Presiunea din trupul meu risca să mă facă să explodez și simțeam cum ieșeau flăcări din mine. Am încremenit când el a ridicat privirea încet către mine. Citeam foamea în acei ochi aurii. Pofta. Dominarea.

Ceva din mine – ceva străin, dar adânc înrădăcinat – torcea de plăcere. Dorința îmi încălzea trupul.

„Ce naiba se întâmplă? Rahatul ăsta nu miroase a bine.”
Însă recunoșteam acest sentiment.

Era dorința magică de noaptea trecută. Însă nu se simțea la fel ca puterea unui incubus. Această putere era ademenitoare, alunecoasă și insidioasă. Uleioasă. Era... primară, intensă și puternică. Periculoasă. *Delicioasă*. O alungam cu toată puterea, ignorând umezeala dintre picioare și disperarea care nu se lăsa înduplecată de a fi luată brutal pe loc. De a-i avea mădularul mare în mine iar și iar.

— Finley, nu?

Oare de ce brusc acea voce răgușită se simțea precum niște buze senzuale lingându-mi carnea înfierbântată? Detestam faptul că îmi plăcea. Detestam că, dintr-odată, voiam să-mi sărute coapsele. Și voiam ca degetele lui să-mi penetreze vaginul umed.

— Drăcia dracului, îmi pierd mințile! am bolborosit, încercând să mă stăpânesc.

Mi-am șters fruntea cu dosul mâinii. Era ca și cum magia lui mă făcea să fiu din ce în ce mai destinsă, încet-încet. De ce naiba se simțea așa de *bine*?

— Vrei să fii dominată, Finley? Animalul tău sigur vrea.

— C-ce?

Am dus mâna la piept, simțind că acea greutate care parcă mă apăsa amenința să iasă dintre coaste, ca și cum o creatură încerca să evadeze. Focul continua să-mi pulseze în sânge, îndreptându-se către picioare. Mă îmbătam de el. Mă îmbătam cu acest sentiment. Eram disperată să-l las pe acest alfa uriaș să mă arunce pe jos chiar atunci și să-și vâre mădularul enorm în vaginul meu pofticios.

— Destul!

Am simțit comanda lui lătrată ca pe un duș cu apă rece.

Am clipit și mi-am dat seama că îmi scăpasem pumnalul pe jos, iar acum eram fix în fața lui. Pieptul lui se ridica și cobora agitat ca al meu, iar mădularul îi era erect între noi. Nu-l atinsesem încă, dar era clar că voiam să acționez în funcție de gândurile pe care le aveam. Să-i cer ce tânjeam să am.

Cel mai înspăimântător lucru era că nu aveam nici cea mai mică idee când mă mișcasem și cum ajunseseam acolo. Nu conștientizasem niciunul dintre acele lucruri. Era ca și cum altcineva își asumase controlul asupra mișcărilor mele. Controlul asupra *mea*. Dar, în același timp, îmi aminteam cum mă gândisem la acele cuvinte murdare. Îmi aminteam cum îmi dorisem să acționez în baza lor. Îmi aminteam de sentimentul de dorință pe care îl trăisem atât de pătrunzător cu gândul la acele cuvinte murdare, delicioase.

Oh, nu, se întâmpla iar?

Fără să mă gândesc, l-am plesnit. Apoi m-am gândit: „La naiba, ce am făcut?”

Înainte să apuc să mă dau în spate, să fug sau să râd isteric, m-a prins de încheietură.

— Te iert pentru asta, zise el pe un ton desprins dintr-un coșmar. Sunt pe jumătate responsabil. Nu mi-am controlat bestia așa cum ar fi trebuit. Dar nu o să apuci să-mi mai dai vreuna. Încearcă din nou și te distrug!

— Ce fel de creatură dezgustătoare ești? am întrebat. Ești regele tuturor incubilor? Forțezi fetele prin magie să ți se ofere?

— Nu sunt niciun demon, prințesă, te asigur.

Numele de alint era foarte disprețuitor, la fel ca expresia lui.

— Nu știi ce se ascunde în interiorul tău, nu? mă întrebă el.

Am mijit ochii și, pentru prima dată, nu aveam pregătită vreo replică isteată. Nenorocitul mă debusolase complet.

Îmi împinse mâna și apoi mă împinse și pe mine, suficient de ușor cât să fie spațiu între noi, dar nu suficient încât să mă trântască.

— Bestia din tine o să-ți facă numai probleme, rosti el. Trebuie să înveți să o controlezi.

— Despre... despre ce vorbești?

Pufni, râzând și scuturând din cap, apoi ridică privirea către cer.

— Al naibii de tipic!

Părea că vorbea cu sine. Sau poate că împrumutase audiența mea invizibilă pentru câteva momente. Își roti umerii înainte de a-și îndrepta spatele.

— Ai furat din planta eternității de pe aceste câmpuri de multe ori. De ce?

— Nu am făcut asta.

Doar un idiot ar fi recunoscut fără nicio probă incriminatorie.

— De ce? mârâi el.

Teama curgea prin mine, dar nu voiam să-i dau satisfacția de a o vedea. Planta era, clar, foarte importantă pentru el. Nu era vorba doar despre furt – era despre faptul că furasem de la el. Îmi purta pică și nu voiam să dau vina pe satul meu. Secretele mele aveau să moară odată cu mine.

— Majoritatea oamenilor vin în această pădure în speranța că vor scăpa din acest regat nenorocit, zise el. Fie speră să mă ucidă sau, în ultima vreme, să facă o înțelegere cu regele demon. Dar tu și unii dintre cei din neamul tău vin și fură planta eternității. Doar satul tău e direct interesat de

ea. De ce?

— Presupun că *alții* fac asta pentru că grădinile lor sunt mult prea mici și nu au suficient spațiu pentru a crește plantele de care au nevoie.

El făcu un pas în față, mustind de furie.

— Chiar trebuie să faci totul atât de dificil?

— Chiar trebuie să-mi fac execuția dificilă? Hm, asta e. Nu e un lucru pe care să-l aștept cu nerăbdare.

Privirea lui apăsătoare îmi strângea stomacul.

— Încerci să duci o luptă pe care nu ai cum să o câștigi.

— Viața e o luptă pe care nu o putem câștiga. Întrebarea e dacă vrem să plecăm în pace sau să luptăm chiar și cu ultima suflare. Eu aleg să lupt.

Greutatea din piept – aproape o prezență fizică – se prăbuși în mine. Îmi simțeam aprobarea. Oare era animalul meu? Chiar era posibil așa ceva? Tensiunea dintre noi creștea.

— Nu-mi dai de ales.

Un val de putere se prăbuși peste mine. Pulsa, dar acum nu era sexuală, ci poruncitoare. Arzătoare. Îmi impunea să-i răspund. Mă trăgea în jos și mă izbea dintr-o parte în alta. Am deschis gura gata să mă supun. Am închis-o.

Nu eram o păpușă cu care să se joace cineva. Nu eram o servitoare umilă supusă stăpânului. Nu aveam șef și nu aveam să accept unul acum. Dacă el voia să mă ucidă, bine, dar nu aveam să fiu obligată să-mi spun secretele.

Am scrâșnit din dinți pentru a opri cuvintele. Mi-am înfipt unghiile mâinii libere în podul palmei, concentrându-mă pe durerea de acolo.

În el fierbeau deja furia și frustrarea. Și mai multă putere mă lovea. Îmi ardea pielea și îmi trosnea oasele. Simțeam agonia până în sânge. Mă durea atât de tare, încât

credeam că aveam să leșin. Dar rezistam.

— Naiba să te ia, Finley! mârâi el. Se aplecă în față și mă apucă de gât, trăgându-mă spre el. Ochii lui aurii se fixaseră în ai mei. *De ce?*

Acea prezență în mine mă făcea să iau foc. Furie. *Turbare.*

Aveam briceagul în mână. Fără să mă gândesc, l-am deschis, deși nu știu cum.

L-am înjunghiat în piept.

El şuieră și mă aruncă departe. Duse mâna la cuțitul care îi atârna acum în pectoral. Nu-l înjunghiasem suficient de adânc. Era doar o zgârietură. După cum arăta trupul lui, avea destule. Și cum era atât de plin de mușchi, tăietura nu avea să-l încetinească prea tare.

Asta avea să se termine foarte prost pentru mine.

M-am ridicat și am luat-o la fugă imediat. Însă nu mă puteam duce acasă. Asta avea să-l aducă înapoi la familia mea. Am făcut la dreapta și m-am ferit de mestecănul care, părând trezit la viață, se scutură și își făcu iar numărul. De cealaltă parte, simțeam ordinul lui de a mă *opri*, dar l-am ignorat. Am fugit în câmpul cu planta eternității, foarte atentă la pașii pe care îi făceam, până când am ajuns în mijloc. Acolo m-am oprit, respirând greoi, și l-am înfruntat din nou.

Dacă planta eternității avea însemnătate pentru el, atunci îi înțelegea fragilitatea. Nu ar fi vrut să dea buzna prin câmp și să o distrugă. Speram.

Își făcu apariția la marginea câmpului, cu rana din piept sângerând, cu sângele alunecându-i pe abdomen și pe spate.

Își întinse mâinile.

— Unde o să te duci? Dacă fugi înapoi în sat, o să-i omor pe toți. Asta vrei? Viața ta s-a terminat, Finley! Ai furat din

acest câmp, iar acum îmi aparții.

— Și cine ești tu? Marioneta regelui demon? Lingăul lui?

Pe chipul lui se citea confuzia. Își coborî capul și începu să râdă fără umor. Își lăsă brațele în jos.

— Devine din ce în ce mai incredibil, zise. Apoi se concentrează asupra mea. În absența regelui, în calitate de ultimul nobil rămas, eu sunt păzitorul acestor pământuri. Sunt protectorul lor. Sunt temnicerul și stăpânul tău.

— Protectorul lor? Glumești? Oamenii mor. Boala de pe urma aceluia blestem îi omoară. Dacă există așa ceva, eu sunt protectoarea lor. Eu sunt cea care îi ține în viață, deși boala blestemului încearcă să le putrezească trupurile așa cum a putrezit acest lemn. Ar trebui să-mi mulțumești, nu să mă ameninți. Tot ce faci tu este să cutreieri prin aceste păduri în formă de bestie și să ucizi orice intrus. De cine naiba protejezi pădurea? De supușii săi? Fie ești îndrumat greșit, fie ești un idiot. Dă-mi odată ce pedeapsă vrei și hai să terminăm cu asta! Mă faci să-mi pierd timpul.

El strânse și deschise pumnii. Se uită către planta eternității de la picioarele lui, apoi din nou la mine. Părea că se războia cu sine, înaintă, mergând cu grijă. Brusc, am înțeles ceva. Spusese că doar satul meu se folosea de acest câmp și că niciunul nu se pricepea să-l îngrijească. *El* era cel care avusese grijă de tăierea și îngrijirea acestor plante. Le arătase dragoste.

Nu aveam timp să procesez confuzia pe care o simțeam. Am ridicat piciorul deasupra celei mai apropiate plante. El se opri.

— E doar o plantă, Finley.

— Până când ajungi la mine, o să fie mai mult de una. Știm amândoi că plantele astea au un sistem comun de rădăcini. Dacă una dintre ele este strivită, toate simt

durerea. Toate o să sufere dacă elimin suficient de multe. Și știu exact câte trebuie să fie.

Nu eram sigură că era adevărat ce spuneam. Credeam că citisem asta pe undeva.

El încremeni imediat, deci poate că era corect. Ridică încet palmele, într-un gest care se voia liniștitor.

— Fratele tău a intrat în aceste locuri, cu puțin timp în urmă, împreună cu încă doi.

Mi se opri inima. Am coborât piciorul ca nu cumva accidental să-mi pierd echilibrul și să strivesc planta oricum.

— Viața lui, viețile lor sunt tot ale mele. O să le iert greșeala și furtul dacă o să cooperezi.

— Putem să facem o înțelegere, am zis eu repede, lingându-mi buzele. O să-ți zic secretele mele dacă îmi cruți satul. Și așa abia se descurcă. Nu încearcă să rănească pe nimeni. Ei cu siguranță nu au resursele necesare pentru a te ucide.

El analiză propunerea câteva momente.

— Sunt de acord să-i iert pe cei care tratează planta frumos. Toți ceilalți vor muri, mârâi el.

Era un târg destul de corect.

— Bine, da, am mai fost aici de câteva ori, de nevoie. Crede-mă că nu am vrut să calc în această pădure. Folosim planta eternității într-un elixir pe care eu l-am creat și l-am numit elixirul de anulare. De-a lungul anilor, am găsit o formulă prin care am întărit-o în așa fel încât le prelungește viețile celor care se îmbolnăvesc în urma blestemului. Am înghițit în sec. Încă nu am găsit formula perfectă. Nu e un leac. Înainte obișnuiam să pierdem mai bine de o duzină de oameni pe an, iar acum am ajuns la doar câțiva. Doar o persoană în acest an.

— Tu ai creat acest elixir?

Nu-mi dădeam seama dacă nu-i venea să creadă, dar eram sigură că era sarcastic.

— Doar pentru că nu ne-am născut în familii bogate nu înseamnă că suntem proști. Cu toții avem grădinile noastre, însă pe timpul iernii, așa cum probabil știi, planta eternității hibernează. Frunzele pe care le culegi nu mai cresc. Și cum avem nevoie de destul de multe pentru a stabili o persoană, unii dintre noi care au pacienții în stadiu terminal rămân fără frunze. Când suntem disperați, fie îi lăsăm să moară, fie venim în pădure și riscăm să ne confruntăm cu bestia care o patrulează. Domnul Protector, cum te-ai autointitulat. Gata, ești mulțumit? Încercăm doar să salvăm vieți.

— Nu am auzit de acest elixir.

— De ce ar veni cineva aici ca să-ți spună ție? Nici măcar nu știam că te poți transforma în om. Sau că cineva, oricine, se mai poate transforma.

— Niciunul dintre celelalte sate nu-l are.

— Noi nu putem ieși din sat, geniule! Eu am creat elixirul. Cum aș fi putut să-l împart cu alții dincolo de hotarele noastre? Prin telepatie?

— Nu te cred.

— Presupun că ai o teorie mai bună. Și de ce crezi că am venit aici, că am pierdut un pariu? Că am venit să adunăm plantele ca să ne facem pernele mai umflate? Poate să le punem într-un ghiveci frumos mirositor pentru colțul nostru din...

El mustea de furie, iar pe mine mă cuprinse din nou o căldură arzătoare. Mă lovi o nevoie apăsătoare de *a tăcea*.

— Am făcut un târg, zise el. Greșelile satului și ale fratelui tău au fost șterse. Nu o să le arăt mânia mea. Haide acum! Trebuie să plătești pentru păcatele tale.

Am rămas fără suflare. M-am uitat către plantele eternității pentru ultima dată în timp ce simțeam lacrimi în ochi, încetșându-mi vederea. Am încuviințat mai mult pentru mine și am pornit în față. El mă așteptă dincolo de mesteacăn, înalt și stoic în pădurea întunecată. L-am înfruntat cu fruntea sus.

— Vrei să-ți iei armele? mă întrebă el.

Eu am pufnit.

— La ce folos?

El nu îmi răspunse. Doar mă privi.

Am ridicat din umeri și le-am cules, ștergând lama briceagului și punându-l înapoi în pijama, apoi cântărind în palmă pumnalul.

— Ai fi putut fi magnifică într-o zi, Finley, zise el.

Bestia enormă reapăru și se năpusti asupra mea.

Am lovit cu pumnalul din instinct, mânată de frică pură. Avea din nou fața oțelită. Închise ochii aurii și strălucitori și apoi dinții lui năvăliră către trupul meu.

Capitolul 5

Nu aveam suflu ca să pot țipa. Dinți tociți mă țineau în timp ce el alerga printre copaci. Ramurile mă loveau în față, suficient de tare încât să mă usture, dar nu suficient încât să-mi lase cicatrici. Dacă îmi dădea drumul, aveam să cad mult în gol până să aterizez și să mă fac fărâme. Acesta era singurul motiv pentru care nu am încercat să ridic pumnul și să-l înțep în ochi sau în nări.

Am trecut prin alt zid din frunze, iar ghearele lui se înfipseră în iarba arsă de dincolo de el, probabil veștejită de mult timp. Liane și spini se încolăciseră pe un foișor, în stânga, unde vopseaua se scorojise, iar lemnul atent prelucrat era acum deteriorat. Arcuindu-mă, am întrezărit intrarea maiestuoasă a ceea ce pe vremuri trebuie să fi fost un castel.

El se opri în fața scării de marmură murdară și crăpată și mă eliberă.

Am ținut în timp ce cădeam la pământ.

Înainte să mă izbesc, bestia se transformă rapid în bărbat, prinzându-mă în brațe. Pumnul se lovi de pământ, acum departe de mâinile mele, iar el mă strânse la piept, urcând scările.

Mă așteptasem ca el să miroasă a transpirație și a praf, dar am rămas surprinsă de parfumul lui proaspăt, ușor, de pin și liliac, cu un strop de caprifoi. Era același miros de mai devreme, din pădure, când toate simțurile mele o luaseră razna pentru câteva momente, și era absolut divin. Îmi amintea de un vârf de munte, unde vântul adia, la poalele căruia era un lac cristalin, atât de curat, încât părea o oglindă. Îmi inspira ideea de confort, pace și familiaritate,

sentimente atât de stranii raportate la momentul și locul oribil în care ne aflam, încât am încremenit în timp ce intram printr-un rând de uși într-un foaier gol. De jur-împrejurul nostru, se înălțau coloane de marmură, iar podelele fuseseră lustruite atât de mult, încât străluceau.

— Pune-mă jos! i-am zis, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui.

El nu se clinti, fiind mult prea puternic ca eu să evaderez. Două rânduri de scări de o parte și de alta a spațiului întunecat se ridicau spiralat către etajul de deasupra. El făcu la stânga, trecând de scări, și intră mai adânc în castel, către niște uși duble vopsite în alb. În aer reverbera un ciocănit monoton, întrerupt pe alocuri de strigăte de bucurie.

El împinse ușile cu piciorul. Primul lucru care mă lovi fu lumina strălucitoare care venea de la cele peste o sută de lumânări aprinse și împrăștiate prin cameră, înfipte în candelabrul de cristal unde ar fi trebuit să fie becuri. Am ridicat mâna ca să-mi protejiez fața în timp ce răpitorul meu înainta. A urmat o mare de gălăgie. Râsete deșănțate și muzica dată tare umpleau spațiul. Mișcări frenetice acompaniau o supraabundență de culori, niciuna dintre ele delicată. Pene fâlfâiau, iar un șir de ceea ce păreau a fi mărgelile zbură prin aer. Trupuri se mișcau pe o muzică având o sursă cumva magică.

Mi-am retras mâna de la față și m-am lăsat absorbită de detalii.

Era un soi de petrecere mascată. O femeie nu purta altceva în afară de o mască din pene negre și un halat. Avea buzele vișinii, iar trupul îi era pictat în desene minuțioase, rotindu-se în jurul sfârcurilor ei și alunecând între coapse. De cealaltă parte a încăperii, un bărbat purta un ornament în creștet, fucsia și galben, cu bijuterii care îi încadrau fruntea

și alunecau pe vârful nasului. Purta un halat mare, roșu, legat foarte lejer în jurul pieptului, în timp ce în rest era complet deschis. Un inel de metal îi înconjura mărularul și testiculele și avea linii roșii pictate de o parte și de alta a penisului erect.

Exact în fața noastră, două femei se zvârcoleau dansând, ambele complet dezbrăcate, cu excepția măștilor de pe față, una cu degetele în gura celeilalte, iar cealaltă cu degetele în vaginul celei dintâi.

Privirea mea alunecă spre o orgie de bărbați din spate. Era un soi de tren, patru bărbați legați unii de alții prin penisurile înfipite în fundul celui din față, frecându-se la unison, înainte și afară, ca toți să aibă parte de acțiune. Aveau un tempo impecabil. O mișcare prematură, și grupul s-ar fi destrămat.

Mă holbam complet șocată.

Nu eram pudică, dar... La naiba, poate că *eram* pudică! Crâșma din satul meu nu era deloc așa. Acest nivel de destrăbălare era mult peste ce mi-aș fi putut imagina vreodată.

— Ce fel de tăărășenie conduci aici? am întrebat eu.

Un bărbat troncănea pe podeaua din carouri negre și albe, purtând copite de cal pe mâinile pe care le ținea strâns la piept, în timp ce în picioare avea, de asemenea, încălțări care arătau ca niște copite, iar pe cap purta o mască de cal cu tot cu ham. O femeie îmbrăcată în piele stătea pe șaua din spatele lui, special făcută pentru a fi purtată când el mergea drept, în picioare, lovindu-l cu o cravașă. După erecția pe care o avea, părea să-i placă.

Unul câte unul, petrecăreții începură să ne observe, iar zâmbetele lor largi dispărură odată cu mișcările care încetiniră la început, oprindu-se de tot după aceea.

Conducătorul trenului de penisuri sări din rând, întorcându-se către noi. Am știut imediat că era un incubus după aspect și după modul senzual în care se mișca. Mulțimea se despărți în fața lui, în timp ce el înaintă către noi. Luă biciul din mână călăreței, rânjind șmecherește.

— Nyfain, ce drăguț din partea ta că ai venit să ni te alături! Ochii lui negri ca tăciunele străluceau de neastâmpăr și trufie. Ce avem aici?

Ridică biciul către obrazul meu. Numai Zeița știa pe unde fusese acel bici. Ce fund transpirat lovise. Nu, mulțumesc, la dracu'!

Înainte să apuc să-l împing, bărbatul care mă ținea – Nyfain – lovi în față. Picioarul i se lipi cu putere de pieptul incubusului. Acesta zbură înapoi, cu o mină vădit surprinsă amestecată cu durere. Se prăbuși la pământ, alunecând pe marmură din cauza spatelui plin de transpirație. Se izbi în femeile care dansau mai devreme și apoi într-un grup care se oprise, la rândul său, pentru a se holba.

— Hadriel, treci înapoi! urlă Nyfain.

— Gata, gata, Nyfain.

Dintr-o parte, înaintă către noi o femeie care purta o bustieră dantelată vișinie, cu jartiere și fără lenjerie. Era un succubus². Bineînțeles că ei erau în spatele acestui dezmăț. Ei se hrăneau cu poftă și fapte rele.

— A apus soarele. Nu ai jurisdicție aici.

— Nu am nevoie de jurisdicție. Am nevoie de Hadriel. Treci înapoi!

— Hadriel e ocupat cu alt...

— Aici!

² Succubus este un spirit sau un demon feminin suprasexualizat, ce apare în legendele medievale și despre care se spune că ar fi o apariție fantomatică trimisă pentru a stârni apetitul sexual al unui bărbat. (n.red.)

Un bărbat subțire ieși dintr-un grup de oameni aflați în partea dreaptă. Era o minune că nu-l observasem mai devreme.

Purta un soi de costum îmblănit, care îl făcea să arate ca o copie amuzantă a bestiei. Pantalonii lui largi erau completați de pantofi negri care semănau cu niște copite, asemănătoare cu cele ale bărbatului care se prefăcea că era cal. Mădularul îi era acoperit de o bucată de material în formă de V, apoi costumul se continua cu pieptul lui gol, relevându-i sfârcurile păroase. Brațele erau acoperite cu același material care se vedea pe picioare, material care se lega la ceafă. Două coarne țâșneau din capul lui.

— Oh, Doamne, asta chiar e o priveliște! am zis eu chicotind încet.

Era ceva ce făceam pentru a-mi depăși teama.

— Aici sunt, domnule.

Hadriel mai înaintă puțin și apoi se împletici. Clar nu era treaz.

— Adună-te și du-te în camera din turn! tună Nyfain.

— Nu trebuie să pleci, Hadriel, zise succubusul. Nu-ți poate face nimic dacă rămâi.

— Poate să-mi facă destule, murmură Hadriel, clătinându-se în direcția noastră.

M-am desprins un pic de Nyfain și am încercat să-i văd trupul.

— Ce faci? mârâi el, strângându-mă la pieptul lui, ca să stau locului.

— Încerc să văd dacă ai erecție.

El pufni, întorcându-se către scări. La etajul al treilea, coti pe un hol foarte frumos, pitoresc, cu ferestre mari și arcuite pe partea stângă și piatră pe partea dreaptă. Erau înșirate tablouri pictate în ulei, câteva dintre ele fiind

mâzgălite, căci personajele aveau pe față mustăți și, pe alocuri, penisuri. Evident, câțiva petrecăreți scăpaseră de sub control.

La capătul coridorului, el urcă pe o mică scară ce ducea la o singură ușă foarte groasă. Turnul, cel mai probabil. Avea de gând să mă arunce acolo.

— Am crezut că ai de gând să mă omori, am zis eu încet când m-a lăsat jos.

— Să culegi o plantă nu e tocmai furt, dar faptul că ai tot revenit pe un teren unde nu aveai ce să cauți impune să fii pedepsită prin detenție. Sentința ta este pentru eternitate. Aici este celula ta.

Roti cheia înainte de a împinge ușa. Întunericul aștepta în interior. Îmi făcu semn să intru.

— Dar... Mă trăgeam de guler, holbându-mă la întunecimea apăsătoare. O să mă ții într-un turn? Continuum să ridic vocea. Într-o cameră care se închide din afară?

— Ai prefera să te arunc într-o temniță?

— Nu există și a treia opțiune? Precum o atenționare și o umilire în public?

El mă prinse de braț și mă împinse în cameră. M-am clătinat, teama crescând deja în mine. Se propti în pragul ușii, umerii lui masivi aproape încadrând complet pragul. Trupul lui era clădit să fie puternic, iar el îl șlefuisese cu și mai multă putere.

— Bine ai venit în iad, prințesă!

Ușa se trânti și se auzi încuietoearea. Am lăsat pumnalul și am tras de ușă, scuturând clanța și smucind. Nimic.

— Al dracului nenorocit cu fața aia împruțită de nevăstuică! am scuiat eu, întorcându-mă și sprijinindu-mă cu spatele de ușă.

Ochii mei se acomodau cu întunericul. Slavă Zeiței

pentru luna aproape plină! O lumină slabă pătrundea printre draperiile grele. Am pornit înainte, cu mâinile ridicate în față ca să pipăi ce nu puteam vedea. Piciorul mi s-a lovit de ceva tare și apoi laterala brațului. Un soi de lemn. Un pic mai în față, m-am lovit și aproape că am căzut pe o masă mică. Am ajuns, în cele din urmă, la fereastră.

Am apucat de catifea și am tras. Inelele de metal ale draperiei au scârțâit pe băț. Lumina s-a revărsat în interior și am văzut pentru prima dată priveliștea.

Era la mare înălțime. După stele, se părea că eram la etajul al patrulea, însă castelul era pe un deal înalt. Pământul de pe această parte dispărea și puteam să văd foarte mult în depărtare. Vârfurile copacilor se întindeau pe distanțe mari, cu variate goluri, unele destul de mari. Mă întrebam dacă acele goluri marcau alte sate sau case. Mi-am dat seama cât de puține știam de fapt despre regat. Nu fusesem plecată niciodată de acasă. Nu aveam nici cea mai mică idee cum arătau alte locuri și cum erau organizate. Nu aveam nicio idee cum arăta un castel dincolo de ce văzusem în acea seară.

Când eram mai mică, visam la asemenea lucruri. Îmi imaginam că eram regină și că ieșeam pe platformă, făcând cu mâna către mulțimile adunate ca să mă adore și ajustându-mi capa lungă și roșie de catifea. Aveam să călătoresc către regate îndepărtate și să mă întâlnesc cu liderii lor, zâmbindu-le senin și bând ceai cu degețelul mic ridicat, așa cum îi stătea bine unui membru al casei regale. Altă dată, mă prefăceam că eram bufonul, că stăteam în mâini și jonglam pentru a-i distra pe cei de rang nobil, apoi făceam glume pe seama lor, pe care ei erau prea proști ca să le înțeleagă.

Dar apoi am crescut. Visurile mele grandioase s-au

transformat în obiceiul de a-mi imagina că aveam un public invizibil de fiecare dată când intram în belele sau îmi asumam riscuri pentru a pune mâncare pe masă. Visurile mele se veștejiseră. Toate visurile noastre, cred. Nu eram singura care trecuse prin asta. Ei bine, acum *eram* singură în turnul unui castel, prizoniera ultimului nobil în viață...

Am tras adânc aer în piept, în timp ce am tras și restul draperiilor, privind către împrejurimi. Am făcut câteva calcule simple: ultimul nobil supraviețuitor + protectorul pământurilor = dragon. Dragon!

Încercam să-mi aduc aminte cum arătau dragonii. Prima dată mi-am amintit de acea capodoperă aurie și strălucitoare de pe cer din copilărie. Prințul dragon. Dar nu-l văzusem niciodată – pe niciunul dintre ei – de aproape, doar de jos, în timp ce treceau prin văzduh cu aripile lor uriașe. Nu aveam cum să compar bestia cu ceea ce văzusem eu.

Erau și imagini, desenate sau pictate manual. De fapt, văzusem ceva într-o carte de istorie de la bibliotecă. Nyfain avea câteva calități comune cu dragonii. Capul cu coarne și armură, coada lungă și plină de țepi, picioarele cu gheare, linia coborâtă a spatelui.

Dar ce se întâmplase cu aripile lui?

Și de ce fusese cruțat doar un singur nobil? Un nobil care se părea că avea jurisdicție aici doar ziua.

Și de ce...

Nu avea niciun sens să adun întrebări. Dacă le-aș fi spus în eter, doar ar fi încărcat spațiul. Nu aveam răspunsuri. Oricum, nu încă.

Am auzit un ciocănit la ușă. Am simțit cum stomacul mi se rostogoli, dar nu și senzația ciudată din piept. Animalul meu, cum îi spusese Nyfain.

Multe întrebări încercau să-și croiască loc către

suprafață.

— Hei! Întrebă o voce înăbușită.

M-am întors. Așa avea să fie? Trebuia să comunic prin ușă.

— Hei! strigă vocea din nou.

Suspinând, am traversat camera și m-am lipit de cadrul ușii.

— Ce e? am zis, încrucișând brațele.

— Oh! Ești acolo. Al dracu' de minunat! Pot să intru?

Vorbele îi erau neclare. Trebuia să fie bestia mov împopoțonată de la petrecere, Hadriel.

Nu m-am putut abține să nu râd un pic de costumul lui și de sfiala cu care înaintase. Râsesse de Nyfain și nu se așteptase să fie prins.

Asta nu însemna că aveam să-l iau cu binișorul. În definitiv, el era paznicul. Legea spunea că prizonierii trebuiau să fie la cuțite cu paznicii lor. Pentru mine, asta însemna multe replici cu care să-l pun cu botul pe labe. Speram să fie pregătit pentru asta.

— Tu ai cheia, tâmpitule! am strigat eu.

— Eu? l-am auzit zicând. Oh, am înțeles. E în ușă. Stai... ești prizonieră? De ce ești încuiată?

Am ridicat din sprâncene și m-am pregătit cu o sumedenie de cuvinte, dar... nimic. Faptul că nu părea să aibă habar ce se întâmpla mă dezarmase. Nu părea să știe mai multe despre situație decât mine.

— Ești periculoasă? mă întrebă el. Ar trebui să mă îngrijorez? Stăpânul nu a zis că trebuie să mă îngrijorez.

Din nou, nu eram sigură ce ar fi trebuit să spun.

— Nu? am îngânat eu în cele din urmă.

— Nu pari sigură. Uite ce e, eu nu mă pricep la bătaie. De asta sunt încă viu. Sunt un majordom, pentru numele Zeiței!

Cumva, am grijă de oameni. Nici la asta nu mă pricep. Și de asta sunt în viață, cred. Există o anume siguranță în mediocritate. Așa că, dacă ești foarte furioasă, o să te rog să te calmezi pentru un timp. Nu eu sunt tipul rău.

Îmi venea să rânjesc. Țsta vorbea serios?

— Nu o să-ți fac rău! am strigat eu.

— Ești sigură? Acum, dacă mă gândesc, stăpânul avea o rană. Tu i-ai făcut-o?

— Da, dar el m-a prins de gât. Ce ar fi trebuit să fac? Nici nu-mi amintesc când am făcut-o.

— Nu-ți amintești când ai făcut-o? mă întrebă el, ridicând vocea. Ce fel de nebun înjunghie o persoană și apoi nu-și amintește?

— Unul care crede că o să moară?

Urmă o pauză.

— Bine. Are logică, cred. Bine, intru. Aș aprecia dacă nu m-ai înjunghia sau răni în vreun fel. Mă simțeam chiar foarte bine cu câteva momente în urmă și chiar nu vreau să-mi schimb starea.

M-am îndepărtat de ușă și mi-am reluat locul lângă fereastră. Acolo am așteptat. Nu se întâmplă nimic.

— Intri? am strigat eu.

— Așteptam o confirmare.

Se auzi un zornăit metalic – cheia care se rotea în încuietore. Clanța ovală se roti încet. La fel de încet, ușa se întredeschise și apărură un cap mov, cu două coarne. Cercetă locul până când privirea lui se opri asupra mea. Mă analizează din cap până în picioare, oprindu-se asupra mâinilor mele goale. Ușa continuă să se deschidă până când monstrul pufos și mov intră.

Am încercat să-mi ascund chicotitul, dar n-am reușit. Trecusem de la viața reală și coșmaruri la un coșmar de

viață complet lipsit de realism.

— Bună... Intră un pic mai mult, cu mâinile ridicate. Nu sunt treaz. Doar ca să fim foarte clari.

— Și eu îmi doresc să nu fi fost trează. E aproape același lucru.

El încuviință și făcu un pas în lateral către mica noptieră de lângă pat. Aprinse cu un chibrit o lumânare dintr-un sfeșnic de argint. Abia atunci am văzut cu adevărat camera.

Lângă perete era un pat uriaș cu baldachin, ale cărui draperii erau frumos strânse de stâlpi cu frânghii cu ciucuri. Noptiere din lemn cu modele complicate încadrau patul, iar un dulap mare, cu uși duble, din celălalt capăt al camerei avea același design. Scaunul cu tapițerie bombată din colț, ascuns între cele două ferestre mari, care serveau drept pereți, din tavan până jos, în partea de est și sud, părea uzat și incredibil de confortabil pentru citit. Era evident că măsuța de lângă el era pentru cărți.

Un covor bej se întindea pe cea mai mare parte a podelei, dar modelul nu era clar din cauza luminii slabe. Pereții erau aproape goi, cu excepția unui tablou pictat în ulei care înfățișa o capră deformată și o semilună. Fie era o piesă de artă modernă, fie era o lucrare făcută de un amator.

Hadriel ridică suportul cu lumânarea arsă pe jumătate de la utilizări anterioare, având ceară topită și uscată atârând de margini.

— Deci iată-ne! Sughiță și se bătu cu pumnul în piept, apoi se uită în jur. Lăsa capul în jos. Ah, la naiba!

— Ce? am întrebat, fără să mă abțin.

— Am uitat că purtam asta. Crezi că stăpânul a văzut?

— Cum... m-am abținut să nu râd. Cum ai putut să uiți așa ceva?

El se împletici câțiva pași în spate, sprijinindu-se de

noptieră.

— De îndată ce te lovește magia demonilor, nu-ți mai pasă cum arăți. Tot ce vrei este să...

Miji ochii către mine.

Am ridicat mâinile.

— Nu te judec. Știu efectul.

El se clătină.

— Mda, te distrezi. Chiar te distrezi. Dar apoi te trezești și te simți murdar, înțelege? Eu port un costum pufos de demon, sperând să mă culc cu orice gaură întâlnesc. Nici nu-mi pasă cui îi aparține și ce parte din corp e. Vreau doar să-mi vâr penisul în ea. Câți ani am, 18?

Eu credeam că trecuse de 25, că era un pic mai mare decât mine. Era bronzat și avea o mustață subțire care îi încadra buzele la fel de subțiri. Era cumva tonifiat, dar era evident că nu făcea sport sau că nu lupta să aibă de mâncare. Chiar el recunoscuse.

— Dar devine așa de plicticos aici, continuă el, încât particip la petrecerile astea. Alcoolul și sexul chiar au fost distractive vreo cinci ani. Apoi a fost un mod plăcut de distragere a atenției. Acum e doar sex depravat, înțelege? Și dacă nu fac sex, mănânc ca un porc. Obişnuiam să am hobby-uri și alte rahaturi. Și, nu știu, să fac ceva la care mă pricep. Acum fac doar ce-mi spune acel incubus sexy. Mă pune să mă culc cu femeii. Mie nici nu-mi place sexul cu femeile! Dar o fac. De ce? Nu e ca și cum mai am respect față de mine.

Am făcut o grimasă.

— E sumbru. Câți ani ai exact?

— Când a început blestemul, aveam 26. Și cum am înghețat în timp, cred că... am tot 26? Sunt mai multe școli de gândire pe subiect, dar suntem destul de siguri că vom ieși din blestem așa cum am intrat, doar că vom avea teribil de

multă experiență sexuală la activ. O să fiu o florică după asta, nu glumesc. Fără niciun fel de rahaturi. O să fiu alt om.

— Stai... ce vrei să spui? Cum înghețați în timp?

El ridică din sprâncene și apoi zâmbi.

— Scuzele mele! Am uitat complet cum stă treaba cu voi. Da, voi îmbătrâniți și vă îmbolnăviți din cauza blestemului, nu-i așa? Noi nu ne îmbolnăvim, dar suntem înghețați în timp. Aici totul s-a oprit. Nu am nici cea mai mică idee de ce este o diferență între castel și sate, dar asta e. Eu am 26 de ani de șaisprezece ani.

Nu știam ce să spun.

— Oricum, da, nasoală treabă!

El deschise sertarul de la noptieră și îl închise la loc.

— Trebuie să-ți aducem niște vibratoare. Nu ai voie să participi la petreceri – eu îmi doresc să nu fi fost lăsat să mă duc la petreceri. Oricum, probabil o să ai nevoie de ceva pentru a te calma. Sunt niște bețe de sex îmbibate în magia demonilor. Sunt grozave. Am și eu unul, îmi sugerează penisul în timp ce se învârt și... bine, sunt chestii grozave. Sau ar fi dacă nu aș zace într-o baltă de plictiseală care s-a transformat în autodispreț. Se opri, făcând un semn către mine. Ți plac chestiile care au treabă cu fundul?

Am îngânat ceva care suna precum „Îh” și m-am imaginat strângând un șirag de perle într-un pumn de fier. Acum știam ce simțea Hannon mereu. El încuviință către mine ca și cum îi răspunsesem.

— O să mă asigur că îți aduc ca să încerci. Sunt toate foarte curate, nu te îngrijora. Nu le refolosim. Demonii ne tot aprovizionează. Ce mai trebuie?

— O să stau în această cameră... mereu?

— O să aibă nevoie de o grămadă de lumânări... El înaintă către peretele îndepărtat și începu să cotrobăie

printr-un scrin. Nu știu, o să stai? Privi în jur. Mi-ar plăcea să nu o faci. Nu, nu cred. Nu te-ar ține aici. Nu când...

El miji ochii și se concentrează din nou asupra scrinului.

— Nu când ce? am continuat eu.

El clătină din cap.

— Avem un căluș magic. Dacă vorbim despre... anumite lucruri, călușul se închide și murim sufocați. Știi câți oameni au murit activându-l? Mulți, te asigur. Pentru o vreme, am încercat să-i îmbătăm pe ceilalți ca să vorbească despre... lucruri pe care nu aveau voie să le spună, doar pentru a vedea dacă aveau să intre în belele și să moară.

— Deci ai încercat să-i păcălești să se omoare singuri?

El coborî capacul scrinului.

— Pare un rahat când pui problema așa. Dar pe atunci... Păi, cam pe atunci am început să fac sex de plictiseală. Atunci cu toții pierduserăm contactul cu realitatea.

— Acest loc...

— Este un coșmar. Noroc! El zâmbi și privi în jur. La naiba! Nu am nimic de băut.

Era foarte clar că dezmațul era un laitmotiv în acest loc. Într-un fel, trăiau o viață de lux, dar blestemul nu-i cruțase. În timp ce oamenii noștri sufereau fizic, acești oameni sufereau mental.

Gândindu-mă la satul meu, m-a cuprins o stare de tristețe și lacrimile mi s-au adunat în ochi. Cel mai bine era să nu mă gândesc la cei de acasă acum. Aveam să ajung într-o gaură și mai întunecată decât cea prin care bântuia Hadriel și se părea că acest drum ducea la sex depravat.

— Fir-ar a naibii de treabă, ce e asta... Hadriel deschisese ușile dulapului și începuse să azvârle afară rochiile, de parcă erau pline de găinaț. Aruncă deoparte o rochie roz cu volane, care ateriză pe jos precum glazura unei prăjituri.

Urmă o rochie albastră, tot cu volane, pe care o aruncă deasupra celeilalte. Ale cui sunt rochiile acestea? Aruncă o tunică de un portocaliu țipător în grămadă. Cine le-a făcut merită înjunghiat.

— Asta e... asta a fost camera altcuiva înainte de a veni eu?

Era o întrebare periculoasă pentru starea mea mentală. El ridică din umeri.

— Poate înainte de blestem? Nu de la blestem. Sau cel puțin nu de când Majordomul Unu a fost ucis cu brutalitate, iar Majordomul Doi a fost aruncat pe geam. De când sunt eu pe acest post, nu, nu a fost nimeni nou în acest castel. Se strâmbă și trânti ușile dulapului. Turn! strigă el. *Nimeni nu a fost în acest turn!*

Am ridicat mâinile din nou, încercând să procesez această cascadă de nebunie.

— Am înțeleș.

Îmi aruncă o privire urâtă înainte de a se concentra asupra scaunului tapițat din colț. Apoi la masa de alături.

— Citești?

Asta îmi captă atenția.

— Aveți bibliotecă?

El își dădu ochii peste cap.

— Doar cea mai bună bibliotecă din toată lumea magică. Bine, până la blestem. Nu am mai avut ceva nou de atunci, evident, de când restul lumii crede că am dispărut în uitare. Nenorocita magie demonică! El ridică lumânarea, iar lumina se revărsă mai mult pe mine. Drăcia naibii, ești tare drăguță! Se schimbă la față. Oricum, nu ai voie afară după lăsarea întunericii, dar să nu ieși când se întunecă. Nimeni de aici nu te va forța – pedeapsa este moartea dacă încearcă cineva asta –, dar o să mișune precum gâzele pe rahat, ascultă la

mine! Ești nouă și drăguță și toată lumea o să vrea să se culce cu tine. Băieți cărora le plac băieții, fete cărora le plac fetele, fete cărora le plac băieții – toată lumea o să vrea să i-o tragă unei fete noi și sexy. O să vrea să faci lucruri pentru care ai avea nevoie de cel puțin un deceniu ca să poți să le discuți. Așa că stai în camera ta. Citește-ți cărțile, masturbează-te cu vibratoarele și prefă-te că viața e normală!

— Nu știu cum aş putea să pretind asta.

— Frate, ce mi-ar plăcea să fiu în locul tău!

Clătină trist din cap.

— Îți dorești să fii prizonier într-un castel, departe de familia ta, care are nevoie de tine, toate din cauză că ai intrat în Pădurea Interzisă pentru a-l salva pe tatăl tău de la moarte?

— Și ai făcut-o?

— Ce?

— L-ai salvat pe tatăl tău de la moarte?

Am clipit către el.

— Pentru o perioadă, da...

— Cel puțin, familia ta este în siguranță. A mea e moartă. Eu am venit aici ca... Își așează mâna aproape de coapsă, apoi o ridică mai sus. De mic. Părinții mei erau nobili în Regatul Lupilor Roșii – acela era unul dintre regatele de lupi care încă existau, din ce auzisem –, dar au fost exilați și apoi uciși când au încercat să plece. Eu am fost trimis aici. A fost singurul regat care m-a primit. Fosta regină... Duse mâna la inimă. A fost o femeie bună, cu suflet, ea a ținut regatul unit. Știi, și eu sunt prizonier, la fel ca tine. Pot să mă duc în sate, dar o să mă îmbolnăvesc de moarte dacă stau prea mult. Sau cel puțin așa am auzit, oricum. Sunt mult prea laș pentru ca să încerc ceva.

— De asta încă ești în viață.

El făcu un semn cu degetul către mine.

— Exact. Da. De asta încă sunt în viață. Și datorită mediocrității. Însă cu toții suntem prizonieri în acest regat, într-un fel sau altul. Cel puțin, tu ai schimbat peisajul. Și nu te îngrijora, stăpânul este o pacoste, dar nu o să-ți lase familia să moară de foame. Are un soi de ceva, principii. Te-a furat, iar tu, evident, făceai lucruri de care era nevoie, așa că va face ceva ca să răscumpere lipsa ta. O să facă asta. Știu. E datoria lui.

— În calitate de ultim nobil supraviețuitor?

— Ca ultim nobil căruia îi mai pasă, da. Și ca bărbat, singurul capabil să-i facă față acelui blestemat rege demon, fir-ar să fie, să-i putrezească mădularul și să-i cadă în tocător!

— Povestește-mi despre asta...

— Nu. El gemu și se sprijini pe o parte, ca și cum era o frunză care se ofilea. Nu! Trebuie să plec ca să mi-o trag, apoi să merg în pat și să mă trezesc din asta. Trebuie să existe un motiv pentru care m-am îmbrăcat așa, altfel încep să mănânc compulsiv și apoi trebuie să încep o dietă – e un întreg ciclu. Nu mai pot suporta alte situații întunecate în viața mea. Se întinse să-mi dea lumânarea, dar apoi se gândi mai bine și o așeză pe noptieră. Îmi făcu semn. Dormi bine – ce a rămas din noapte. Aici cu toții ne trezim mai târziu din motive evidente – întinse mâinile, făcând semne către costumația lui –, așa că poți să te trezești târziu. După asta, o să trebuiască să facem ordine în dulap. Stăpânul cel mai probabil o să vrea să ia masa cu tine...

— Nicio șansă. Sunt prizoniera lui, nu escorta lui.

Hadriel lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Bine. O să ai parte de vremuri tulburi de acum

înainte. Bine. Succes! Te rog să nu mă implici în luptele tale! Dar tot ai nevoie de haine. Pot să-ți văd sânii prin acel top – și ești foarte murdară. Noi suntem civilizați aici. Mă privi câteva momente. Înțeleg că acest comentariu ar fi fost primit mai bine dacă nu aș fi purtat acest costum de bestie mov și nu mi-ar fi atârnat penisul afară.

— Penisul nu-ți atârănă afară.

— Păi, e un miracol. Ai o baie lângă cameră, dacă treci de draperia aia. Evident că nu mai avem apă – al dracului blestem –, dar ai o oală de noapte, iar mâine putem să-ți pregătim o baie și toate cele. E cam târziu pentru asta acum. Camerista e un pic prinsă. La propriu. Oricum, la naiba! O să-mi dau drumul. Apoi o să leșin ori o să adorm plângând.

— De ce să alegi? Fă-le pe ambele!

El deschise ușa și încuviință.

— Da, bine punctat. De ce nu? Oh! Puse mâna peste încuietoarea dinspre interior. Apoi privi în cealaltă parte. Scoase cheia din încuietoare și o ridică. Dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă de asta. Demonii sunt niște curve nenorocite. O să se strecoare în toate crăpăturile. Ridică vocea atât de tare, încât părea că urlă. Întreabă-mă de unde știu! Ridică din umeri, ca și cum încerca să se scuture de o senzație neplăcută. Este în regulă să lași ușa deschisă în timpul zilei; doar să te asiguri că tu sau camerista ta aveți cheia. Să ții ușa încuiată pe timpul nopții, chiar și când nu ești aici. Nu vrei să te întorci și să te trezești cu vreunul dintre acei nenorociți în patul tău. Magia lor... E foarte greu să rezisti, iar ei te împing până la limită. Există o singură cheie universală în tot acest castel, și aceea este păzită de stăpân. Atât timp cât ții ușa închisă, ești în siguranță.

Eram departe de toți demonii, dar deja era clar că nu și de bestie.

Capitolul 6

Se auzi un ciocănit delicat la ușa mea.

— Milady...

M-am încruntat. Era vocea unei femei.

Aveam ochii umflați după cât plânsesem seara trecută. Încercasem să dorm, cum ordonase Hadriel, dar gândurile despre ceea ce pierdusem nu-mi dădeau pace. Pentru prima dată, eram singură. Sable nu era lângă mine. Hannon și Dash nu erau la o aruncătură de băț pe hol. Tata nu era în camera alăturată.

Mai rău era că ei probabil mă jeleau acum. Ori se întrebau dacă am reușit cumva să mă salvez. Nu-i puteam lăsa în suspans. Nu le puteam ucide și ultima speranță doar pentru că bestia voia să se joace cu mine. Trebuia să ajung la ei și cel puțin să le spun că eram bine. Era imposibil să rămân, desigur – ultimul lucru pe care îl voiam era ca bestia să vină după mine și să-și verse furia asupra satului –, dar cel puțin le puteam spune să nu se îngrijoreze și să prepar măcar un pic din băutura de alungat incubi. Nu voiam să fiu aruncată în cine știe ce costum pufos la capătul unui trenuleț.

Problema era cum să ajung în pădure, bineînțeles. Hadriel mă speriasse suficient cât să nu-mi doresc să mă aventurez noaptea, așa că trebuia să evaderez în timpul zilei.

Dar înainte să încerc ceva, orice, trebuia să văd și să înțeleg mai bine împrejurimile.

— Milady?

Cine, Doamne, iartă-mă, ar fi strigat un om obișnuit *milady*?

M-am ridicat și m-am întins înainte de a mă strecura în

hainele din ziua trecută și de a deschide ușa.

O tânără trecută de 20 de ani mă aștepta de cealaltă parte a ușii cu ochi mari, albaștri și cu urme roșii, profunde, pe gât.

— Ești bine? am întrebat eu, arătând către gât.

— Oh! Ea făcu semn cu mâna că da și se îmbujoră. Da, nu vă îngrijorați pentru mine. Asta am cerut.

Arăta ca și cum cineva încercase să o stranguleze!

Ea nu era pasionată de costume blănoase de bestie; ei îi plăceau lucrurile mai periculoase. Bine de știut.

— Sunt Leala, camerista dumneavoastră. Cum sunteți în această dimineață, milady?

— Camerista mea? Hm... Cred că trebuie să fie o neînțelegere pe undeva. Nu sunt din neam nobil.

Ea îmi zâmbi cu căldură.

— Sunteți invitata stăpânului în castel și, ca atare, aveți nevoie de o servitoare.

Ea intră în cameră, pornind către draperii. Mă lovi o lumină puternică, așa că am ridicat mâna pentru a-mi proteja privirea.

— Bine. Cred că asta e neînțelegerea – eu, de fapt, nu sunt o invitată. Sunt mai mult... prizonieră.

— Păi, cu toții suntem prizonieri cumva, nu? Îmi zâmbi liniștitor. În caz că întreabă cineva, o să le spunem că așteptați să fiți executată pentru furt. Asta în cazul în care cineva devine prea vorbăreț cu demonii. Demonii nu sunt... drăguți cu oamenii noi. S-ar putea să ducă vorba la regele lor și nu vrem ca *el* să vină pe aici. El nu e deloc plăcut.

— Cât de des vine pe aici regele demon?

Ea ridică rochiile pe care Hadriel le aruncase și deschise dulapul. După ce le dădu la o parte pe unele, trecu prin celelalte.

— Sfinte Sisoe, astea sunt... foarte vechi! Își mai revenise un pic la față. Închise ușile. Vine din când în când – timpul e greu de urmărit aici. Totul e la fel. În fiecare zi, e mai mult din ce e deja. Vine, în principal, ca să-l hărțuiască pe stăpân și ca să se asigure că viețile noastre sunt conduse de demoni. Nu e deloc frumos când ne vizitează.

Focul se mișca prin mine. Animalul se mișca în pieptul meu și era pentru prima dată când se întâmpla asta fără bestie – Nyfain – prin apropiere.

— Nu o să zic nimic. Cel mai probabil, o să zic ceva care o să-l scoată din sărite pe Nyfain și... M-am oprit când am văzut-o tresărind. Ce?

— Nimic, doar... Ea făcu o reverență, ceva ce nu mai văzusem până atunci. Noi nu-i spunem pe nume. Îi spunem *stăpâne*.

— Puteți să-i spuneți cum vreți. Eu o să-i spun pe nume, și dacă nu-i place asta, o să-i spun rahat cu ochi. O să-l las pe el să aleagă.

Pe fața ei se citi un „oh!”.

— Oricum, sunt șanse să-l scot din sărite pe nenorocit destul de repede, iar el o să mă ucidă într-o criză de furie.

— Oh, milady, mă îndoiesc că el... Ea strânse din buze în timp ce se uita prin scrinul în care răscolise și Hadriel seara trecută. Da, e temperamental, dar...

— Noaptea trecută m-a apucat de gât când n-am vrut să-i răspund la întrebări.

— Hadriel a spus că stăpânul a fost înjunghiat. Dumneavoastră l-ați înjunghiat, milady?

— Da. De asta mi-a dat drumul.

Nu am intrat în detalii. Chipul ei plin de mândrie m-a făcut să mă simt bine. Nu am vrut să stric momentul spunându-i că nu deținusem eu controlul.

— Atunci, o să vă descurcați. Scoase o pereche de pantaloni de piele și îi întinse în fața ei. Stăpânul a zis că v-ar plăcea o pereche de pantaloni în loc de rochie pentru activitățile de zi cu zi. Are dreptate? Sper că da, pentru că nu sunt rochii potrivite pentru frumusețea dumneavoastră. Toate de aici sunt gândite să adauge ceva, să înflorească pentru cineva cu o față obișnuită. Și, în plus, nici nu o să vă încapă. Sunt mult prea mici.

Nu conștientizasem niciodată că exista atâta considerație față de modă. Apoi, dacă mă gândeam mai bine, mama ne făcuse hainele, iar ei nu-i păsase de asemenea lucruri. Hannon preluase această sarcină după moartea ei și lui îi păsa și mai puțin.

— Pantaloni, da, am zis, simțind deja furnicături pe spate.

Nyfain trebuia să fi fost foarte atent la mine ultima dată când mă fugărise prin Pădurea Interzisă. Cum ar fi știut altfel ce fel de ținută preferam?

— Bine atunci. Ea așeză pantalonii pe pat și începu să caute prin alt sertar. Din fericire, sunteți înaltă, că altfel ar fi trebuit să stați în camera dumneavoastră până când vă făceam ceva. Ceea ce îmi amintește că trebuie să vă spun că v-am programat o întâlnire cu croitoresele mai târziu. Se pot apuca de hainele dumneavoastră imediat. Sunt foarte încântate să aibă șansa de a face ceva nou. În zilele astea, nu lucrează la altceva în afară de costume de petrecere și haine de servitori.

— Eu nu o să am nevoie de costume de petrecere, am zis eu repede.

Prea repede. Nu trebuia să mă ating de acele perle.

Ea îmi zâmbi liniștitor.

— Bineînțeles că nu. Stăpânul v-a interzis să ieșiți din

cameră după lăsarea întunericului.

Era ceva ce nu înțelegeam, așa că mi-am amintit ce îmi spusese Hadriel seara trecută. *Nu* aveam voie să ies după lăsarea întunericului.

Nyfain credea că mă putea conduce, nu? Că aveam să-l ascult? Clar, nu înțelesese că Hadriel îmi dăduse cheia și că, practic, puteam să fac cum voiam. Poate că nu aveam să port un costum și cu siguranță nu urma să iau parte la festivități, dar, evident, aveam să ies din camera mea după lăsarea întunericului.

Doar trebuia să fac poțiunea de alungare a demonilor. Acești demoni păreau mai puternici decât cei din satul meu.

Pantalonii erau mult prea largi la mijloc și mult prea scurți la picioare, cu mult spațiu între craci și fără prea mult spațiu pentru fund. Cămașa îmi atârna sub umeri și era foarte largă în jurul gâtului, dar strâmtă la piept, apoi iar largă. Asta după ce îmi legasem sânii.

— Port haine bărbătești, am zis eu.

— Da, milady. E tot ce avem, din păcate. Femeile de aici nu se îmbracă...

Făcu o pauză, iar eu am înțeles că ea căuta un cuvânt ca să nu-mi rănească sentimentele. Înainte să apuc să o liniștesc că nu aveam niciun soi de sentiment legat de asta, ea termină propoziția:

— Pentru confort.

— Eu sunt un soi de paria socială după modul în care mă îmbrac, am recunoscut eu, în timp ce ea împături la loc hainele la care se uitase și închise sertarele.

— Asta înseamnă că nu vă conformați modului în care vi s-a spus că trebuie să vă trăiți viața. Pentru asta e nevoie de curaj, milady. În aceste vremuri, oamenii au nevoie de curaj. Nu prea mai sunt oameni cu așa ceva.

Copleșită, m-am așezat pe marginea patului și am privit pe ferestre către priveliștea care îți tăia răsuflarea. O căldură plăcută îmi cuprinse inima.

Ea mă înțelegea. Ea nu mă judeca – mă susținea.

Apoi se îndreptă brusc și zise:

— Oh!

Cu coada ochiului am văzut-o întorcându-se și făcând o reverență. O explozie de parfum proaspăt îmi asaltă simțurile, pin și liliac cu un strop de caprivoi, atât de delicios încât voiam să ling aerul.

Îmi amintea de zilele frumoase din copilărie sub razele soarelui, amintiri pline de fericire și râsete.

M-am întristat.

— Stăpâne, îmi cer scuze, zise ea sfioasă, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Tocmai terminam aici și mă pregăteam să îi aduc prânzul și să-i arăt împrejurimile, așa cum mi-ai cerut.

Nyfain stătea în pragul ușii. Purta un tricou care se întindea peste bustul lui și îi atârna liber în talie. Coapsele lui puternice erau acoperite de o pereche de blugi de un gri șters. Oamenii de la mine din sat purtau mereu pantaloni din material sau din piele dacă își permiteau ori dacă puteau să-i facă. Nu mai văzusem blugi de... foarte mult timp. Materialul era greu de făcut, foarte laborios și necesita prezența unor mașinării scumpe – sau orice se folosea în locul lor acum. Înainte de blestem, îmi aminteam cum obișnuiam să facem negoț pentru asta în sat. Evident, castelul avea propriile mijloace de a face blugi, dar nu avea abilitatea sau înclinația de a face comerț cu sătenii. Însă, după cât de uzați păreau și blugii lui, probabil nici nu-i făceau atât de des.

— Pregătește un picnic, zise el scurt.

Vocea lui puternică, pătrunzătoare curgea prin mine.

Animalul meu îmi pompa foc în sânge, trezindu-mi simțurile. Se mișca în mine, implorând să fie eliberat.

Nu îmi dădusem seama că venea cu tot cu lesă. Mi-ar plăcea să o găsesc și să o leg naibii de un copac.

— Oh, zeiță! zise Leala, prinzându-se de piept și sprijinindu-se de scrin.

Am privit-o surprinsă. Afișa un zâmbet senin, ca și cum tocmai îmbrățișa un prieten de mult pierdut. Clar și ea își simțea animalul din interior în preajma lui Nyfain, doar că ea părea să-l placă pe al ei. Eu încă eram incredibil de precaută cu privire la al meu. Acceptam ideea de a înjunghia la întâmplare bărbați primejdioși prin păduri, dar nu prea acceptam toate celelalte dorințe ale lui – precum ideea de a-i târî pe acești bărbați deasupra mea și de a-i lăsa să mă posede.

— Să aduci picnicul pe câmpul grădinii de vest, zise Nyfain ca și cum reacția ei era una normală.

Și probabil era.

Câmpul? La acel cuvânt nu mă așteptasem.

— Bineînțeles, sir. Ea încercă să mai facă o reverență, dar erau foarte ciudate poziția ei și faptul că încă se ținea cu o mână de piept. Vă rog să mă scuzați, milady!

Se grăbi să iasă din cameră.

Trecură câteva momente de tăcere. Le-am acceptat, privind către priveliștea răpitoare. Nu era niciun nor pe cerul de un albastru-deschis. De aici, Pădurea Interzisă nu mai părea atât de moartă și de întunecată. Mai era viață în ea, viață care se chinuia să reziste. Golurile erau într-adevăr celelalte sate. Puteam să văd acoperișuri, chiar și de la acea distanță. Fix sub fereastra mea, mult în jos, pe pământurile de acolo, era o grădină abandonată, plină de buruieni foarte înalte și încolăcite.

El păși în cameră și se opri în spațiul de lângă pat, alături de mine. Se uită și el către aceeași priveliște pe care o studiam.

— Înainte, Pădurea Regală părea să se întindă la nesfârșit, zise el încet, iar eu am înțeles că vorbea despre Pădurea Interzisă – bineînțeles că acesta era numele preferat de el, de cealaltă parte a baricadei. Acum moare, ca mai tot regatul.

Am încuviințat. Asta sigur era adevărat.

După câteva momente, el mă privi dintr-o parte.

— Aceste haine nu-ți vin.

— Capacitățile tale de observație sunt imbatabile, i-am răspuns eu sec.

— Au fost făcute pentru un bărbat.

— De aia zic că au atâta loc în zona în care ar trebui să fie penisul.

— Ești mult prea slabă.

— Nu că aș fi avut de ales. Aș fi mâncat mai mult dacă aș fi avut ce. Ai vrea să-ți spun și eu defectele tale sau mai așteptăm? Cât timp avem?

Privirea lui rămăsese lipită de creștetul meu. După o clipă zise:

— Hai cu mine!

După ton, îmi ordona. Dar mă durea în cot.

— Nu, am zis.

El se îndepărtă, așa că nu-l mai vedeam.

— O să mă faci să te oblig? mă întrebă el de undeva din apropierea ușii.

Nu m-am întors să mă uit.

— Nu ai încercat deja asta? În pădure? Dar, uite, dacă mai vrei să te mai înjunghii o dată, sunt aici.

— Cuvinte mari pentru o prizonieră.

— Zise bărbatul care *protejează* teritoriile răpind săteni răi care încearcă să-și salveze familiile de blestem.

Îmi răspunse prin tăcere. O clipă se transformă în mai multe. Așteptă atât de mult, încât mă întrebam dacă plecase.

Curiozitatea mă învinse. M-am uitat în spate.

Nu era nimeni.

Plecase! Cum se mișca așa de silențios un tip atât de masiv?

Am mai rămas acolo un moment, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să profit de această oportunitate pentru a explora zona singură. Doar că brusc trupul mi se umplu de foc. Pielea părea să facă bășici, gata să mi se desprindă de pe oase. Prezența din interiorul meu tuna și se lupta în mine, încercând să obțină controlul. Nevoia disperată de a mă ridica și de a-l asculta pe Nyfain era atât de puternică, încât abia dacă mai puteam să gândesc. Aveam nevoie de toată puterea ca să inhib această pornire, dar nici asta nu părea să fie suficient.

— Îndură! mă îndemnam, trăgând aer în piept prin nări și expirând încet. Respiră!

Durerea mi se încolăcea în măruntaie cu cât rezistam mai mult. O ignoram. O închideam. Mai fusesem rănită de multe ori – nu era o durere care să-mi pună viața în pericol, puteam să o alung.

— Ai zis ceva, păpușă?

Hadriel își vârî capul de după ușă, cu ochii roșii și fața buhăită.

— Nu, nimic, am zis eu printre dinți, comanda la care nu răspunsesem făcându-mă să simt ca și cum cineva îmi rupea părul și îmi scotea ochii. Prezența din mine se prinsese cu ghearele de coastele mele. Cu toate acestea, rezistam, suprimând animalul. Gestionând durerea. Cum te simți? am

întrebat eu. Grozav?

Nu-mi era prieten – din câte știam eu, putea la fel de bine să fie dușmanul –, dar nu aveai cum să fii primit așa cum o făcuse el cu o seară în urmă și să te simți străin față de acel om.

— Nu mă simt grozav, răspunse el, sprijinindu-se de cadrul ușii și frecându-și fața cu mâna. Am un gust în gură de parcă și-a făcut cineva nevoile acolo, iar capul îmi plesnește. Mă simt oribil. Și în timp ce mă simt oribil, stăpânul a decis că vrea ca lucrurile să fie și mai rele și m-a pus să te duc în grădina de vest. Faptul că trebuie să am de-a face și cu el mai toarnă gaz pe foc la ziua de azi. Trebuie să ne grăbim.

— Nu merg.

— Da, doar că, dacă nu te duci, eu o să fiu cel care va fi aspru pedepsit. Așa că trebuie să te implor să mergi, te rog, *te rog*, ai milă de umilul majordom Hadriel și însoțește-l pe câmpul grădinii de vest!

— Tu mereu vorbești despre tine la persoana a treia?

— Doar când e o situație gravă și nu pot să gândesc rațional. Aceasta este o urgență, iubire. Scopul meu de azi este să nu mă scap pe mine. Dacă mă pedepsește pentru că nu am îndeplinit ordinele, cu siguranță o să mă scap pe mine și apoi toată lumea o să mă ia în râs vreo cinci ani sau ceva de genul ăsta. Asta e esențial. Te rog! O să fac orice. Se ținea de stomac în timp ce îmi spunea toate acestea, încercând să pară cât mai serios, și nu m-am putut abține să nu chicotesc. Nu e amuzant, zise el rânjind ușor. Ai idee cât am băut aseară? Miedul ăla nu e bun pentru stomacul nimănui și am mâncat un mic-dejun gras. Am făcut aceste lucruri doar pentru că am crezut că o să stau în casă toată ziua, făcând un puzzle. Acum trebuie să mă aventurez într-o situație foarte stresantă, departe de intimitate și de baie. Nu sunt capabil

de așa ceva, draga mea. Aceștia sunt pantalonii mei de serviciu. Nu vreau să-i stric. Trebuie să faci asta pentru mine.

Eu am început să râd și mai cu poftă. Nu mă puteam abține. Situația era, pur și simplu, absurdă.

— Aș prefera să nu o fac, am zis eu.

— *Te rog!* Nu mă pot confrunta cu mânia lui în zilele mele bune și cu siguranță astăzi nu pot. O să fac orice.

Îmi pocnea capul. Dacă cedam, cineva avea să-mi fie dator. Era o scuză bună pentru a pune capăt acestui calvar.

— Bine, am zis eu, părând foarte supărată.

Trebuia să-mi joc rolul, până la urmă. El răsuflă ușurat.

— Mi-am imaginat că ești genul care nu renunță, încăpățânată. Ceea ce este, dacă e să fiu onest, minunat pentru mine. Nu e nimic mai plăcut decât un afurisit isteț care să-ți învioreze ziua. Nu suport femeile care spun mereu că le sunt rănite sentimentele și apoi se comportă pasiv-agresiv. Cine are timp de așa ceva? Doar astăzi trebuie să fii mai maleabilă, da? Trebuie să colaborezi cu mine azi. Poți să fii o nesuferită extraordinară începând de mâine.

Încă râdeam când i-am zis:

— M-ai convins.

— Oh, slavă Zeiței și oamenilor ei plini de lubrifiant! Bine, haide! Grăbește pasul. Stăpânul e deja furios din nu știu ce motiv. Nu e nevoie de multe, de obicei, dar e ridicol. Cine și-a făcut nevoile în micul lui dejun, știi?

— Aceeași persoană care și-a făcut nevoile în gura ta?

— Să nu glumești cu asta! S-au întâmplat lucruri și mai rele aici și aș prefera să nu mi se întâmple mie.

I-am cercetat ținuta. Purta pantaloni de un gri-închis și o jachetă gri cu revere din catifea neagră.

— Începe să-mi fie dor de bestia pufoasă și mov...

El ridică un deget.

— Nu spune asta!

— Mi-a plăcut la nebunie acel mov...

— Nu mai continua! M-am trezit cu capul în toaletă și cu pantalonii la genunchi. Aș spune că am atins un nou nivel de josnicie, dar nu e nici pe departe.

— Macabru.

— Mie îmi spui!

— Și asta e ținuta ta de... majordom?

El se privi în jos, apoi continuă până la vârful picioarelor până când își văzu pantofii din catifea, cu două nuanțe mai deschiși decât pantalonii gri.

— Da. Încerc să proiectez un look modern. Însă cred că am ales pantofii greșiți. În afară de asta, simt *vibe-ul*, nu crezi? Când a fost ultima dată când a trebuit să mă comport ca un majordom adevărat? Nici măcar nu știu ce trebuie făcut în acest job nenorocit. Eram rânduș înainte de asta. M-am oferit pentru treaba asta doar pentru că toți ceilalți se temeau că o să fie uciși. Dacă o să scăpăm vreodată din asta, o să fie o poveste grozavă, înțelegi? Ridică un deget în timp ce coboram scările. Cel mai important lucru este mediocritatea. Adu-ți aminte asta! Dacă rămâi mediocră și preponderent neinteresată de dezvoltarea castelului, demonii nu o să te trateze cu un „accident”.

Furia tuna prin mine.

— Pur și simplu îi omoară pe cei care încearcă să facă o treabă bună aici?

— Da, cam așa ceva. Dar nu au mai fost morți de ceva timp. Cu toții am învățat să controlăm lucrurile. Când cineva devine prea bun în ceea ce face, precum camerista ta, există niște perversiuni pe care demonii adoră să le exploreze. Cum eu mă tem de perversiunile mai serioase, am ridicat arta de a fi teribil ca majordom la nivel de excelență.

Își trecu mâinile peste rever.

— Da, așa e, i-am zis, încurajându-l și rânjind.

Avea un mod de a face oamenii să se simtă mai bine în situațiile de rahat. Și chiar aveam nevoie de așa ceva acum.

— Și tu... Trecu cu privirea peste ținuta mea. Se pare că deja ți-ai însușit acest lucru. Foarte bine. Încă ești drăguță, să nu mă înțelegi greșit, dar aceste haine și... murdăria de pe fața ta chiar distrag omul de la chipul tău. Ca să nu mai zic de părul tău.

Nici nu mă gândisem să mă spăl. Viața mea era cu susul în jos și nici nu-mi trecuse prin cap să fac vreunul dintre lucrurile obișnuite pe care le făceam într-o zi normală. Și cum nu aveam obiceiul să mă uit prin... Ei bine, presupuneam că asta avea doar să mă ajute în acest castel. Avea să sperie.

— Te-ai și lovit intenționat în față? mă întrebă el. Sunt și alte modalități de a distrage atenția decât prin violență. Crede-mă! Crezi că mie îmi place această mustață absolut hidoasă? Și această fundă care îmi trage părul mult prea lung pe spate... Crezi că îmi place acest look?

El ridică din sprâncene.

Am început din nou să chicotesc.

Mustața îți distrăgea clar atenția de la fața lui frumoasă. Era foarte comică, la fel erau ținuta și funda mare care îi ținea părul la ceafă.

— Nu, nu m-am lovit singură. Am crezut că ar fi amuzant să-mi petrec toată noaptea plângând.

— Ah, se putea și mai rău. Te puteai trezi cu capul în toaletă, cu un costum mov în jurul picioarelor și fără să-ți aduci aminte nimic din ce ai făcut ca să ajungi acolo.

— Îți mulțumesc pentru povestea de avertizare.

Când am ajuns la al doilea etaj, el îmi făcu semn către

stânga. Am pornit către o sală mare, care părea desprinsă dintr-o carte de povești. Era superbă, cu draperii mari și roșii încadrând ferestrele uriașe, cu ornamente aurii și pereți crem plini de tablouri pictate în ulei. Deasupra atârnav candelabre mari, cu toate lumânările doar resturi. Mă întrebam dacă se făceau așa de mici în fiecare seară sau dacă nu fuseseră niciodată înlocuite. Nu eram sigură câți demoni bântuiau pe aici seara. Și îmi era un pic frică să aflui.

— Unde dorm demonii în timpul zilei? am întrebat.

În sat se retrăgeau cu toții într-o casă din capătul îndepărtat al orașului pe care puseseră stăpânire. Se ghemuiau în camere întunecate, așteptând venirea nopții. Soarele nu-i ucidea așa cum se întâmpla cu vampirii, dar le slăbea puterile. Doar cei foarte puternici puteau să meargă în timpul zilei.

— Sunt în temnițe. Nenorociți scârboși. De ce ar alege să stea în asemenea locuri oribile? Bine, cred că se pot închide acolo. Poate că se tem că unul dintre noi o să-i tragă afară la soare și o să-i ucidă. Cine știe? Nu e ca și cum ne-ar lăsa stăpânul.

Un bărbat care venea din direcția opusă încetini când mă văzu. Radios, îmi făcu cu mâna înainte de a-și ridica pălăria de pe cap și de a o pune la piept.

— Oh, du-te și trageți-o cu un măgar, Liron! strigă Hadriel, făcându-i semn să dispară. Nu atrage atenția asupra ei!

— Să mă pupi în cur! îi răspunse Liron, pufnind înainte de a-mi zâmbi și de a face o plecăciune.

După ce am trecut de el, Hadriel murmură:

— Individul ăsta strică orice partidă de sex în trei pe care încerci s-o faci. Practic, nu știe unde să-și pună penisul. Se plimbă pe la petreceri cu mădularul în mână. Ar fi foarte

ciudat dacă ar face și altceva în afară să se uite cu expresia aia tâmpită pe chip.

— Te aud! urlă apăsător Liron, acum îndreptându-se înaintea holului.

— Ca și cum asta ar conta! strigă Hadriel înapoi. Își dădu ochii peste cap. Clar, nu e nimic în neregulă cu auzul lui. Dacă te găsești vreodată în vreo situație intimă cu el, păzește-ți fundul! Pentru că tipul ăla o să te încalce. O să te încalce! Toate doamnele spun asta. Odată, când mâncam o păsărică, a intrat brusc peste mine și a încercat să mi-o tragă în fund. Doar că m-a ratat și a căzut peste mine. Cine face așa ceva?

Rămăsesem cu gura căscată. Aveam nevoie de acele perle. Aveam nevoie de ceva de care să mă ancoriez. Toate pe aici începeau să fie mult prea nebunești. El trebuie să fi observat, pentru că îmi făcu un semn de nepăsare.

— E în regulă. Tu oricum nu o să ieși seara. Dacă încearcă cineva să se culce cu tine, stăpânul probabil o să-ți rupă scula și o să i-o servească la cină.

— Așa vorbiți toți?

El râse.

— Oh, iubito, ce drăguță ești! Privi către cer. Îți mai aduci aminte când am crezut că a vorbi așa era ceva scârbos? Nici eu. Sfinte, te așteaptă multe lucruri nebunești! Acest loc este înghețat în timp cu o grămadă de adulți singuri. Femeile nu pot rămâne însărcinate – nu în castel. Doar stăpânul poate lăsa o femeie însărcinată, iar aceea poate fi doar adevărata lui pereche. Asta e. Blestemul a oprit tot. Adaugă la asta demonii, magia lor legată de sex și cantitățile enorme de alcool – asta, draga mea, e o rețetă perfectă pentru decizii proaste și dezastru. *Dezastru!* Demonii au căpătat controlul acestei corăbii. Oricine încearcă să schimbe direcția se

trezește într-un accident din care nu mai există trezire. Plutim în gol. Doar stăpânul a fost în stare să evite toate cheștiile legate de sex, și asta pentru că are o voință de fier. De fier! Nu știu cum reușește. Restul... Așa e viața noastră. Bine ai venit în ea!

— Devii din ce în ce mai macabru.

— Da, nu-i așa? Nu am fost niciodată vreo rază de soare, dar am avut momentele mele. Oricum, avem o groază de hobby-uri aici.

După ce termină stăpânul cu tine, pot să-ți povestesc despre toate și să vedem ce ai putea să faci. Clovnul ăla de Liron te învață să pictezi cu acuarele, dacă vrei să încerci. Nu e așa de plicticos dacă bei.

— Nu sunt pictoriță, nu cred.

— Nici eu nu sunt. Am pictat însă imagini cu penisuri. Nu mi-au ieșit nici alea. El mă tot bătea la cap cu rezultatul final, crezând că pictam un buchet de flori sau altceva. Dar, de fapt, mă tot complimenta pentru un buchet de penisuri. Am mers la oră doar pentru asta. În cele din urmă, cineva m-a pârlit și mi-a stricat distracția.

Am chicotit fără să mă mai abțin în timp ce el deschise ușa care ducea afară, așteptându-mă să ies.

— Încă ceva, zise el, arătând către un rând larg de scări care păreau proaspăt vopsite.

Coborâserăm către o moviliță acoperită cu dale colorate pe care se aflau o masă rotundă din lemn și scaune asortate. Iarbă maronie și uscată ducea mai departe către un șir de copaci mult mai scunzi decât cei din Pădurea Interzisă.

— Nu ar trebui să-ți spun asta, dar... fie, o să-ți zic. Dacă ai de gând să te împotrivești stăpânului și să ieși din camera ta noaptea, ar trebui să te duci la salon. Totul acolo are loc seara devreme, înainte să înceapă cu adevărat lucrurile

serioase, periculoase. E cea mai sigură activitate pentru tine.

Mi-am atins ușor părul. Fusesem tunsă doar de mama sau de Hannon. Probabil avea nevoie de atingerea cuiva care știa ce să-i facă.

— Nu, nu este acel gen de salon, draga mea, zise el. Nu e pentru părul din capul tău. E pentru barba ta de domnișoară. Făcu semn către prohabul meu. Te poți duce acolo ca să te razi – este delicios și erotic. Apoi, dacă vrei, poți să adaugi un pic de miau-miau.

Îmi făcu cu ochiul.

— Acesta este începutul sexului depravat?

— Nu. E doar o modalitate de a avea grijă de tine. Te epilezi, te relaxezi, miau-miau și te relaxezi. Poți să stai cu un prosop pe mijloc, pe gât sau oriunde vrei tu, ca ei să nu vadă pe cine servesc. Atunci e cu totul anonim.

— Demonii fac asta?

— Da, însă doar cei foarte slabi. Tot se hrănesc cu plăcerea ta, dar nu-ți omoară mintea. E cea mai sigură activitate de care poți să ai parte când e vorba de sex.

— Pot să fac o poțiune care amorțește magia poftelor demonilor.

El așeză mâna pe brațul meu în timp ce mergeam.

— Nu cred. Vorbești serios? Poți?

— Da... Trebuie doar să găsesc ierburile potrivite. Pot să-ți dau și ție dacă vrei.

— Hm... *Da!* Ești vreun soi de vrăjitoare? Asta e genial!

— Tu te-ai distrat cu sex, eu cu plantele mele. Și trebuie să fac un ceai de dimineață. L-am conceput în așa fel, încât are aceleași efecte precum cafeaua și mi-ar fi prins foarte bine în această dimineață...

El se opri și apoi mă trase cu fața spre el, cu o mină foarte serioasă.

— Să nu mă minți cu privire la acest înlocuitor de cafea, altfel o să te trag de păr. Au trecut atâția ani, iar eu încă sunt disperat după o ceașcă de cafea dimineața.

— E ceai, dar se pare că își face treaba.

— Finley, ești foarte talentată, deșteaptă - daruri sclipitoare de la zeiță. Te-aș *săruta*. El porni din nou. O să-ți aduc ierburile de care ai nevoie, nu te îngrijora! O să tai la propriu pe cineva doar ca să le obțin. O să-i tai, nu-mi pasă.

Râdeam în timp ce el îmi făcu semn către stânga pe diagonală și am urcat un mic deal. De cealaltă parte, în apropiere de câțiva copaci care arătau mai bine, se întindea un câmp cu planta eternității. Nu era la fel de mare ca acela pe care-l folosisem în Pădurea Interzisă, dar era la fel de bine întreținut, cu plante mari, sănătoase și frunze generoase și vibrante. Nyfain stătea aplecat în mijlocul lor, cu cămașa ridicată la spate, lăsând vederii patru linii argintii încă neacoperite complet de cerneală. Fusese marcat, dar și tatuat recent.

Acum, când îl vedeam, dorința de a ajunge la el și durerea de a mă fi împotrivit dispărură. Se ridică, ținând în mână câteva frunze veștejite, pe care le plivise. Acea greutate din mine - animalul meu - reapăru la vederea lui înainte de a se potoli până când nu l-am mai simțit deloc.

Abia atunci Nyfain se întoarse și se uită la mine. Direct la mine, ca și cum îmi cataloga apropierea și refuza să-mi recunoască prezența până când nu-l așteptam eu pe el. Cu alte cuvinte, era o stratagemă de nenorocit mascul alfa. Șobolan afurisit!

— Finley, zise în timp ce se apropia.

Acea voce blestemată de zeiță mă cutremură ca un masaj intim. Detestam asta.

— Nyfain, am răspuns eu dezinvoltă.

Acea privire superbă aurie se revărsa asupra mea, iar eu m-am lăsat pătrunsă de curentul care trosnea în aerul dintre noi. În lumina puternică a soarelui, îl puteam vedea clar acum. Părea să aibă cam 25 de ani, poate un pic mai mult. Avea nasul drept și pomeții frumos conturați, cu obraji supti. Barba neagră-roșiatică îi acoperea mandibula foarte bine definită, alunecând în gropița din bărbie. Părul răvășit, de un castaniu-închis, se cârlionța în spatele urechilor și îi atârna pe frunte. Ar fi putut să fie frumos, chiar dacă cu un aer de severitate, dacă nu ar fi fost cicatricile care îi brăzdau chipul. Una tăia o sprânceană, iar alta – buzele cărnoase.

Dimensiunile lui erau impozante. Avea cel puțin doi metri și zece, umeri robuști, uriași și mușchi bine definiți acoperindu-i trupul mare. Eu mereu mă simțisem mult prea mare pentru genul meu. Înaltă și bine făcută. El mă făcea să mă simt furnică. Grațioasă într-un mod în care nu crezusem că era posibil vreodată. Jedrek nu se putea compara cu el. Hannon ar fi fost și el un pitic. Nyfain era o ființă letală.

Însă nimic din toate acestea nu conta. Ce mă atrăgea era aura lui – intensitatea copleșitoare, sălbatică mă izbea ca și cum ar fi avut voință proprie. Îmi făcea stomacul să se strângă și oasele să mi se topească. Îmi făcea carnea să furnice și turna foc în miezul meu. Era nemilos într-un mod evident, era întunecat, îmi făcea inima să o ia razna, iar eu nu știam dacă voiam să fug de el sau să mă agăț de el cu o dorință îngrozitoare.

Un lucru era clar: nu era un tip căruia îi puteai întoarce spatele. Îl privi pe Hadriel.

— Poți să pleci.

Hadriel făcu o plecăciune adâncă.

— Da, sir.

După ce Hadriel se îndepărtă suficient de mult, Nyfain

se întoarce și se concentrează către câmp.

— Așa cum am zis seara trecută, nu am auzit ca planta eternității să poată încetini boala care îi ucide pe oamenii din sate.

Tonul lui sugera că încă se gândea că mințisem.

Fusesem numită în multe moduri de-a lungul timpului, dar majoritatea oamenilor erau de acord cu două lucruri – eram foarte onestă până la a face lucrurile stânjenitoare și mă pricepeam la plante.

Acest bărbat pune sub semnul întrebării însăși fundația ființei mele. Asta mă cutremura în feluri nenumărate. Atât de mult, încât am rămas în tăcere acolo, imaginându-mi feluri în care puteam să-i stric ziua.

— Ce e cu acest elixir? Întrebă el după câteva momente. Ce e în el?

Nu-mi stătea în fire să ascund asemenea informații folositoare, indiferent cât de mult aș fi vrut să-i înfig în coaste ceva foarte ascuțit. Dacă puteam să ajut celelalte sate, aveam să o fac. Am descris procesul de la început până la sfârșit, explicând de ce am recoltat când am recoltat, cum am ajuns la acea concluzie și ce efecte au fost.

Când am terminat, el privi câmpul pentru câteva clipe înainte de a întreba:

— Unde ai învățat să folosești planta eternității?

— Din cărți. Făcând și dând greș.

El se întoarce către mine.

— Imposibil. Ca să lucrezi cu planta eternității trebuie să fii învățat. Se transmite din generație în generație. De la mamă la fiică. De la tată la fiu.

— Și apoi un isteț afurisit care avea probleme cu tatăl lui a luat toate aceste cunoștințe și le-a pus într-o carte. Acum o am eu.

În ochii lui se vedeau scânteii. Aveam sentimentul că urma să-mi pocnească șira spinării sub apăsarea acelei priviri atât de amenințătoare.

Când îmi vorbi din nou, o făcu pe un ton profund și periculos.

— Te temi de mine, prințesă?

— Nu.

Minciuni.

— Nu? Ar trebui să-ți fie.

— Păi, ești atotștiutor când vine vorba de lucruri de care mie nu îmi pasă.

— Continuă să dai din gura aia afurisită și nu voi avea de ales decât să ți-o trag în ea!

Cuvintele lui mă șocară. Trupul mi se aprinse ca și cum până atunci fusese mort și trebuia să fie trezit la viață. Foc lichid se aduna, cald și picant, în miezul meu, pulsând brusc, disperat după un contact brutal, tare, complet. Mi se întăriseră sfârcurile și carnea îmi tremura. Dincolo de toate acestea, prezența din interiorul meu – animalul meu – răgea și se încolăcea, chinuindu-se să se elibereze doar ca să îngenuncheze și să-i cuprindă coapsele. Îi simțeam disperarea, pofta de a-i suge penisul și de a mă îneca apoi cu el.

Acel animal femeiesc nu avea nevoie de niciun șirag de perle de care să se ancoreze. Ea tânjea după asta.

Eu mă chinuiam să respir, mă chinuiam să stau pe picioarele nesigure și să-mi controlez trupul tremurând. Scâncetele de dorință erau teribil de jenante, dar continuam să mă lupt cu bestia din interior, strângând pumnii și simțindu-mi brațele cum tremurau.

— Dacă îmi mai spui asemenea rahaturi, o să-ți dau foc cu tot cu pat, am replicat eu.

Sunase mai mult ca un mieunat. La dracu' cu toate! Era greu să pari autoritară când de fapt vorbeai răgușit și doritoare. El zâmbi ușor.

— O să ai nevoie de acest foc până la sfârșit. Ascultă-mă, prințeso! Înainte să se termine toate astea, o să te distrug.

Am mijit ochii.

— E o amenințare sau o... provocare?

El icni uimit la auzul cuvântului *provocare*. Ochii lui aurii mă mâncau din priviri, oprindu-se asupra buzelor mele. Încă un val din puterea lui mă scurtcircuită, încercând să mă facă să scot la iveală bestia. Mi-am simțit chiloții uzi și vaginul încordându-se până când aproape am strâns din coapse. Abia m-am abținut să nu gem de plăcere, simțind valul de căldură care se încolăcea în interiorul meu. Abia m-am abținut să nu-mi lipesc vaginul de penisul lui. Știam că avea să mă lase, chiar dacă nu voia. Îi simțeam dorința într-un mod aproape palpabil. Știam că avea să-și piardă cumpătul din cauza lipsei de control, la fel ca seara trecută.

Oare avea să mă alunge înainte sau după ce mă avea? Mă chinuiam să spun *nu* comenzii unui alfa – pentru că asta era. Se folosea de puterea lui pentru a mă controla, așa cum obișnuiau să facă bărbații alfa înainte de blestem. Auzisem vorbindu-se despre asta. Citisem despre asta în cărți. Pe atunci, oamenii nu păreau să se teamă de acest lucru.

Nu aveam să accept așa ceva.

Mă chinuiam să alung asta, dar ferocitatea masculului alfa era ca o serenadă pentru animalul proaspăt trezit din mine. Mă ataca pe mai multe niveluri și, din păcate, nu conta că mă smulsese din viața obișnuită și că mă ținea captivă. Voiam să-l trântesc la pământ între coapsele mele și să-l primesc în mine, *adânc* în mine.

Capitolul 7

Dorința lui era ceva ce trebuia să mă forțez să ignor pentru că nu aveam de gând să mă înjosesc în fața acestui nenorocit.

Poate că trebuia să trec pe la salon pentru un pic de miau-miau.

— Ai terminat? l-am întrebat cu o îndrăzneală pe care, de fapt, nu o simțeam.

El se apropie și mai mult de mine, trupul lui mare făcându-l pe al meu să pară minuscul, respirația lui dulce lovindu-mi fața. Foc, furie și dorință se simțeau în aerul dintre noi. Și el respira greoi, încet, ca mine. Cuvinte nespuse – murdare, obraznice, sexy – pluteau în jurul nostru.

O venă îi pulsa în maxilar. Ochii lui mă cercetau atât de pătrunzător. Cu toate forțele, abia dacă reușeam să-mi calmez animalul.

— O să vrei să stai departe de mine, zise el cu acea voce desprinsă dintr-un coșmar. Nu te mișteam – o să te distrug. O să-ți distrug inocența. O să-ți viciiez bunătatea.

Oare de ce o parte din mine voia asta cu disperare? Ce era cu aceste dorințe nebunești pe care bărbatul acesta le scotea din mine?

Am strâns atât de tare din dinți, încât mă durea gura. Luasem de bună amenințarea lui și nu voiam să-l scot și mai tare din sărite. Nu voiam să mă inunde cu încă un val de putere. Nu știam dacă mă mai puteam opri și dacă aveam să cedez.

El îmi scrută chipul înainte de a încuviința. Cu o rigiditate care contrazicea starea în care era, se întoarce și se îndepărtă în câmpul plin de planta eternității. Își trecu

degetele prin păr, răvășindu-l și mai mult.

Am respirat ușurată și m-am întors în direcția opusă. Trebuia să-mi revin.

Hadriel stătea mai în spate cu Leala, întinseseră un picnic și erau în așteptare. Chiar și de la distanță, puteam să citesc îngrijorarea pe chipurile lor. Reapăru o amintire din seara trecută – Nyfain apucându-mă de gât și trăgându-mă spre el, cerându-mi informații pe care nu eram dispusă să i le dau. În mod clar, avea un temperament foarte vulcanic.

Măcar dacă aș fi fost îngrijorată de asta.

Având din nou lucrurile sub control, m-am întors iar. El se apucase să îngrijească din nou câmpul, verificând plantele și rupându-le pe cele care trebuiau îndepărtate. Mișcările lui grațioase semănau cu un dans bine pus la punct. Nu rupea doar plantele care erau pe moarte sau veștejite, ci le atingeau pe toate cu delicatețe înainte de a merge mai departe, oferindu-le iubire și atenție.

— Funcționează asta? am întrebat, uitându-mă mai cu atenție. Atingerile aleatorii?

El privi în spate înainte de a-și relua treaba.

— Nu știu, sincer. Aceste cunoștințe au fost transmise. Nu le-am pus la îndoială.

— Le pot testa dacă vrei.

El se îndreaptă, deși rămase aplecat deasupra unui rând. Soarele cădea fix pe umerii lui mari în timp ce el privea peste câmp.

— Fă cum vrei. Vreau să faci acel... elixir de anulare, cum îi spui tu. Vreau să-l bei tu prima, ca să mă asigur că nu e otravă. Apoi o să-l dau câtorva oameni ca să văd dacă într-adevăr funcționează.

— Te rog, am zis eu.

El privi spre mine.

— E un ordin, nu o rugămintă.

— Dacă nu ar salva oameni, ți-aș fi zis să-ți bagi ordinele în fund.

Surprinzător, el zâmbi.

— Noi nu o să ne înțelegem, Finley.

Numele meu pe buzele lui pluti peste trupul meu. M-am cutremurat, din nou incredibil de iritată de asta.

— Cred că era de înțeles din momentul în care m-ai luat prizonieră, i-am răspuns eu.

— Era un dat cu mult înainte de asta. Veni către mine. Zici că trebuie să recoltezi plantele seara?

— Da. La miezul nopții pare să fie cel mai bine.

— Ai încercat vreodată la ora 3.00? Atunci demonii au cea mai mare putere. Dacă zici că elixirul tău funcționează cel mai bine când plantele sunt recoltate noaptea datorită magiei, atunci ora 3.00 e ora optimă.

Am strâns din buze, gândindu-mă la spusele lui.

— E un sfat bun. Nu știu prea multe despre demoni.

— Înseamnă că tu nu te-ai... încurcat cu ei în satul tău? mârâi el, ca și cum simplul gând că aș fi atins un demon l-ar fi înfuriat.

M-am încruntat – nu aveam nici cea mai mică idee de ce i-ar fi păsat de așa ceva. Poate pentru că îi ura pe toți, ceea ce înțelegeam într-un tot.

— Nu, i-am răspuns, rătăcind pe câmp și uitându-mă la diferite plante. Voiam să le aleg pe cele pe care aveam să le recoltez. Că tot vorbeam, locul ăsta are și o grădină de plante? Vreau să fac acel amestec care amortește magia incubilor.

— Ce ai zis?

Asta îi atrăsese atenția.

Am râs.

— Și Hadriel s-a entuziasmat când i-am zis asta. Asta și înlocuitorul de cafea. Având timpul oprit, niciunul dintre voi nu s-a gândit să experimenteze? Am făcut acea poțiune pentru demoni aproape imediat după ce am împlinit 16 ani. Nemernicii ăia ne atacau în forță. Nu voiam să fiu prinsă accidental pe afară la vreo oră prea târzie și să mă întâlnesc cu vreunul. Nu e plăcut să-ți pierzi virginitatea cu o bestie ca aia.

Am scos un sunet de dezgust.

— Nu avem toți darul vindecării.

Tonul lui era sobru, cu urme de tristețe și cu un strop de mândrie. Am ridicat capul ca să-i văd chipul, dar se întorsese din nou cu spatele, rătăcind pe câmp.

— Bine atunci, dacă aveți o grădină de ierburi, pot să fac suficient pentru toată lumea, dacă vrei. Pentru oricine vrea să bea. Asta dacă avem suficiente provizii, bineînțeles.

— Ești foarte darnică în ce privește antidoturile tale.

Din nou același ton sobru. Acea tristețe.

— Poate că doar încerc să vă otrăvesc pe toți. După câteva momente de tăcere, am lăsat curiozitatea să mă învingă. Tu ai grijă singur de acest câmp? Și de cel din Pădurea Interzisă?

— În principal, da. Mai este un singur grădinar aici. El ajută unde poate.

— Cine te-a învățat să lucrezi cu plantele? Presupun că nu cărțile.

— Mama, zise el încet.

Făcuse o treabă aproape perfectă cu aceste plante. Toate erau fericite și sănătoase. Aveau să dea un elixir de anulare foarte puternic, doar că nu aveam niciun strop de apă de ploaie colectată. Trebuia să găsesc altă cale.

Dar trebuia să iau lucrurile pe rând – prima dată,

recoltarea.

— Nu am observat nicio corelație între puterea demonilor și ciclurile lunii. Așa e? am întrebat eu, oprindu-mă lângă o plantă care se chinuia să supraviețuiască.

M-am ghemuit, cercetând-o și așezându-mi brațele pe genunchi.

— Nu. Luna nu îi afectează.

Mi-am ținut buzele, gândindu-mă, înainte de a privi către soare și apoi în jur, marcând acest loc în mintea mea ca să-l pot evita.

— Însă îi afectează pe metamorfi.

El apărură în raza mea vizuală – mă urmărise pe câmp.

— Știi asta. Te afectează și pe tine?

— Cum ar putea? Animalul meu este – sau a fost – suprimat, la fel ca la toată lumea. Doar acum, de când te-am întâlnit pe tine, îl pot simți. O pot simți, cred. Simt că e o prezență feminină.

— Nu ți-ai simțit deloc animalul până la mine? Nici măcar o șoaptă?

— Nu.

— Și cu toate astea, poți rezista comenzilor mele.

Nu i-am menționat că nu era deloc distractiv să-i rezist.

— Nimeni nu a putut niciodată să-mi reziste, continuă el.

M-am ridicat.

— Poate că nu mai ești la fel de puternic ca odinioară. Poate că de asta nu poți sfărâma blestemul sau ce o fi asta.

— Nu e sarcina mea să alung blestemul. Nu am nicio putere în fața lui.

— Nu ești neputincios în fața lui, am bolborosit eu, un îndemn pe care mi-l repetam ori de câte ori mă simțeam, într-adevăr, neputincioasă. De obicei, și lipsită de speranță.

Am făcut semn către vale. Această plantă este înghesuită. Presupun că știi ce înseamnă asta.

El ridică din sprâncene. Avu nevoie de un moment pentru a-și da seama către ce arătasem. Nu comentă și, judecând după interacțiunile noastre trecute, am înțeles că nu știa ce să spună.

Chiar voiam să-l pocnesc, dar am tras aer în piept și mi-am pregătit prelegerea. Era ceva ce trebuia să știe dacă avea să lucreze cu planta eternității. Ceva ce mama lui ar fi trebuit să-i spună. Locația acestei plante sugera că fusese răsădită acolo intenționat.

— Această plantă este practic hărțuită, ca să zic mai simplu. Asta creează un soi de... aciditate care nu este bună pentru vindecare. Poate fi periculoasă, veninoasă de fapt. Cineva din satul meu a folosit frunze dintr-un lot de plante înghesuite pentru elixirul despre care ți-am povestit și i-a ucis soțul în doar câteva ore. Ea a pretins că a ales frunzele – mai multe – accidental, ceea ce însemna, de fapt, că o făcuse intenționat. Având în vedere că după aceea a refuzat să se mărite din nou și își petrecea majoritatea timpului cu demonii la crăsmă, era suspectă. Oricum cărțile pe care le-am citit spun că, de obicei, plantele care sunt cultivate înghesuit sunt puse așa intenționat, ascunse printre celelalte în câmp, ascunse vederii. Doar o persoană care știe ce face ar ști să le deosebească după adevărata lor natură. I-am arătat cu degetul care ar fi acele rânduri. Erau mici tufișuri peste tot, ca și cum calul nu mersese în linie dreaptă când fuseseră arate aceste câmpuri. Pe alocuri, rândurile se adânceau suficient pentru a putea răsări o plantă îngrămădită. Numărasem treisprezece de acest fel, un număr superstițios. Structura acestui câmp este magistrală. Am ridicat din sprâncene. Tu?

— Fosta regină.

Asta chiar era surprinzător. Nu mă gândisem că regalitatea muncise. Nu într-un mod fizic, oricum.

— Păi, știa ce făcea, am zis eu. Păcat că nu te-a învățat ea! Pentru a elibera o plantă, pur și simplu le scoți pe cele din jurul ei și îi lași mai mult loc să respire. O să-și întindă frunzele și o să înflorească. Nu o să-ți poarte pică. Cum toate plantele sunt interconectate, grădina ta nu o să aibă de suferit ca producție. Apoi, dacă vrei să înghesui din nou una ca să-ți omori soțul, o cureți mai mult și le lași pe celelalte să vină peste ea. Simplu.

— Ai învățat toate astea dintr-o carte?

Sunase ca și cum nu-i venea să creadă.

— Din mai multe, de fapt. O carte despre planta eternității, una despre mituri și legende, o istorie a regatului, o carte despre zâne și în cele din urmă încercând și dând greș. Multe goluri le-am umplut singură.

El mă privi îndelung, legănându-se pe călcâie. Se pregătea de ceva sau pentru a se împotrivi unui lucru, nu-mi puteam da seama exact. Orice era, părea o luptă interioară.

Strânse din dinți, înăbușind o emoție puternică. Pentru prima dată, nu-mi arăta sentimentele, fapt pentru care îi eram recunoscătoare.

— Grădinile noastre nu se pot ridica la nivelul unei vrăjitoare, zise el plin de dispreț, dar puteam să-mi dau seama că nu pusese suflet în ce spusese.

— Am auzit că uneori e mai mult de muncă pentru a ajunge un nenorocit decât un tip drăguț, i-am zis eu încet.

— Știi asta din experiență?

— Nu. Pentru mine a fost dintotdeauna mai ușor a fi un nenorocit. Oamenii drăguți mă neliniștesc.

Îmi zâmbi sincer, iar acest lucru îi însenină chipul sever.

Fusese realmente foarte atrăgător cândva, înainte ca acele cicatrici să-i schimonosească chipul.

— Dacă te poți transforma, de ce nu poți să te vindeci? am întrebat eu, curiozitatea învingându-mă iar, în timp ce-l ajutam să curețe câmpul, scoțând plantele care trebuiau scoase și atingându-le ușor pe celelalte.

Planta eternității era chiar foarte pretențioasă. Însă merita efortul.

I se schimbă expresia, întunecându-se din nou. Mușchii i se încordară.

— Mă pot transforma doar datorită voinței și conexiunii foarte puternice cu animalul meu. Refuz să pierd controlul asupra lui, iar el este capabil să declanșeze metamorfoza. Legătura noastră este puternică și împreună suntem mai puternici decât regele demon. Am plătit însă prețul. La prima schimbare, magia ne-a tăiat aripile, lăsându-ne legați de pământ și desfigurați. Abilitatea mea de vindecare este și ea suprimată. Când sunt rănit, rănille rămân. Ce femeie ar vrea să fie blocată cu un dragon legat de pământ și cu un bărbat plin de cicatrici? Se întoarce și se aplecă, stând cu spatele la mine. Dacă m-ai fi înjunghiat în inimă cu acel briceag, aș fi murit. Ai fi reușit ce nu a reușit nimeni în acești șaisprezece ani. Ai fi pus capăt acestui coșmar.

Durerea îmi cuprinse inima. Nu doar pentru el, ci pentru noi toți. Îmi doream să-mi explice cineva blestemul ca să-mi pot da seama cum să-i punem capăt. Ca să pot face mai mult decât să mă agit cu aceste plante pretențioase.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă te ucideam? am întrebat, apropiindu-mă de el.

— Blestemul s-ar încheia, iar regele demon ar putea, în final, să conducă. După asta, cel mai probabil, el i-ar transforma pe toți în slujitori sau i-ar omorî pe loc. Nu știu.

Rămăsesem fără suflare.

— Ei bine... M-am ridicat și m-am uitat în jos către plante un moment, simțindu-mă cuprinsă de un sentiment de neputință. Ca întotdeauna, cum obișnuiam să fac în trecut, îmi permiteam doar un astfel de moment. Lăsam sentimentul să vină și apoi îl alungam. Acolo unde este viață este și speranță. Încă nu ești mort și nici eu nu sunt. Putem găsi o cale. Ce se întâmplă dacă îl ucidem pe regele demon?

El se ridică și se întoarse, ochii lui superbi fiind din nou lipsiți de furie.

— Puterea pe care o are el asupra noastră va fi transmisă către următorul moștenitor al tronului demonilor.

— Și dacă îi omorâm pe toți?

El rânji.

— Nu avem resursele pentru asta.

Mi-am pus mâinile în șolduri.

— O să gădesc o cale. Trebuie să fie ceva ce putem face.

— Ți-ai sacrifica viața pentru a salva acest regat?

Îmi vorbise pe un ton răgușit și suna mai mult a întrebare-capcană. Indiferent de asta, nu a trebuit să mă gândesc mult înainte de a răspunde.

— Bineînțeles, am zis eu. Am crezut că-mi sacrific viața pentru familia mea. Să o fac pentru regat ar fi o onoare.

— Așa simplu, hm?

— Da, dar să nu mă înțelegi greșit. Aș fi speriată de moarte și aș încerca să fug, așa cum am făcut seara trecută, dar, în cele din urmă, aș face-o. Oricine ar face-o.

El pufni.

— Nu chiar oricine. Unii oameni nu sunt atât de onorabili sau de altruști cum te pretinzi tu a fi. Se îndreaptă către mine, furia arzându-i din nou în ochi. Dar mai era ceva care strălucea acolo. Durere. Ai face bine să fii mai atentă

când faci astfel de afirmații, prințeso! Nu știi despre ce vorbești. Sunt și destine mult mai rele decât moartea.

— Ca acela de a fi desfigurat? L-am privit la rându-mi. Ca atunci când îți pierzi aripile? Cel puțin tu te poți schimba în animalul tău. Majoritatea oamenilor tânjesc după asta și nu o pot face. Ce fel de femeie ar iubi un dragon fără aripi și desfigurat? Una căreia nu-i pasă de aspectul fizic, aia. De ce nu te întrebi de ce te temi cu adevărat – ce fel de femeie te-ar plăcea pe tine pentru ceea ce ești? Nu mai ești nobil. Nu mai ești dragon. Ești la fel de amărât ca toți ceilalți. Bine, țopăi prin jurul acestui castel și patrulezi pe pământurile *regale*, dar demonii conduc aici. Trăiești într-o iluzie dacă tu crezi altceva. Demonii îți conduc viața la fel cum ne controlează pe noi, restul. Granițele dintre oamenii obișnuiți, dintre popor și cei de viță nobilă s-au estompat. Acum suntem doar tu și eu și ceilalți. Așa că nu, nu ești îngrijorat că ești desfigurat – ești îngrijorat din cauza urâteniei personalității tale, care este singurul lucru după care oamenii te pot judeca.

— Îndrăznești să îmi vorbești așa?

— Spune-mi că mă înșel!

Deschise și strânse pumnii – își pierduse cumpătul. Brusc, țâșni către mine, plin de furie și de putere. Se opri în fața mea, încă atent la plantele eternității, dar nu și grijuliu cu mine. Printr-o mișcare rapidă, mă strânse de gât. Nu aveam cuțitul la mine. Aveam însă piciorul.

Simțeam că nu mai aveam aer, dar nu aveam să pierd oportunitatea. I-am tras una cu piciorul cât de tare am putut.

Cizma mea lovi direct între picioarele lui. I-am simțit răsuflarea în față din cauza impactului. Icnii de durere și aproape că se prăbuși, gemând în timp ce se lăsa în jos.

Ajunsa cu picioarele pe pământ, i-am smuls mâna de pe mine. Oamenii normali ar fi fugit, dar oamenii normali nu

aveau un regat care se baza pe puterea plantelor eternității.

— Rămâi în picioare! i-am comandat, iar animalul meu s-a mișcat în mine, conferind putere vorbelor mele.

Genunchii lui tremurânzi se potoliră pe loc, ridicându-l. Partea superioară a corpului său încă se clătina, în timp ce el se ținea de testicule.

— Să nu îndrăznești să strivești aceste plante! L-am cuprins de mijloc și l-am lăsat să se sprijine de mine, deși greutatea lui era un pic mai mult decât puteam eu să gestionez. Controlează-te! E doar penisul tău. Luptă-te cu durerea!

El râse, tremurând înainte de a tuși.

— A fost o lovitură foarte bună.

Una din mâinile lui mari și pline de cicatrici se sprijinea de umărul meu, iar el se îndreptă cu durere. Privi către picioarele noastre înainte de a muta un picior în spate, oferind plantei eternității mai mult loc. Îmi urmări apoi trupul cu privirea, lăsând în urma ei valuri de căldură. Mirosul lui îmi încânta simțurile. Cealaltă mână a lui urcă pe brațul meu, peste clavicula mea, către ceafă.

— Atât de neînfrică, șopti el, jucându-se cu degetul pe carnea mea încinsă. Atât de puternică. Expiră, iar acum respirațiile noastre se amestecau. Degetele lui trecuseră peste bărbia mea înainte de a aplica presiune, făcându-mă să mă uit la el în timp ce se apleca. Atât de puternică!

Mi-am proptit mâinile pe pieptul lui pentru a-l împinge, chiar dacă pleoapele mele se închideau mai greu acum, iar dorința curgea prin mine. Buzele lui erau lângă urechea mea.

— Vrei să te ating, Finley? Limba lui trecu peste lobul urechii mele, și am început să tremur. Spune-mi! îmi ordonă el încet, iar animalul stupid din mine trimise valuri de putere. Încerca să capete controlul. Hm, gemu el,

strângându-mă și mai tare de bărbie și ținându-mi capul înclinat către el. Asta e! Lasă-ți animalul să se hrănească cu excitarea ta. O pot simți în tine. Pot să simt cât de mult mă vrei.

Mâna de pe umărul meu alunecă peste claviculă către sân. Apăsă cu degetul mare peste sfârc. Un val de plăcere mă cutremură.

L-am prins de cămașă, ordonându-mi să-l împing.

Degetul lui făcea cercuri leneșe pe sfârc, ațâțându-mi focul. Am întredeschis buzele, abia respirând.

— Spune-mi, unde vrei să te ating? mă tachină el, mișcându-și mâna de la sânul meu către umăr și trăgând de materialul cămășii în jos.

Gulerul era atât de larg, încât materialul alunecă în jos cu ușurință. Degetele lui dibace alunecau, din nou, pe carnea mea goală. Peste zona în care îmi bandajasem sânii, el trecu cu degetul pe sub material.

Mi-am smucit scurt pumnii strânși, trăgându-l un pic mai mult către mine. Am strâns din dinți și m-am oprit. Animalul meu încerca să iasă la suprafață, dar de această dată eram pregătită. L-am respins, suprimându-i puterea care se rostogolea prin mine. Încercam să-mi păstrez controlul.

El chicoti întunecat și sinistru, în timp ce-mi trăgea legătura de pe sâni mai jos. Cu cealaltă mână îmi ținea fața, în timp ce se aplecă până când buzele lui le atinseră pe ale mele. Am simțit un val de electricitate când buzele noastre s-au atins.

— Vreau să te gust, murmură el.

Eu i-am strâns și mai tare cămașa și m-am pregătit – era o luptă pentru control. Logica spunea să-l alung. Animalul meu însă mă bloca. El voia asta și era pe cale să preia

controlul și să obțină ce voia.

Cu vârful limbii îmi linse buzele strânse. Am deschis gura înainte să mă pot opri. El rânji și îmi eliberă de tot un sân. Se retrase, iar privirile noastre se încleștară când el mă trase de sfârcul întărit.

Am gemut sub atingerea lui, în timp ce el se juca cu buricul aspru al degetului pe sfârcul tare. I se dilataseră pupilele, ceea ce arăta încântarea lui în fața efectului pe care-l avea asupra mea.

— Hm... Sir?

Vocea era insistentă. În mine apărură o furie îngrozitoare că o persoană, oricine, îndrăznește să ne întrerupă. Animalul îmi pulsa puternic în vene. Nyfain îmi trase cămașa și mai jos. Materialul se rupse, oferindu-i și mai mult acces. Se aplecă și își trecu limba fierbinte peste sfârcul meu.

Am gemut, acum pierdută în acea senzație.

Mi-am ridicat mâna spre fața lui și m-am arcuit, împingându-mi sânul în gura lui. El îl cuprinse, sugând cu foame.

Cum eu îl țineam de gât, își eliberă una dintre mâini și o duse între coapsele mele. Atingerea lui fermă freca fix acolo unde aveam nevoie, făcându-mă să fierb. M-am mișcat către ea, total lipsită de control.

— Sir? Sir!

Vocea insista, iar eu o recunoșteam vag. În același timp, voiam să-l omor pe proprietarul vocii, ca să dispară naibii.

Nyfain îmi linse și apoi îmi mușcă sfârcul, în timp ce mă masa prin cusătura pantalonilor, incitându-mă. Făcându-mă să îl doresc.

— Stăpâne, sir! Sir!

Nyfain se retrase cu un mârâit, și sfârcul meu îi scăpă din gură. Mă prinse cu posesivitate, ca și cum exista pericolul

să se alăture și altcineva, iar el nu intenționa să lase pe nimeni să ajungă la mine.

— Sir. Hadriel ne făcea cu mâna de la marginea câmpului. Îmi cer scuze că vă întrerup, dar, sir, e timpul să plecăm.

Nyfain avu nevoie doar de câteva momente pentru a-și limpezi privirea. Apoi se încruntă și clipi rapid. Când mă privi din nou, o făcu acuzator. Mă împinse deoparte în timp ce se retrase. Privi către picioarele mele, asigurându-se că nu călcasem pe vreo plantă.

— Ți-am spus să-ți ții animalul sub control! pufni el, roșu la față.

M-am răcit dintr-odată, tremurând din cauza schimbării, ridicându-mi legătura peste sâni. Sfârcul meu pulsa pe material, trimițând valuri de plăcere în tot trupul. Simțeam furnicături după modul delicios și tare în care fusese supt.

— Glumești? Mi-am ridicat cămașa care acum era din nou largă în jurul gâtului meu. Care dintre noi și-a cunoscut vreodată animalul? Tu ești cel cu experiență. Asta e vina ta, nu a mea!

— Stai departe de mine, Finley! Nu sunt un bărbat bun. O să te distrug.

Porni către Hadriel.

— Tu să stai departe de... Nu eram eu în gură cu sfârcul tău! am strigat în urma lui, simțind arsura respingerii lui.

Acesta era un lucru bun. Era *bine* că el se retrăsese și plecase. Eu ar fi trebuit să fac asta. Eu ar fi trebuit să-l resping imediat.

Atunci de ce simțeam brusc că nu eram suficient de bună? Că eram murdară?

Am înaintat în câmpul cu planta eternității, încercând

să-mi potolesc gândurile nebune. Animalul meu îmi tulburase mintea. Asta se întâmpla. Din cine știe ce motiv, îi plăcea de acest nenorocit și mă obliga și pe mine să merg în această călătorie. Animalul lui îl împingea și pe el, credeam eu. Dar eu și acel bărbat nu ne înțelegeam deloc. Și asta pentru că, în primul rând, acest nenorocit mă luase prizonieră. Bine, ar fi putut să mă omoare și nu o făcuse. Și, da, avea dreptul, teoretic vorbind, să emită judecăți și să impună pedepse. Dar oamenii mureau în stânga și în dreapta, iar eu încălcasem dreptul de proprietate doar pentru a-mi salva familia. Ce fel de nenorocit ar fi luat prizonier pe cineva pentru asta? O făcea doar pentru că putea, ca să-și arate puterea.

În al doilea rând, nu era o persoană ușor de plăcut. Era îmbufnat, nervos și era greu să te înțelegi cu el. Dacă nu mă scotea din sărite, încerca să mă forțeze să fac ceva. Hm... Nu, mersi.

Așa că orice sentiment de respingere era absolut ridicol. Trebuia să-mi adun mințile și să mă bazez pe logică. Animalul meu trebuia redus la tăcere și de îndată ce găseam o cale să îl potolesc și mai mult, aveam să o fac.

Înțepătura regretului și sentimentul de vină care urma după acest gând fură complet neașteptate. La dracu' cu toate, pur și simplu nu puteam să câștig!

— Deci cum a fost? întrebă Hadriel sec, strâmbându-se. Ai ales plantele?

Îmi ardea fața de rușine. În acel moment, nu mă gândisem deloc la faptul că erau oameni care ne urmăreau, nu-mi pășase.

— Nu te-ai întors cu spatele, nu? am întrebat eu de îndată ce m-am așezat lângă mâncarea delicioasă de pe pătura de un roz și de un portocaliu puternic.

— Să mă întorc cu spatele? Draga mea, te rog, cred că glumești! Se așeză lângă mine. Nu am putut să-mi feresc privirea! Nu știam dacă avea să ți-o tragă sau să te distrugă. A fost incredibil de palpitant!

— Hei! Leala îl bătu pe umăr. Ce faci? Asta e pentru ea. Nu ai voie să stai cu ei.

— În primul rând, ea, nu *ei*. Și o s-o las să mănânce. Dar l-ai auzit pe stăpân, trebuie să am grijă de ea... cumva. Dacă ea intră în belele, el o să mă omoare. El își netezi părul, dându-l pe spate. Așa că de asta mă ocup acum. E ca și cum mă gândesc că viața nu are cum să fie mai urâtă, apoi, bam! Ia un sendviș cu rahat, Hadriel! Poftă bună!

L-am privit uimită.

— Când ți-a spus să ai grijă de mine?

— Acum, când a plecat. Trebuie să te las să găsești o grădină în care să-ți poți crește ierburile. Și trebuie să am grijă de tine. Dacă intri în belele, se așteaptă să-l chem imediat.

— Asta nu înseamnă că o ții în siguranță, zise Leala. Trăncănești despre ea.

— O păzesc, trăncănesc despre ea – oricum, el o să stea cu ochii pe mine și se așteaptă să-i raporteze. Și știi ce o să se întâmple când o să afle demonii? Făcu semn către el și către mine. Amândoi o să fim uciși.

Am ridicat mâinile.

— Nu-l înțeleg pe tipul ăsta. Tocmai mi-a zis să mă duc dracului și să-l las în pace și, cu toate astea, pune pe cineva să mă păzească? Să-i zică tot ce fac?

— Oh, Hadriel nu vă poate păzi în niciun fel, milady, zise Leala râzând. Dacă ar fi să se întâmple ceva, cel mai probabil ar face pe el în timp ce ar fugi.

Hadriel se întoarse către ea.

— Leala, draga mea, du-te să mănânci niște sticlă!
— Să te arunci de pe o stâncă, îi răspunse ea pe un ton mios.

Eu am chicotit.

— În ce fel de probleme m-aș putea băga?

Hadriel făcu semn către câmpul cu planta eternității.

— Tocmai te-ai cuplat cu cel mai periculos și mai dezechilibrat tip din acest regat...

— Cu excepția regelui demon, interveni Leala. El e mai periculos.

— Nu e mai periculos decât stăpânul, îi răspunse Hadriel.

— Bineînțeles că este. Îl poate controla pe stăpân.

În timp ce-i ascultam ciondănindu-se, am ales un sandwich și am luat o înghițitură. Șuncă și brânză. Delicios! Hadriel se întoarse pe jumătate către ea.

— Regele demon îl poate controla pe stăpân doar folosindu-se de blestem drept lesă. Stăpânul nu are voie să aibă autoritate, mai știi? La început, el trebuia doar să stea aici, la castel, ca noi. Dar a ucis orice demon care a încercat să-l țină departe de Pădurea Regală. Spune-mi că regele demon e mai puternic de atât!

— Dar regele demon are blestemul ca lesă, deci *teoretic* este mai puternic.

— *Teoretic*, tu ești o risipă de resurse.

— Ce nenorocit!

— Gata, gata...

Am ridicat mâinile.

— Eu mă refeream la faptul că – se uită insistent către Leala, care își dădu ochii peste cap – tu clar nu ieși cele mai bune decizii.

— Și cum rămâne cu femeile cu care se culcă? am

întrebat eu. Au și ele pază?

Urmă o tăcere ciudată după întrebarea mea. Am ridicat din sprâncene.

— El nu se culcă cu femei, răspunse Hadriel.

Apoi Leala zise:

— Nu a mai fost cu nimeni de la blestem, cel puțin așa cred.

— Stai un pic... Am coborât sendvișul pe jumătate mâncat. Ce?

— Da, s-ar putea să ai nevoie de un pic de timp pentru a procesa asta.

Hadriel mă bătu pe genunchi.

— Nici nu-mi pot imagina cât de albastre trebuie să fie testiculele lui. Adică sexul depravat îți rătăcește mințile, da, dar să stai pe uscat ani și ani? Asta ar înnebuni un bărbat.

— Are niște... probleme, zise Leala precaută. Nu vrea să facă sex cu un demon pentru că ei s-au mutat aici cu forța și ne-au ruinat viețile. Are mult mai mult control decât noi, restul, evident. Nici eu nu am vrut să-i ating pe demoni, chiar nu am vrut. Dar incubii sunt foarte frumoși, și în cele din urmă, m-am plictisit de toată lumea, apoi...

— Ai trecut la sexul depravat, continuă Hadriel.

Leala ridică din umeri și încuviință.

— Asta însemna că rămăsese doar personalul casei. Și am presupus că se culca, în secret, cu unii dintre noi, dar toate secretele ar fi ieșit la iveală până acum și nu a fost cazul. Nu se culcă cu nimeni din castel. Așa că am presupus că trebuie să se culce cu niște sătence. Era de înțeles. Ele îi ofereau informații, apoi el se bucura de un pic de distracție. Dar se pare că s-a întâlnit doar cu bărbați.

— Nu-i plac bărbații, zise Leala.

— Corect. Nu-i plac bărbații.

— Stai un pic! am vorbit cu mâncarea în gură. Se întâlnește cu sătenii?

— Așa își obține informațiile, zise Leala și duse un deget la buze. Dar să nu spui nimănui! Dacă ar afla regele demon, i-ar omorî pe săteni. S-a mai întâmplat în trecut.

— Nu se întâlnește cu nimeni de la mine din sat, am zis eu ofensată cumva.

Hadriel se strâmbă.

— Și în mod clar ar fi trebuit, nu? Pentru că tu ai acel elixir. Trebuie să te duc să recoltezi planta eternității la noapte. Și e foarte bine, altfel m-aș fi dus iar să beau, în ideea că cui pe cui se scoate, apoi demonii și-ar fi bătut iar joc de mine.

— Te faci de râs la fel de bine și fără ajutorul demonilor, zise Leala.

— Știu ce faci, spuse Hadriel ridicând un deget. Încerci să mă enervezi suficient de mult încât să țin eu paleta următoare când vrei să fii bătută la funduleț. O s-o zic din nou, Leala, nu-mi plac chestiile perverse. Nu-mi place să bat la funduleț fetele legate ca să mă distrez. Mă stresează, așa că nu mă mai bate la cap cu asta.

— Dar pui tot sufletul în asta. Îți simt pasiunea.

— E furie, Leala. E furie și sunt foarte violent când o fac.

— Hm, făcu ea zâmbind ușor și trecându-și degetele peste gât.

El clătină din cap și își feră privirea.

— Nu înțeleg sexul din ură. Dacă te-aș urî, nu aș vrea să mă culc cu tine.

Am simțit cum mă înroșesc la față gândindu-mă la sentimentele mele complicate față de Nyfain. Furia noastră, ura noastră, disprețul reciproc și cât de bine mă simțisem cu limba lui în jurul sfârcului meu. Valurile de dorință care

pulsau când el își freca degetele între coapsele mele. Eram destul de sigură că sexul din ură putea să fie plăcut. Chiar tare plăcut.

Mai știam că era ceva în neregulă cu mine, iar Hadriel avea dreptate – nu luam decizii bune! Trebuia să stau departe de acel tip. Indiferent ce puteam să fac, trebuia să păstrez distanța cât mai mare între mine și el.

— Nu știu care sunt regulile aici, am zis eu, frecându-mi tâmpile ca și cum asta avea să-l scoată pe Nyfain din capul meu și să mă scape de acea căldură care pulsa în mine. Credeam că bestia nu putea să treacă pragul de la marginea Pădurii Interzise.

— Ei bine, aici intervine puterea, zise Hadriel. Înainte, magia care fortifica acea linie era puternică. Îl durea foarte tare pe stăpân când o trecea. Dar magia s-a mai risipit în ultimii șaisprezece ani. Regele demon nu a mai întărit-o, iar stăpânul o poate trece cu ușurință acum, fără mare durere. Trebuie doar să o faci rar pentru că nu vrea ca regele demon să afle. Din fericire pentru el și din nefericire pentru noi, îi ținem pe demoni foarte ocupați. La fel și sătenii, din ce am auzit.

— Așa că atunci când se duce să se vadă cu acești săteni...

Am mijit ochii.

Hadriel ridică mâna ca să o reducă pe Leala la tăcere, dar era prea târziu.

— De obicei, se întâlnesc în pădure. Sătenii pot să vină și să plece de acolo fără ca magia să-i afecteze. Ceea ce se presupune că trebuie să fie un alt secret față de regele demon. Cel mai probabil știe, dar nu crede că sătenii pot fi vreo amenințare acum...

Ea se opri. Hadriel mă privi cu o față inexpresivă. Așa

cum trebuia să fie.

— Și câți prizonieri a luat? am întrebat încet. De data asta, i-am permis animalului meu să iasă la suprafață și să mă inunde de putere. Simțurile mi se întăreau, mirosul, văzul și auzul erau mai acute. Asta avea să-mi prindă bine cândva. Câți?

— Hm... Leala își drese glasul. Nu prea am voie să...

— Spune-mi! am tunat.

— Niciunul, răspunseră amândoi repede, strângându-se de piept.

Hadriel miji ochii, iar Leala zâmbi și se aplecă un pic, uitându-se din nou în spate.

După un moment, Hadriel inspiră adânc.

— Niciodată, repet, niciodată... Ridică un deget în aer. Să nu faci asta *niciodată* în prezența unui rege demon! Niciodată! Altfel o să te ia pe loc.

— Să fac ce? am întrebat eu, permițându-i animalului meu să aibă mai multă libertate acum, când Nyfain nu era prin preajmă.

Hadriel îi aruncă o *privire semnificativă* Lealei înainte de a se ridica.

— Nimic. Stăpânul o să-și dea seama. Bine. Hai să ne apucăm de treabă, păpușă! O să-ți arăt toate locurile pentru hobby-uri, ca să nu înnebunești și să nu cedezi în fața demonilor. Apoi trebuie să găsim acea grădină pentru ierburile tale – sper că poți face miracole – și să-ți luăm măsuri pentru haine ca să nu arăți ca un băiat de 14 ani care aleargă hai-hui pe aici. Avem standarde.

— Deci m-a luat prizonieră...

— Nu.

Ridică un deget din nou.

— Dar, serios, el...

— Nu.

Flutură din deget.

— De ce sunt eu...

— Șșșt!

M-a apucat de braț și m-a tras în sus, conducându-mă departe de Leala, care cel mai probabil avea să strângă picnicul aproape neatins rămas, și m-a dus către ușa din spate.

— Ascultă-mă! zise el foarte serios. Sunt doar trei oameni în care poți să ai încredere aici, înțelegi? Începu să îi numere pe degete. Eu, pentru că nu am de ales. Trecu la al doilea deget: Leala pentru că este o cameristă al naibii de bună și o să-ți păstreze toate secretele. Să nu-i spui că ți-am zis lucruri drăguțe despre ea, că altfel o să mă necăjească. Al treilea deget: Și ultimul e stăpânul. Desfăcu mâinile. Asta e tot. Suntem singurii în care poți să ai încredere. Doar noi trei. Și asta nu pentru că toți ceilalți din casă îți vor răul. Problema este că supraviețuitorii sunt mediocri în cel mai bun caz. Să-ți aduci aminte că am zis asta, da? Avem tendința de a face cele mai oribile lucruri în loc de cele bune. Așa că, dacă zici cuiva ceva, o să se împrăștie peste tot. Dacă îi spui unui demon în timpul unei ședințe de plăcere, o să spună altcuiva din casă, personalului, iar *ei* o să spună mai departe. Când vine vorba de tine, nu vrei să se știe prea multe detalii. Din câte știu ei, Nyfain a prins o persoană la furat și o să se folosească de ea înainte să o omoare. Asta e ceva de înțeles pentru demoni. O să creadă că, în final, au ajuns să-l corupă și pe el. O să-i dea un pic de libertate pentru asta. Cel puțin – făcu o grimasă – așa crede el. Așa că presupun că va trebui să așteptăm și să vedem, nu?

— Dar... tot nu înțeleg. Dacă nu a luat pe nimeni niciodată prizonier, de ce m-a luat pe mine?

— Câteodată, pentru a proteja ceva, trebuie să-l ascunzi.

— Să mă protejeze de ce?

— Asta va trebui să-l întrebi pe stăpân. Nu am dreptul să spun, iar dacă insiști prea mult să-ți răspund la întrebări, s-ar putea ca, din greșeală, să întrebi ceva greșit. Eu o să încerc să spun lucruri care sunt acoperite de călușul magic, iar asta mă va omorî. Nemulțumirile tale trebuie adresate direct stăpânului, nimănui altcuiva. Preferabil, undeva unde nu puteți fi auziți.

Mi-am aranjat părul, simțind neliniștea bântuindu-mi în măruntaie.

— Bine. Am ridicat bărbia sfidătoare. O să vorbesc direct cu el.

Se cam dusesse pe apa Sâmbetei gândul de a sta departe de Nyfain. Speram doar ca următoarea întâlnire să nu se termine cu sânul meu în gura lui.

Capitolul 8

— Bine, la ce ne gândim, draga mea?

Hadriel mă conducea pe un hol larg cu tavane cu boltă înaltă. În drumul nostru, majoritatea ușilor erau închise, cu ferestre doar la capătul zidului, fix sub linia tavanului, inundând spațiul cu lumină de sus.

— Poți să-mi mai spui o dată ce ai zis că facem?

— Ne alegem hobby-urile. Trebuie să-ți găsim ceva de făcut în timpul zilei în afară de a-l scoate din sărite pe stăpân.

— Oh, dar...

— Aici e camera unde înveți să faci goblenuri. Făcu semn către o ușă oarecum întredeschisă. Ai chef să faci un tablou frumos folosindu-te de material și de ace? Sau, în cazul meu, să faci o versiune oribilă a unui lac? A ieșit ca o mlaștină. Până atunci, se cam răspândise vorba despre ce făcusem la clasa de pictură, iar toată lumea m-a acuzat că n-am reușit să fac un penis. Duse o mână la piept. Le-am spus: „Scuză-mă, dar, dacă voiam să fac un penis, *puteam* să fac un penis, chiar și cu acul”. Dar am plecat pufnind și nu m-am mai întors niciodată, pentru că, sincer nu știu dacă chiar eram în stare de așa ceva și nu voiam să mă provoace cineva s-o fac.

— Oh, am exclamat eu, izbucnind în râs înainte de a băga capul în cameră.

O femeie de vârstă a doua stătea într-un balansoar. Avea ochelarii pe vârful nasului în timp ce trăgea un fir de ață printr-o bucată de material alb. Alte două femei stăteau în apropierea ei, una dintre ele fiind în fața unui material alb de formă dreptunghiulară prins pe un cadru suport, creând

un design floral foarte complex. Înainte să apuc să mă retrag, femeia din balansoar înălță capul. Era foarte concentrată și tresări când mă văzu.

— Maxine! strigă ea, oprindu-se din legănat. Maxine, am murit?

— Ce?

O femeie mult mai în vârstă privi în direcția ei, încruntată.

— Despre ce vorbești?

— Văd un înger.

— Îl văd și eu, zise a treia femeie, care avea părul strâns într-un coc în vârful capului zburlit.

— E un înger războinic? De ce e așa de murdar?

Am scos capul și m-am îndepărtat.

Hadriel îmi luă locul în ușa.

— Hei! Doamnelor, voi ați văzut acea fantomă? zise el.

Am auzit un suspin colectiv din interior.

— *A fost o fantomă, nu-i așa?* Sunt destul de sigur că a fost! Semăna cu acea femeie... Pocni din degete de câteva ori și privi către tavan. Cu ajutorul de bucătar din vremurile trecute. Vă aduceți aminte de ea, cea care a căzut de pe cal și a fost călcată în picioare.

— Oh! zise una dintre femei. Da! Cred că îmi amintesc!

— Asta nu s-a întâmplat niciodată, spuse alta. Mi-aș fi amintit dacă se întâmpla.

— *S-a întâmplat!* insistă prima. Îți aduci aminte când...

Hadriel închise ușa și se îndepărtă, chicotind.

— O să aibă ceva despre care să discute cel puțin un an. Andrelle a devenit obsedată de tot ce ține de moarte de când au început toate astea. Crede constant că ea va fi următoarea care va muri. Cutreieră holurile în căutarea fantomelor, sigură că sunt reale. În ce nu crede ea? În demoni.

— Cum de nu crede în demoni? Sunt în castel. Au propriul regat.

El râse, oprindu-se în fața altei uși.

— Nu-i așa că e șocant? Păi, ea, de fapt, nu iese noaptea afară! Nu ia parte la nimic legat de sex și, cu toate astea, tot ea a luat-o razna. Ce fel de speranță să mai existe pentru noi, restul? Se duce în camera ei la apus și iese la răsărit. Câteodată vede demoni, dar îi ignoră ca și cum nu ar fi. Este cel mai straniu lucru – la început, cu toții ne-am gândit că acesta este mecanismul ei de apărare. Însă după șaisprezece ani? El înclină capul. Acum fiecare crede ce vrea. Și tu ar trebui să te obișnuiești cu tachinarea. Cu toții suntem deprimați și nefericiți. Tachinatul reciproc e tot ce ne-a mai rămas.

— E un coșmar...

— Noroc! El se strâmbă la mine. La naiba, nu spune asta când nu avem ceva de băut. Mă faci să vreau să merg și să caut o petrecere. Bine, acum ce zici despre fabricarea lumânărilor? Poți să faci lumânări parfumate, colorate și... cred că astea sunt toate.

— Nu, mersi. Nu prea mă pricep la lucruri din astea.

— Bine. Dar poți învăța și te poți perfecționa.

— Da, dar... nu am niciun interes.

— Nici eu. Bine, altceva? Există o cameră de puzzle. Eu lucrez la unul de vreo trei ani.

— Nu ești... prea bun la puzzle?

— Nu, de fapt, sunt grozav! Ador puzzle-urile. Doar că restul nenorociților de aici sunt jalnici și au amestecat teribil piesele. Așa că, practic, fac toate puzzle-urile din castel, încercând să le rezolv pe fiecare.

Împinse o ușă, deschizând-o, către o junglă de mese mari și mici acoperite parțial de puzzle-uri terminate. Peste

tot erau împrăștiate tot soiul de piese. Între ele erau și mici alei. Doi oameni erau acum pe podea, concentrați asupra unei secțiuni.

— Alea sunt piesele care nu se potrivesc! Nu amestecați piesele nepotrivite!

Intră în cameră repede, pășind cu la fel de mare atenție printre puzzle-uri ca mine între plantele eternității.

Cât timp el era ocupat, eu am înaintat un pic pe hol, întrebându-mă dacă aveam curajul să deschid una dintre celelalte uși. În față, la capătul holului, una dintre ușile duble era ușor întredeschisă. Puteam să văd doar un raft de cărți pe perete. Inima mi se umpluse de bucurie, așa că am pornit într-acolo.

— Nu, așteaptă! Hadriel sări în față mea cu brațele deschise. Îmi pare rău, încă nu pot să-ți arăt asta. Din ordinul stăpânului.

Am mijit ochii.

— De ce nu vrea să văd biblioteca?

— Este foarte mândru de această bibliotecă. Are și un sistem de verificare a cărților și de împrumut. Vrea să ți-l explice el.

Mi-am dat ochii peste cap. Sincer, nu puteam să-l învinovățesc pe Nyfain pentru asta. Cu toate năzdrăvăniile care se întâmplau pe aici, avea nevoie de un sistem foarte bine pus la punct de urmărire a cărților.

Cu toate acestea, ardeam de nerăbdare să o cercetez, să trec cu degetele peste cotoarele acelor cărți. Probabil erau atâtea informații noi acolo care mi-ar fi făcut capul să explodeze! Dacă singurul hobby posibil pentru mine era să trec prin toată acea bibliotecă, nu avea să mă audă nimeni plângându-mă de asta.

Totuși, era încă un lucru despre care trebuia să vorbesc

cu Nyfain. Nu părea prea posibil să stau departe de el. După ce am tras aer în piept, m-am concentrat la ce trăncănea Hadriel despre alte potențiale hobby-uri.

— Împletitul? Întrebă el.

Am clătinat din cap.

— Ce zici de olărit?

— Dar de tras cu arcul? Sau de spadă? Sau de luptat, în general?

— Oricine a fost bun la așa ceva a fost omorât. Evident. Draga mea, nu ai ascultat nimic din ce ți-am spus? Cei de genul acesta au fost primii care au murit.

— Dar vânatul? Cu siguranță, trebuie să mâncați cu toții, nu?

— Stăpânul se ocupă de vânat. Dar... poate? O să-i spun. Ce zici de...

Înaintă un pic.

— Ce ai zice dacă ne-am uita doar puțin în bibliotecă? Nu o să iau nimic.

El se îmbufnă.

— Nu acum, mă tem. Nu vrei să-l vezi iritat, nu e deloc amuzant. În curând însă, promit! O să-i spun de dorința ta. Iubește acele cărți. O să-și facă timp pentru cineva la fel de entuziasmat de citit, îți garantez. Mă prinse de braț. Ce zici de dansat sau de cântat? Nu ai vrea să înveți vreun instrument muzical?

— Mi se pare că ar trebui să fac ceva mai folositor decât un curs.

El se retrase ușor, privindu-mă încruntat.

— Poate că nu ar trebui să spui asemenea lucruri. Oh, Zeița să ne salveze, cum o să-i împiedicăm noi pe demoni să nu te ajute cu vreun accident din care să nu-ți mai revii? Înțelegi că am spus *noi*? Da, pentru că o să mor și eu cu tine.

Focul îmi curgea prin vene și degetele mă furnicau – animalul meu îmi spunea clar ce părere avea despre demonii care ar fi încercat să ne ucidă. Era într-un totu de acord.

— Și asta, da.

El își atinse pieptul în timp ce clătina din cap.

— Tu îți simți animalul, de obicei?

El își puse o mână peste gura mea.

— Nu, șopti el, apropiindu-se. La naiba, am știut eu că nu știi prea multe, dar nu mi s-a zis că nu știi nimic! La toți este înăbușit. La toată lumea, cu excepția stăpânului. Rar, el poate scoate la suprafață animalele din noi cu puterea lui, doar că nu ține mult, pentru că imediat ele se întorc, înăbușite din nou. Nu știu sigur de ce. Cum reușești tu să-l simți atât de mult, mă depășește. Orice ai acolo, în interior, trebuie să fie puternic și cu siguranță nu a apucat să-și facă debutul precum celelalte animale. Probabil animalul tău e frustrat, neliniștit și dornic să iasă la suprafață, nu-i așa? Te înnebunește?

Am înghițit în sec și am încuviințat.

Privi în spatele lui. Văzând că nu era nimeni acolo, continuă să șoptească:

— Când îți aduni puterea, o pot simți acolo. Combinația de...

Miji ochii, iar frica se citea în ei. Duse mâna la gât, înfigându-și unghiile în piele.

Mă cuprinse panica. M-am întins către el, apucându-l de umeri, în timp ce el se sprijini de perete. Animalul meu se chinuia să iasă afară. Hadriel se înroșise la față și deschidea și închidea gura ca un pește pe uscat. Nu putea să respire. Activase călușul magic!

— Respiră, am zis eu îngrozită. Aveam doar cinci minute până când creierul urma să aibă de suferit. Trebuia

să acționez repede. Respiră! I-am pipăit gâtul, întrebându-mă dacă îi puteam face o gaură ca să intre aerul pe acolo. Oare călușul magic îl acoperea de la bărbie la piept?

Probabil.

Planta eternității?

Mintea mea cerceta toate posibilitățile în timp ce animalul meu scuipa foc în mine. Încerca să iasă, sus, mai sus, prin pieptul meu, până când am simțit că se sprijină de membrele mele. Panica și îngrijorarea mă consumau, așa că am cedat controlul. Animalul îmi umplea trupul, ca un om care se îmbrăca într-un costum de latex. Puterea urla prin mine, simțurile mi se amplificau, iar mirosurile și sunetele pe care le procesam erau atât de complexe, încât mă copleșeau și nu puteam să le disting. Dar *el* putea.

Era ca și cum aveam un pasager în propriul trup, dar în loc să leșin, așa cum o făcusem înainte de a-l înjunghia pe Nyfain, puteam să văd tot ce se întâmpla.

El îl ridică pe Hadriel ca și cum era un fulg, îl aruncă pe umăr și o luă la fugă pe hol, apoi coborî câteva trepte. În loc să meargă pe ușa pe care obișnuiam să intrăm, el se opri. Adulmecând, procesând acele mirosuri complexe, animalul coti la stânga, fugind cu putere.

O femeie care mergea în direcția noastră se opri confuză.

— Vezi-ți de treaba ta, Florence! urlă animalul meu când am trecut pe lângă ea.

Femeia, care probabil nu se numea Florence pentru că nu o văzusem niciodată în viața mea, tresări ca și cum fusese pocnită. Căzu în fund în timp ce noi alergam pe lângă ea.

„Florence?”, m-am gândit.

„Hadriel a spus că acești oameni sunt simpli.”

Am încercat să-mi măresc ochii, dar nu mai erau doar ai

mei, iar animalul avea mai mult control decât mine.

„Poți să vorbești cu mine?”, m-am gândit. „El nu a spus că sunt simpli; a spus că fac o treabă mediocră.”

„Dacă e o femeie simplă sau nu, oricum acum e confuză. Cu un pic de noroc, o să uite totul. Am sentimentul că suntem o raritate în acest loc și că trebuie să ne camuflăm. Faci o treabă bună până acum. Bravo!”

Suna ca mine, doar că mai morocănoasă.

Mă îndoiam că personalitatea mea avea nevoie de mai multă ironie, dar iată-ne! Am intrat pe un hol mic, de lângă un birou, cu tavanul jos și pereții înguști. Holul servitorilor, probabil. În celălalt capăt, el lovi cu piciorul ușa de lemn care dădea în exterior.

„De unde ai știut...”

„Mirosul”, mă întrerupse el. „Trebuie să-mi faci mai mult loc ca să-mi poți accesa puterea. Acel alfa delicios mă eliberează din cușcă. Folosește-l cât poți de mult.”

„Mda, doar că tu vrei clar să intri în pantalonii lui. Așa că nu. Nu e un tip drăguț.”

„La naiba cu drăgălășenia! Am o poftă întunecată și apăsătoare pentru acel alfa. Vreau să mă arunc pe el, să-mi arunc picioarele în jurul capului lui și să-l oblig să mă mănânce. Creatura asta are nevoie de un penis. Bam-bam, trage-mi-o și taci!”

Mare zeiță! Ce fel de creatură am în mine?

Am fugit afară, prin iarba arsă, în jurul castelului. Hadriel se zvârcolea și se lupta pe umărul meu, încercând să respire. Animalul trase aer în piept și schimbă direcția, fugind și mai repede decât o făcusem eu vreodată în viața mea. Într-o secundă, țâșni în Pădurea Interzisă, alegându-și ruta cu grijă. Crenguțele trosneau și ramurile se încovoiau în urma noastră. Am alunecat pe o piatră, așa că am ieșit eu la

suprafață și mi-am ajustat greutatea în așa fel încât să ne rostogolim. Altfel, ne-am fi luxat piciorul. Mă pricepeam tare bine să-mi asum greșelile.

„Ne-ai ținut într-o formă grozavă”, gândi el. „Trupul nostru este foarte tonifiat și are multă dexteritate. Ai făcut o treabă bună!”

„A cam trebuit. Altfel, m-ar fi sfârtecat mistreții sălbatici. Nenorociții!”

Ajunși pe o cărare care părea făcută de animale, el coti la dreapta, din nou în sprint. Simțeam mirosul delicios al lui Nyfain, efectul vibra prin mine.

„Mmm”, făcu ea, torcând.

„El m-a luat prizonieră. El este dușmanul.”

„Asta îl face și mai sexy.”

Eram atât de iritată, încât nu îmi puteam da ochii peste cap.

Am țâșnit printr-un zid de tufișuri spinoase, zgâriindu-ne pielea. El mârâi provocator.

„E un nenorocit de tufiș. Nu te lua la trântă cu un tufiș!”

„Poți să ții o macetă, nu? Nu o să fie tufiș mult timp.”

Din nou, ar fi de mare ajutor pentru buna mea dispoziție dacă mi-aș putea da ochii peste cap.

Nyfain era aplecat pe un alt mic câmp de planta eternității, gol după transformare, atingând delicat o plantă înainte de a trece la următoarea. Smulse câteva frunze moarte și verifică pământul înainte de a atinge și această plantă. Întotdeauna fusesem considerată o ciudată din cauza drăgălășeniei cu care tratam aceste plante. În comparație cu el, eram mic copil. Voiam să mă opresc și să mă uit, să mă bucur de acea priveliște, dar Hadriel se ofilea pe umărul nostru, cedând în fața întinericului.

„Grăbește-te!”, mi-am zis, străbătând distanța dintre

tufiş şi câmpul cu planta eternităţii în doar câţiva paşi. Nyfain nu se uitase în direcţia noastră. „De ce nu ne aude? Sau nu ne miroase?”

„E clar pierdut în gânduri şi nu se teme de nimic aici. El este prădătorul.”

Mă întrebam la ce putea să se gândească, făcându-l să se comporte cu atâta atenţie şi calm când el în mod obişnuit era dur şi sumbru. M-am concentrat rapid la altceva, în timp ce-l aşezam pe jos pe Hadriel, ale cărui buze se învîneţiseră.

Doar după câteva momente, eram din nou în totalitate eu, animalul meu alunecând înapoi ca să pot prelua controlul.

— Nyfain! am strigat eu.

El înălţă capul şi se îndreptă repede. Mai multe frunze veştejite îi căzură din mâini. Într-o clipă, îşi croi drum către noi.

— Cred că e căluşul magic, am zis, în timp ce el îngenunche lângă noi. Animalul meu a preluat controlul. El ne-a adus la tine.

El mă privi o secundă şi îmi fu atât de greu să respir cu acei ochi inteligenţi şi aurii aţintiţi asupra mea. Încuviinţă.

— Scoate-l la iveală. Suficient de mult încât să poţi păstra controlul.

Am tras adânc aer în piept şi am făcut cum mi-a spus, pregătită pentru un atac al poftelor odată cu apariţia ei. Însă nu se întâmplă aşa. Focul, începusem să îmi dau seama, era puterea lui care curgea prin venele mele, însă acum era concentrată doar asupra lui Hadriel.

Ne-am uitat către Nyfain – aveam nevoie de îndrumare şi pentru prima dată i-am putut simţi bestia. Nevoia pură, disperată, dorinţa şi ceva atât de puternic pe care nu-l puteam defini...

Lumea se întorcea cu susul în jos. Totul în mine se strângea. Simțeam cum prezența mea se ducea la fund, dar am avut nevoie doar de un moment pentru a fi din nou eu.

— Colaborează cu mine! zise apăsător Nyfain, întinzând mâna.

M-am văzut luându-i-o, a mea părând atât de mică în comparație cu a lui. El așeză cealaltă mână pe Hadriel, care încremenise.

Teama și tristețea se zbăteau înăuntrul meu.

— Te rog, am zis eu, fără a mă adresa cuiva anume. E vina mea. Te rog, el trebuie să trăiască, am zis, întorcându-mă și uitându-mă către câmpul cu planta eternității.

Nyfain se folosi de mâinile noastre lipite ca să mă tragă înapoi. Se apropie mai mult, ochii lui impunându-mi să fiu prezentă.

— Ți-ai folosit o parte din putere toată viața fără să știi. Tu poți să vindec. *Tu* ești viață. Tu nu ai nevoie de plantă acum. Tu ai nevoie doar de mine pentru putere. Trage-l din magia demonilor! Gândește-te la ce vrea sufletul tău și fă ca acest lucru să devină realitate. Ia de la mine, Finley! Folosește-mă! Sunt al tău.

„Trage-l din magia demonilor!”

Gândul era ca un ecou prin mintea mea. Animalul meu mă alimenta cu putere.

Împreună, ne-am concentrat asupra lui Hadriel, și puterea noastră a continuat să crească, clădindu-se pe rădăcinile mele, fierbând turbulentă.

— Acum! ordonă Nyfain.

Pentru prima dată, nu m-am mai opus.

M-am lăsat purtată de gând: „Respiră! Te rog, Hadriel, respiră!” Am simțit cum un șoc de putere îmi circulă prin trup înainte de a exploda. Puteam să simt puterea lui Nyfain

învârtindu-se și unindu-se cu a mea, devenind un val de forță ce îmi tăia respirația. Apoi, spre uimirea mea, se roti înapoi și se izbi în mijlocul meu. Aproape că am căzut din cauza forței. Aveam vederea încețoșată, iar animalul meu răgea, se încorda și sărea în mine. Pielea mă ardea și focul se rostogolea. Simțeam, cumva, că mă mânca pielea. Ca și cum era întinsă prea mult. Trebuia să scap de el.

— Încet acum, ordonă Nyfain, iar vocea lui răgușită mă împresură ca un balsam. Încet! Folosește-ți puterea, dar nu pentru a te schimba. Nu te poți schimba cât timp blestemul e încă activ. Nu o să-l las să te desfigureze așa cum a făcut cu mine. Doar obișnuiește-te cu puterea! Aruncă tot ce nu poți suporta în mine! Folosește-mă, Finley!

Furtuna turbată din mine învingea. Vedeam în nuanțe de negru și am făcut așa cum zisese el. Am încercat să arunc o parte din putere. Vederea mi se mai limpezi un pic, dar asta nu potoli deloc infernul care fumega.

— Asta e iubita mea, murmură el, vocea lui parcă fredonând în interiorul meu. Asta e. Ține-o sub control!

Am icnit de la efort în timp ce brațul lui mă cuprinse de umeri și mă trase aproape de el, strâns. Căldura lui îmi mângâie pielea și apoi se liniști profund și adânc. Pulsa. Electricitatea emana sub atingerea noastră.

El lăsă capul un pic în jos și puteam să jur că am auzit cele mai moi gemete, ca un suspin decadent.

— Comandă-i din nou, îmi șopti el la ureche. Folosește-te de voința ta pentru a-l smulge din magia demonilor!

Am închis ochii, simțindu-mi animalul savurând strălucirea puterilor noastre combinate. Fiorii îmi cuprinseseră trupul și scalpul. Din nou, am făcut cum zisese, ținându-mă strâns de el și absorbind un pic mai multă putere, energia întinzându-mi pielea într-un mod neplăcut.

Urla de parcă urma să distrugă tot.

„Respiră, Hadriel!”, m-am gândit, clipind des.

Puterea mea se lovi de ceva alunecos și uleios, ca o peliculă peste gunoi. Mi-am tras ghearele prin ea, sălbatică și crudă. Am aruncat-o deoparte.

Hadriel a tras aer în piept, croindu-și drum afară. Și-a înfipt degetele în pământ ca și cum avea gheare. Tuși și se îndoi, zvârcolindu-se într-o parte și-n alta.

— Hadriel?

M-am întins spre el, dar strânsoarea lui Nyfain mă ținea pe loc. Acele degete puternice, pline de cicatrici îmi prinseră bărbia, iar el mă trase cu fața către el.

Îmi cercetă chipul câteva momente înainte de a se opri la ochii mei. Părea să caute ceva. Un răspuns la o întrebare. Se încruntă și brusc mă eliberă și se ridică.

Gestul neașteptat mă făcu să mă dezechilibrez, căzând în mâini.

— Ajută-l să se ridice și apoi hai să plecăm! tună Nyfain, îndepărtându-se imediat în spatele unor copaci.

Dar acum nu mă mai mirau schimbările lui de atitudine și nici comportamentul de rahat. El aducea meditația sumbră la un cu totul alt nivel.

Tremurând de la valul de putere, care acum se risipea încet, m-am aplecat către Hadriel.

— Ești bine?

L-am prins de braț. El tuși din nou, ghemuit în poziție fetală pe jos. Pieptul i se ridica și cobora.

— Voi mi-ați salvat viața, zise el, prinzându-se de gât. Am fost aproape.

— Mult prea aproape.

Am așteptat până când a fost pregătit și apoi l-am ajutat să se ridice. Trase adânc aer în piept.

— La dracu', am crezut că o să mor! Când ai început să alergi cu mine în pădure, am crezut că vrei să-mi ascunzi cadavrul.

— Animalul meu preluase controlul.

— Slavă Zeitei și trăsnelor ei secrete că ai acces la ea și că ai ales să asculți! Se ridică și se apăsă îndelung pe gât, privind în gol. Nu vreau să comentez pentru că nu vreau să mai trec prin așa ceva din nou, dar...

Mă privi insistent și apoi încuviință.

Simțeam fluturi în stomac, deși nu înțelegeam de ce.

— Acum poți să-mi spui despre blestem, am zis, arătând către castel. Aș putea să ajut...

— În niciun caz... Făcu un gest cu mâna. Nici măcar nu vorbeam direct despre el și am pățit asta. Ar fi putut să fie mai rău dacă aș fi zis mai multe. Magia ar fi putut să fie și mai puternică. Scutură hotărât din cap. Aș paraliza înainte să apuc să-ți zic ceva important și chiar dacă aș face-o...

Făcu o pauză, gândindu-se clar la ce putea spune.

— Chiar dacă tu ai putea, nu e nevoie.

Nyfain se întorsese, încă complet gol. Am încercat să nu-mi las privirea să alunece pe trupul lui sculptat și către uriașul lui... Mi-am ferit ochii pentru ca animalul meu să nu încerce să se lupte cu mine pentru a ieși la suprafață doar ca să sară pe el.

— Ea nu ne poate ajuta.

El se opri la câțiva pași, încruntându-se. Hadriel își cercetă picioarele și nu scoase un sunet.

— Nu pot? am întrebat cuprinsă brusc de un val de furie. În mod clar, am ceva valoare. Poate că nu știu să lupt atât de bine ca tine, dar mi s-a spus că ai o bibliotecă mare. Dacă îmi spui care este treaba cu sistemul de împrumut al cărților, pot să găsesc ceva care să mă ajute. Știu că aș putea.

Am învățat despre planta eternității din cărți, la fel despre elixire și poțiuni. Pot să fiu pregătită când vine momentul.

Hadriel ridică din nou privirea, îngrijorat, înclinând ușor din cap. Dar nu-l știam prea bine pentru a interpreta corect acea expresie.

Nyfain se apropie de noi și mă prinse de braț. Mă trase cu fața către el.

— Poți să fii pregătită pentru când va fi timpul, hm? Și ce o să faci? Să-ți sacrifici viața și fericirea pentru a-ți proteja satul?

Am scrâșnit din dinți, amintindu-mi să port la mine mereu un cuțit.

— Evident, am zis printre dinți.

— Să-ți sacrifici viitorul? Să te reduci la nimic altceva decât o cauză?

— Personalul tău nu este nărod, *tu* ești, am zis, strângând pumnii. Să-mi sacrific viitorul? Ce viitor? Tot ce ne așteaptă înseamnă boală și moarte. Să-i vedem pe cei pe care îi iubim cum mor în chinuri în jurul nostru? Asta numești tu viitor? *Bineînțeles* că m-aș sacrifica, maimuță mare ce ești! De ce crezi că am plecat de acasă când ai apărut tu în formă de bestie? Aș îndura orice soartă doar ca să-i văd pe cei dragi mie că supraviețuiesc. Aș plăti orice preț pentru a le oferi lui Sable și lui Dash o șansă la o viață reală – o viață reală în care pot călători în alte regate și se pot căsători din dragoste.

El mă privi lung, cu îndoială în ochi. Dar și cu... durere. Regret. Erau fantome vechi, îmi dădeam seama. Chinul lui nu era doar din cauza blestemului.

— Ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat încet, fără a mă putea abține.

El se încruntă.

— Nu contează. Blestemat să fiu dacă te las să pățești și

tu la fel!

— De ce îți pasă? Am crezut că viața mea oricum e pierdută...

Emoțiile i se citeau pe chip. Apoi făcu un pas în spate, iar bestia apăru brusc lângă mine. Doar dimensiunea lui și puterea mă înspăimântau până în măduva oaselor. Am început să mă retrag cu spatele, la fel Hadriel, mânați de instinctul de supraviețuire care ne spunea *să fugim*.

Bestia deschise botul, arătându-și gura plină de colți. M-am cutremurat, întorcându-mă. Nu am ajuns departe.

Dinții mă cuprinseseră din nou, pentru a doua oară în viața mea, apoi el fugi cu mine înapoi către castel.

Capitolul 9

Mă azvârli în camera turnului. Am căzut pe pat. El era în pragul ușii – mă cărase la castel în forma sa de bestie și apoi urcase, pe nerăsuflăte, scările cu mine în brațe.

Acum, când eram în cameră, el întinse mâna.

— Dă-mi cheia!

M-am îndreptat, uitându-mă în jur după cuțitul meu. Leala probabil făcuse curățenie și îl pusese pe undeva.

— Armele tale nu o să te ajute acum. Amenințarea lui era aproape palpabilă și curgea în valuri amețitoare. Păși în fața mea, statura și puterea lui fiind teribil de apăsătoare. Dă-mi cheia sau o să te percheziționez și o s-o iau!

Am ignorat dorința de a mă retrage mișelește și l-am confruntat. Nu aveam de gând să-l las să vadă ce efect avea asupra mea.

— Să nu îndrăznești să pui mâna pe mine!

Pieptul lui se ridica și cobora, iar respirația îi era greoaie.

— Nu am timp pentru asta. Dă-mi cheia, prințeso!

— Ah! Ne-am întors la *prințesă*, hm? Chiar înainte să mă închizi în turnul castelului?

El înaintă mai mult, iar mica distanță rămasă între noi dispăru. Vocea îi vibra din pieptul lat, alintându-mă.

— E ultima ta șansă, murmură el, fața lui cercetându-mi chipul și oprindu-se asupra buzelor mele.

Valuri de căldură îmi înfierbântau sângele. Miezul meu se întărise, teama, dorința și pofta amestecându-se într-un mod foarte confuz.

— Nu o să fiu încuiată aici contrar voinței mele, am zis eu sfidătoare.

— O să faci întocmai cum ți se spune.

El se mișcă atât de repede, încât nici nu am apucat să reacționez. Mă apucă de încheieturi și mi le duse la spate, ținându-le pe amândouă cu una din mâinile lui mari. Am început să mă zvârcolesc, încercând să mă eliberez, dar el mă țintuia de pat cu trupul lui și îi simțeam erecția în partea de jos a stomacului. Cu mâna liberă, mă pipăi pe partea superioară a coapsei, căutând buzunarul de la pantaloni.

Am împins capul în față, lovindu-l cu fruntea în gură.

El își feri capul și duse mâna liberă la față. Se dădu în spate, trăgându-mă într-o parte după el. Eu mi-am smuls mâna dreaptă din strânsoare și i-am tras una. Pumnul meu i-a atins nasul, dar, din cauza modului în care mă ținuse, nu am avut suficient echilibru încât să pun forță în lovitură. Abia dacă îl clintise pumnul meu.

Ochii lui străluceau, iar interiorul meu se cutremură. Tocmai îl excitasem mai tare. La naiba!

— Vrei să alegi calea grea, deci? mă întrebă el pe acel ton profund, teribil de înspăimântător și straniu de erotic.

În mod surprinzător, îmi eliberă mâna. Surâdea ușor. Voia să ne luptăm de la egal la egal. Ca și cum exista așa ceva.

Panica urla în mine și brusc eram în ipostaza de supraviețuitor, dorindu-mi să evadez în timp ce animalul meu își dorea ca el să mă prindă.

Am fentat la dreapta, apoi am cotit la stânga ca să fug pe lângă el. El se mișcă leneș și mă prinse. Mâna lui ateriză între sânii mei și mă împinse înapoi, trântindu-mă pe pat. Am căzut pe o parte cu picioarele desfăcute, o poziție foarte nepotrivită în circumstanțele date.

Reacționând rapid, m-am răsucit și m-am chinuit să ajung de cealaltă parte a patului. Aveam nevoie de cuțitul meu!

— Hainele mele arată bine pe tine, prințesă! Dar, dacă ai fi goală, ai arăta mult mai bine.

Îi purtasem hainele nenorocitului? Leala de ce nu-mi spusese nimic? Aș fi preferat să port un sac de cartofi decât să mă fâțâi prin preajma lui în ceea ce probabil erau hainele lui din copilărie.

O strânsoare de fier îmi cuprinsese glezna dreaptă. M-am întors ca să lovesc, dar mă trase către el.

Puterea lui impresionantă îmi făcea carnea să tremure. Animalul meu se delecta sub dominația lui. Mă excitasem atât de tare încât simțeam umezeala pe lenjerie. La naiba cu trupul meu! Nu aveam să cedez în fața acestei poftes nebunești. Aveam nevoie de logică aici!

Mă luptam ca să mă opun, în timp ce el îmi trase picioarele mai jos și apoi mi le eliberă. Se aplecă peste mine, mădularul lui așezându-se acolo unde simțeam că trebuia să fie. Acolo unde detestam că îl voiam.

Animalul meu se lupta cu voința mea și ridică șoldurile, controlându-mă. Mă cuprinseseră fiori în timp ce mă frecam de penisul lui, iar pentru câteva momente am lăsat capul pe spate și am închis ochii, concentrată exclusiv doar la senzația delicioasă. El gemu, cu mâna liberă mă prinse de șold și mă ținut în loc în timp ce se mișca, frecarea minunată dintre noi făcându-mi vaginul și așa disperat să-l aibă să pulseze cu înfierbântare.

— Hm, Nyfain, vreau să mi-o tragi, am gemut. Am deschis ochii, dându-mi seama ce tocmai spusese. Nu ce mă făcuse animalul meu să zic, ci ceea ce tocmai spusese eu. Mi se urâse cu binele? Mintea mi-o luase complet razna. Nu am vrut să spun asta! Am vrut să spun să iei ce vrei și apoi pleacă! am zis, luptându-mă din nou cu animalul meu.

Luptându-mă cu mine. Luptându-mă cu senzația

minunată a greutateii lui asupra mea, împingându-mă în saltea. Sfârcurile mele întărite se frecau de legătură în timp ce mă zvârcoleam, ochii mei închizându-se de plăcere în timp ce ne frecam unul de altul.

— Să iau ce vreau?

El se uită în jos și se aplecă, ducându-și mâna pe abdomenul meu și apoi pe pelvis. Alunecă mai departe și își trecu două degete peste clitorisul meu umflat.

M-am abținut să nu gem. Îmi simțeam bestia, dominantă și posesivă. Era ca și cum dragonul deținea controlul. Un moment mai târziu, am simțit un val de putere care m-a întărit. Oare bărbatul din bestie îmi dădea forță ca să mă lupt cu dragonul? Așa se părea. Ca și cum Nyfain se lupta și el cu bestia lui, încercând să mă ajute să mențin controlul.

„Încă un pic”, gemu animalul meu în timp ce degetele lui ferme făceau cercuri pe pantalonii mei... ai lui! Penisul lui aluneca pe vaginul meu, lucrând în tandem. Trupul mi se înfierbânta, mișcându-se odată cu el.

Voiam să mai aștept un pic. Zeița să mă ajute! Voiam să mă întorcă, să-mi rupă pantalonii și să mă penetreze cu forță. Trupul meu era atât de încordat. Vaginul meu umed. Dornic.

„Nu”, mi-am zis, folosindu-mă de acea putere și rotindu-mă.

Am reușit să scap de mâna lui și să ridic un genunchi. Înainte ca el să apuce să mă prindă înapoi și să-mi desfacă picioarele, l-am lovit cât de tare am putut, talpa mea lovindu-l în stern. M-am așteptat să mijească ochii de la acea lovitură, dar în loc de furie am citit mândrie în privirea lui aurie.

Nu aveam timp să-mi pun întrebări legate de asta. Am sărit din pat și l-am împins, atentă să nu fiu în raza mâinilor

lui. El se împletici către pragul ușii. Am scos cheia din buzunar și i-am întins-o.

— Vrei să mă transformi într-o prizonieră? Bine. Iată și cheia!

El rămase locului câteva clipe, respirând greoi, cu penisul enorm erect și cu vârful care strălucea. Mi-am dezlipit privirea de acolo, apoi de la pieptul perfect, rănit în multele lui lupte. Acest bărbat era imposibil, dar mă afecta în moduri covârșitoare. Nu era corect. Întotdeauna crezusem că aveam să dau de un bărbat decent, drăguț, care să-mi potolească nebunia. Acest nenorocit o făcea să fie și mai rea.

— Dar spune-mi... De ce eu? am întrebat. De ce m-ai luat prizonieră pe mine și nu pe altcineva? Ce am făcut atât de greșit?

El înaintă ușor, elegant, ca un prădător. Trupul meu tremura sub privirea lui. Îmi smulse cheia dintre degete.

— Poate că într-o zi o să-ți spun. O s-o trimit pe Leala să te spele și să-ți aducă mâncare. Odihnește-te! O să te însoțesc când va fi timpul de recoltă.

Închise ușa în urma lui. Cheia se roti în broască, încuindu-mă. Metalul zornăi, iar de data asta am știut că a luat cheia cu el.

Iritată, frustrată și enervată, m-am plimbat dintr-o parte a camerei în alta și apoi mi-am sprijinit mâinile pe pervazul ferestrei. Acea grădină plină de buruieni pe jumătate moarte mă aștepta jos, plină de tufe de trandafiri neînflorite, nici măcar una care să mă poată înveseli.

El spusese că puteam alege o grădină pe care să o aduc din nou la viață. Aveam să o aleg pe asta ca, atunci când urma să stau încuiată aici, măcar să am ceva frumos la care să mă uit. Pentru moment, m-am dezbrăcat de hainele care nu erau ale mele și m-am îmbrăcat cu un material care

fusesse lăsat la marginea patului meu. Cel mai probabil, era pentru dormit, dar era suficient până primeam altceva. Nu aveam de gând, nici în ruptul capului, să încerc vreuna dintre rochiile acela oribile. Cel mai probabil, rămăseseră pe aici de la vreuna dintre fostele lui iubite. Sau poate că și lui îi plăceau rochiile; era imposibil de zis. Știam doar că nu erau ale mele și că nu aveam să par o proastă.

*

Mai târziu în acea seară, după o baie relaxantă, mâncare și somn, valuri de dorință curgeau prin mine. Degetele lui Nyfain se înfășurară în jurul gleznelor mele, amintirea transformându-se în vis. Am gemut în timp ce mâinile lui mari se întindeau și mă cuprindeau de interiorul coapselor, ajungând la genunchi și desfăcându-i larg.

Stăteam în pat întinsă pe spate, în timp ce lumina lunii absorbea întunericul. Bucata de material de pe mine era ușoară și moale pe pielea mea încinsă. Așternuturile fuseseră trase, iar Nyfain stătea între coapsele mele, gol și superb în ciuda cicatricilor lui. Părea o imagine perfectă, ca și cum se întâmpla cu adevărat. Ca și cum mă trezisem încet fără să-mi dau seama.

El ridică mâinile și mai mult, strângându-mi cămașa de noapte, în timp ce înainta. Era ca și cum atingerea îmi ardea coapsele pe interior. M-am arcuit, deschizându-mi picioarele larg pentru el; dorința mă secătuia.

— Vrei să ți-o trag, fată frumoasă? Vocea lui era diferită, nu era acel ton profund, ușor răgușit, îmbibat de putere, încredere și durere, cel cu care eram obișnuită. Acum era mieros și senzual, făcându-mi dorința să crească. Vrei să-mi vâr penisul întărit în adâncimile tale umede?

— Hm, da, am șoptit eu.

Atingerea lui alunecă pe deasupra coapselor mele, în timp ce el se aplecă. Limba lui trecu printre pliurile mele umede, oprindu-se apoi pe vârful și tachinându-mă. Îmi supse clitorisul, iar plăcerea mă făcu să-mi dau ochii peste cap. Mi-am trecut degetele peste părul lui răvășit, prinzându-l și trăgându-l un pic. El sugea și lungea, apoi vârî două degete în mine, unduindu-le în sus.

Am gemut, zvârcolindu-mă sub el.

El începu să-și miște degetele și mai mult, răspunzându-mi dornic, grăbind ritmul. Îmi ridicasem șoldurile către gura lui, trecând cu mâinile pe sub cămașa mea de noapte, peste sfârcurile întărite.

El continua, mai repede acum, împingându-mă către extaz. Mi-o trăgea cu degetul.

Îmi pusesem ambele mâini pe capul lui, degetele mele încălcându-se în părul lui. Mă mișcam spre el, îmi plăcea că mi-o trăgea cu gura și aveam nevoie de încă un pic pentru a trece de limită.

El se opri, îndreptându-se un pic mai sus pe trupul meu ca să mă sărute. Îmi sugea carnea. Încă mi se părea că îmi sugea clitorisul, căci degetele lui intrau și ieșeau din mine cu frenezie, direct în vaginul meu, care se pierduse complet în acest joc.

— Trage-mi-o, Nyfain! l-am implorat, trăgându-l în sus pe trupul meu, pierzându-mă sub acea atingere fantomatică. Te rog, Nyfain! Am nevoie de tine.

— Ia ce vrei, mi-a șoptit el, iar de această dată vocea lui răgușită fu ca un ecou în mintea mea. Folosește-mă!

El se întinse după buzele mele și mă sărută dominant. Îmi tăie respirația cu sărutul lui agresiv. Apoi mă penetră, umplându-mă până în punctul orgasmului. Am strigat, iar

durerea, plăcerea și dorința au izbucnit în același timp, fără regrete. L-am prins de umeri și mi-am dus picioarele în jurul lui, dorindu-mi să mă penetreze mai tare. Voiam ca el să-și lase seva în mine și să mă aibă așa cum un alfa ar fi trebuit să o facă.

— Vrei ca limba mea bifurcată să intre din nou între faldurile clitorisului tău, frumoaso?

Cuvintele acelea nu aveau sens. Acel ton.

Nyfain se retrase, uitându-se spre mine. Dar ochii nu erau ai lui. Frumosul apus dispăruse, fiind înlocuit cu ochi de un galben aprins înconjurat de margini negre. Avea coarne pe cap, dar nu erau la fel ca ale bestiei.

Am icnit și m-am trezit, ridicându-mă în pat. Lumina lunii intra prin ferestre, dar Nyfain nu era nicăieri. Cămașa de noapte pe care Leala mi-o dăduse după baie nu era deranjată, iar pătura încă mă acoperea până la piept.

Un vis. Totul fusese un vis. Dar simțisem plăcere. Funicături în jurul meu. Modul în care fusesem penetrată.

Ceva nu era în regulă. Era ca și cum fusesem violată. Un incubus, asta trebuie să fi fost, dar unul mai puternic decât orice altceva simțisem vreodată. De obicei, ei doar voiau ca tu să ți-o tragi, dar acesta se comportase ca și cum făcuse sex cu mâini invizibile.

Mi se strângea stomacul de dezgust. Mi-am strâns genunchii ca să alung sentimentul. Nu mă excita. Mi se făcuse rău.

„Ajută-mă!”, i-am zis animalului meu, încercând să mă adun.

El mă umplu cu valuri de foc și furie.

„Ce fel de rahaturi se întâmplă pe aici?”, gândi el în timp ce prelua controlul.

L-am lăsat să preia controlul fără să mă plâng. Nu eram

pregătită să fac față la așa ceva. Creierul meu refuza să vadă ce se întâmpla. Când era vorba de luptă, eram gata, dar asta era cu totul altă situație.

El adulmecă aerul, dând deoparte așternuturile și am coborât încet din pat.

— Îți simt mirosul, nenorocit împruțit ce ești! zise el pe o voce pe care nu știam că o pot articula.

O voce guturală, plină de încredere și amenințare. O voce care promitea moartea. Îmi plăcea tare mult.

Ne-am oprit lângă ușă și am căutat cheia în caz că apăruse în mod magic.

„Nu avem așa un noroc”, gândi el. Eu mă gândeam la opusul situației. Fusesem furioasă că Nyfain luase cheia mai devreme și îi comandase Lealei să i-o aducă înapoi când termina să mă ajute cu baia, dar acum eram recunoscătoare. Dacă drăcia aia ar fi intrat peste mine, ar fi încercat să ia ce voia și nu aveam nici cea mai mică idee ce puteri avea și ce mi-ar fi putut face.

— Vino la mine, frumoaso, și lasă-mă să ling acea păsărică delicioasă cu...

Creatura nu mai apucă să termine, că de după ușă se auzi o bufnitură puternică, una care cutremură lemnul.

Am simțit mirosul familiar de pin și liliac cu un pic de caprifoi într-o zi luminoasă de vară. Nyfain.

Bufnitura se auzi din nou, zgâlțâind cadrul ușii. A treia oară se auzi ca și cum ceva tocmai fusese trântit de perete. Un vaiet puternic răsună, apoi liniște. O liniște intensă umplea spațiul din afara ușii.

Se auziră zdrăgănit de metal în încuietoare și un clic. Am făcut un pas în spate, în timp ce ușa se deschise. Nyfain era acolo, într-un tricou albastru și blugi rupți.

Fiecare instinct din mine îmi spunea să fug către el și

să-l îmbrățișez. M-am abținut din toate puterile.

— Ce a fost ast...

Am apucat să întrevăd o umbră în spatele lui.

Era un individ care părea uman, dezbrăcat, aproape de vârsta mea și incredibil de frumos. Fusesse izbit cu capul de perete și stătea chircit într-un unghi foarte straniu. Se părea că un umăr îi ieșise din loc și în mod sigur avea trei degete rupte. Nyfain făcuse ceva pagube. Care includeau, evident, moartea.

— A fost unul dintre cei mai puternici incubi din regatul demonilor, zise pe un ton răgușit Nyfain. Se hrănesc cu poftă și rușine. Și sunt trei în acest castel – doi acum – lăsați aici ca să țină personalul sub jugul dorințelor și autodistrugerii. Mă prinse de față și îmi cercetă chipul. Îi pufneau nările. Te-a excitat.

Suna mai mult ca o acuzație.

— Dormeam când magia lui a ajuns la mine. Mi-a transformat visul într-unul erotic, dar mi s-a părut greșit și m-am trezit. Un idiot m-a încuiat în turn înainte să apuc să fac licoarea de blocare a acestor tipuri de magie. Deși cred că trebuie să o fac mai puternică pentru a face față incubilor mai puternici. Acela a fost... dezgustător.

Tremuram.

— Idiotul ăla are dreptate, murmură el atât de încet, încât preț de câteva momente l-am privit îndelung pentru a vedea dacă îmi imaginasem că spusese asta. Pune niște haine pe tine! E timpul să mergem.

M-am uitat în jos la cămașa mea de noapte.

— Nu am haine. Asta era tot pe lista mea de lucruri de făcut înainte ca idiotul să mă închidă în turn.

— Același idiot, să înțeleg?

Ridică din sprâncene când trecu pe lângă mine.

De când avea simțul umorului? Privi către pat în timp ce se plimba cu mișcări țepene. Fără să scoată un cuvânt, deschise scrinul.

— Nu. Nu mai vreau să port nimic de la tine.

— Mă îndoiesc că o să vrei să mergi prin jurul castelului așa, fără haine. Acum, aici, asta ar fi văzută ca o invitație. E așa de cel puțin... un deceniu, cred. Oamenii o să te atingă fără să-ți ceară permisiunea, iar eu o să fiu obligat să-i omor.

Animalul meu tremura de plăcere, răspunzând la ceea ce era evident masculul alfa din el. M-am strâmbat iritată de amândoi.

— O să port cămașa de noapte.

— Această cămașă de noapte este străvezie și, deși îmi place ce văd, le-ar plăcea și celorlalți. Ne-am întoarce de unde am plecat, la scenariul în care omorâm pe toată lumea. Nu mai vreau să pierd din oamenii de aici, iar dacă omor mai mulți demoni, e o problemă, căci mă voi trezi cu o vizită de la regele demon. Nimeni nu vrea asta, cel mai puțin tu. Continuă să caute prin sertare. Părea că se uita după ceva anume. Nu te îngrijora, a trecut foarte mult timp de când am purtat ceva de pe aici. Puricii mei au plecat de mult.

Încruntarea mea se lupta de această dată cu un rânjete pe care nu voiam să-l accept. Schimbarea lui de comportament, indiferent cât de mică, îl făcea să fie mai plăcut. Asta nu era o veste bună. Și așa nu puteam să mă țin departe de el și îmi era greu să mă țin concentrată asupra furiei și nu a dorinței.

— Uite! Scoase o pereche de pantaloni negri și o cămașă neagră care să meargă cu ei. Unde ți-e legătura de pânză? O să te protejiez de toată lumea, dar tu o să trebuiască să te protejezi de animalele noastre. Legătura e bună pentru că îl face pe animalul meu să aibă nevoie de mai mult timp ca să-

și pună gura pe sânii tăi perfecți.

De această dată, eu și animalul meu ne-am cutremurat în același timp.

— De ce trebuie să fiu eu cea care își controlează animalul de fiecare dată? Am deschis dulapul și am scos legătura. Unde e responsabilitatea ta în toate astea?

— Asta e o întrebare al naibii de bună. El mă văzu oprindu-mă – nu voiam să-mi dau jos cămașa de noapte în fața lui. Se întoarse cu spatele, privind prin fereastră. În mod normal, există un echilibru cu animalele noastre. Animalul meu controlează bestia în majoritatea timpului, iar eu sunt ca un supraveghetor și controlez acest trup. Conexiunea noastră este suficient de deschisă ca să am acces la capacitățile lui animalice, iar el are acces la logica și rațiunea mea deductivă. Dar tu...

Mă chinuiam să prind legătura la spate. Era diferită de ce purtasem mereu, era de o calitate mai bună și îmi oferea mai multă siguranță, dar era făcută în așa fel încât să fie pusă cu ajutorul cuiva. Leala se ocupase de asta mai devreme.

— Nu pot... am nevoie de ajutor.

Am strâns materialul cu putere în timp ce el se uită în spate. Trase adânc aer în piept înainte de a înainta.

— Întoarce-te!

M-am întors cu spatele. El continuă să vorbească în timp ce închidea clemele. Degetele lui îmi atingeau pielea ușor, blând, ca și cum culegea planta eternității. Am simțit cum mi se ridica părul pe trup.

— El vrea să te supună, să fii a lui.

Am tremurat din nou, la naiba, aducându-mi aminte visul de această dată. Amintindu-mi cum mă penetrase.

— Hai să nu o facem, am zis repede, alungând amintirile. Însă nu puteam să opresc umezeala dintre

coapse. Deja m-ai răpit fără nicio explicație, m-ai împins de colo-colo, mi-ai spus o grămadă de rahaturi – nu vreau să port și cătușe de alfa pe lângă toate astea.

— Știi asta. Crede-mă! Deși are acces la logica mea, în acest caz nu o folosește. Lui nu-i pasă, de exemplu, că ești din popor și nu ai rang nobil. Că familia ta nu are niciun sfaț și că satul tău este sărac și preponderent nefolositor. Lui nu-i pasă că un nobil de rangul meu nu s-ar înjosi niciodată să fie cu o femeie ca tine. El vrea doar să ți-o trag atât de bine ca tu să nu mai poți fi niciodată a altui bărbat. El vrea să te posede. Nu-i place că te opui. Că *eu* mă opun. Simte că animalul tău vrea să ajungă la el, așa că a luat problema în propriile mâini. E o luptă de fiecare dată, iar când câștigă bestia ta, câștigă și *el*. Animalele noastre se hrănesc unul cu altul și legătura e mult prea puternică pentru ca eu s-o opresc, dacă tu nu mă ajuți. Ceea ce tu nu faci. Asta strică tot.

Domnul îmbufnat se întorsese. Vorbea jos și apăsător. Mă învinuia pentru lipsa lui de control. Nu era așa mereu pentru o femeie?

Îmi strânse tare legătura, înainte de a mă împinge în față. Se întoarse înapoi la fereastră – umorul îi dispăruse. Am ridicat degetul din mijloc și apoi am râs. Faptul că redevenise un nenorocit era, sincer, o ușurare. Îl cunoșteam pe acest individ. Pe celălalt, cel cu vorbele jucăușe, cu umor și degete delicate... acel tip mă fascina și din cauza asta era periculos. Acel tip avea potențialul de a-mi schimba atitudinea față de el. Și cum el era temnicerul meu din motive necunoscute, acesta era un gând îngrijorător.

— Sunt atâtea lucruri greșite în discursul ăsta al tău, încât nu știu de unde să încep. Am tras peste cap cămașa neagră. Mi se întindea pe bust și îmi era largă la mijloc. Satul meu e preponderent nefolositor? Nu mă rogi acum să

recreez un elixir care vine din acest sat? Un elixir care *salvează* vieți? Cred că asta faci.

Mă îmbrăcam cu pantalonii și îi trăsesem peste coapse și către șolduri. Acolo se opriră.

— Țștia nu-mi sunt buni. Tu, cel din tinerețe, nu aveai deloc forme.

El privi în spate, văzând chiloșeii mei din dantelă. Nu acopereau mare lucru, ceea ce îi plăcea Lealei. Că puteau fi rupți cu ușurință. Pentru o fată așa de drăguță, îi plăceau tare mult lucrurile brutale. Îmi dăduse această pereche pentru că ea încă nu apucase să o poarte.

Foamea ardea puternic în privirea lui. Se încordă cu fiecare mușchi. Cu mișcări înțepenite, se aplecă peste sertare.

— Bestia ta nu vrea ca alți bărbați să *mă folosească*? Femeile sunt bune doar pentru vaginul lor?

— Femeile nu sunt bune de nimic, răbufni el, dar fără mare convingere.

Încerca să distragă atenția de la excitarea lui – de la excitarea lui, nu a animalului lui. Am putut să-mi dau seama pentru că animalul nu era prezent. Acum era el, iar faptul că știam asta făcea ca vorbele lui veninoase să nu mai fie atât de dureroase. Aveam putere asupra lui. Nu era de neatins.

— Și cu toate astea, tot apari pe aici, am zis.

— După noaptea asta, sper să îndreptăm această situație.

Îmi aruncă o pereche de pantaloni de piele. Nu avea și alte perechi de pantaloni pe acolo?

— Cât de des ți se întâmplă asta? Ca animalul tău să vrea ceva ce tu nu vrei?

El se întoarse, uitându-se urât la mine, și traversă camera.

— Grăbește-te! Pierdem noaptea.

Apoi îmi întoarse spatele și ieși pe hol.

Atinsesem un nerv sensibil. Interesant! Exista vreo iubire veche care îl respinsese la un moment dat? *Ceva* cu siguranță se întâmplase de era așa.

Pantalonii ăștia îmi ajungeau la tibie, dar se potriveau în rest, cu excepția părții din față. După ce m-am încălțat și mi-am amintit să-mi pun briceagul într-unul dintre buzunarele mai mari, mi-am prins părul și m-am întâlnit cu el pe hol. Demonul se transformase dintr-un bărbat foarte frumos într-un humanoid hidos acoperit de solzi verzi. Avea o față de șarpe, coarne răsucite și mâini care se terminau cu gheare.

— Farmecul dispare când mor, zise Nyfain dezgustat.

— Farmecul... Vrei să spui că nu se transformă într-un bărbat? Că e mereu așa, doar că noi nu-l putem vedea?

— Da. Mă luă de braț și mă împinse departe de el. Dacă o persoană e în toate mințile, simte diferența. Mă conduse în jos, pe scări. Demonii care se hrănesc cu pofte și durere au penisuri cu ghimpi sau ghimpi în vagin. Ei își obligă victimele să fie cu ei și apoi se hrănesc cu rezultatele.

Am dus mâna la piept, revoltată. Nu mai auzisem de astfel de demoni. Eram bucuroasă că nu auzisem. Mi-ar fi produs coșmaruri. Deja cred că îmi produseseră.

— Sunt foarte multe tipuri de demoni, continuă el când am ajuns la următorul rând de scări, dar regele demon i-a luat pe cei mai războinici cu el pentru a-i proteja regatul. Și-au servit scopul, ne-au rărit, făcându-ne vulnerabili în fața atacului. Chiar dacă am reuși să scăpăm de acest blestem, ne-ar supune fără nicio problemă. Nu am putea să-i respingem atacul. Suntem terminați; așteptăm doar marșul funerar.

M-am smucit din strânsoarea lui când am ajuns la etaj. El se întinse din nou către mine, dar se opri când își dădu seama că nu aveam de gând să fug. Am ridicat privirea și m-am uitat în ochii lui răvășiți de furie, frustrare, regret și cel mai mult tristețe.

Am vorbit în șoaptă, doar pentru urechile lui.

— Să nu îndrăznești să-ți pierzi speranța pentru acest loc. Eu nu o să stau deoparte ca să văd cum îmi moare familia, toți cei la care țin, pentru că tu te-ai săturat și vrei să renunți. Ești singura noastră speranță. Nu-mi pasă dacă zbori sau fugi – ești *puternic*. Trebuie să-ți păstrezi speranța și să ai răbdare. Este o cale de ieșire din asta. Cred că ești un nesuferit și mai degrabă ți-aș trage una decât să vorbesc cu tine, dar o să lupt alături de tine până la sfârșitul mizerabil doar ca să scăpăm acest loc de mâna demonilor. Fă-ți treaba și condu-ți oamenii! Tu ești stânca lor. Nu poți să-ți pierzi speranța, înțelegi?

El încremeni, uitându-se la mine, iar în ochii lui am citit un val de emoții pe care nu le-am putut desluși pentru a-mi da seama ce gândea. Valuri de energie trosneau între noi, îi simțeam puterea pe pielea mea, înnebunitor de sexy. I-am ținut însă piept. Nu avea să mă împiedice să îi transmit acest mesaj.

Se aplecă un pic, dar apoi se potoli și nu-mi dădeam seama dacă voia să mă sărute sau să mă pocnească. Eram gata să mă feresc în ambele situații.

În loc de asta, am auzit o voce foarte mieroasă.

— Oh, bună, Nyfain!

Nyfain acționează rapid, împingându-mă în spatele lui în timp ce se întoarce. Aproape că aș fi ieșit din spatele lui – nu aveam nevoie de un scut –, dar m-am gândit mai bine. Se presupunea că trebuia să fiu slabă, mediocră. Un metamorf

mort care încă mergea. Nu ar fi dat bine deloc să-mi asum independența și să fiu ucisă pentru asta.

— Ce vrei? pufni Nyfain.

Singurul sunet care se auzea era șoapta unei mișcări în timp ce demonul ne dădea ocol. Nyfain se întoarse iar, ținându-mă în spatele lui. Cu toate acestea, am apucat să întrevăd ceva. Un bărbat elegant și frumos, asemănător cu bărbatul de la etaj. Avea păr lung și negru, care îi curgea în cascade pe umeri. Nasul ascuțit se termina aproape de buzele mari, cărnoase, precum niște perne prinse de față, fără vreo formă anume. Degetele lui lungi se terminau în unghii vopsite, iar un halat din mătase îi acoperea trupul subțire.

Magia lui mă gâdila, era murdar de sexy, alunecându-mi pe sub haine, pe pielea mea goală. Am suspinat și am strâns cămașa lui Nyfain. Trupul lui parcă era fluid, ca un luptător care se pregătea de meci.

— Ce avem aici? Demonul înaintă până când văzu dincolo de brațul lui Nyfain, cercetându-mă. Privi în jos – nu mi putea vedea partea de sus, dar clar se uita la pantalonii mei de piele și la cizme. Ah, da, am auzit de ea. Ai adus-o noaptea trecută, nu?

— A furat de pe aceste pământuri. Eu am prins-o, așa că e a mea.

Zâmbetul mișel al demonului îi dezvălui dinții pătați, ca și cum băuse prea mult vin sau ca și cum se hrănea în mod obișnuit cu sânge.

— Da, așa e înțelegerea. Și în loc să o omori pe loc, așa cum ai făcut mereu, ai adus-o aici. Mă întreb de ce. Tu preferi femeile simple, care vor să se ofere, nu?

Nyfain nu comentă.

Demonul râse.

— Puteam să jur că e așa. Dar, dacă ar fi fost așa, nu ai fi furat-o pe această mare frumusețe din satul ei și nu ai fi închis-o în castelul tău, nu? Tu ai adus-o, nu? Și mai devreme, când a încercat să evadeze, ai închis-o în turn, nu? Pocni din limbă, cu privirea încă asupra mea. Când poți, vino să mă vezi, fetițo! Eu te pot duce departe.

Simțeam furnicături de spaimă peste tot și aproape că îmi venea să-i dau o replică. În loc de asta, am strâns și mai mult de cămașa lui Nyfain și mi-am îngropat fața în mușchii de la jumătatea spatelui lui. Nu știam dacă asta era mișcarea corectă, dar se presupunea că trebuia să fiu o domniță neajutorată, speriată de demoni. Sau ar fi trebuit să mă comport ca și cum Nyfain mă înspăimânta?

— Dacă o atingi, o să te omor, rosti Nyfain clar și răspicat, cu încredere.

Nu era o amenințare, era un fapt. Mi s-a făcut pielea de găină. M-am uitat după Nyfain, în timp ce demonul întinse mâinile, zâmbind viclean.

— Tu pierzi, Domnule Alfa. Ți-ai pierdut toți oamenii buni. Abilitatea ta de a proteja pe cineva s-a diminuat. În curând, această fată o să vadă că și-a vândut trupul pentru false promisiuni.

Nyfain tresări, dar nu comentă.

— Când se va întâmpla asta, va veni la noi, continuă demonul. Și când va veni, noi îi vom garanta siguranță în fața... mâniei tale. Sau a orice vrei tu să faci cu ea.

— Ai terminat? întrebă Nyfain, întorcându-se ușor și scoțându-mă din spatele lui, dar încă ținându-și trupul protector între mine și demon.

— Domnul Alfa e așa de mândru, zise demonul cu acel zâmbet alunecos. Atât de rupt de realitate. Într-o zi, o să mă bucur privind cum lumina aia din ochii tăi se stinge. Zilele

tale sunt numărate. O să mori, iar regatul tău o să moară odată cu tine.

Capitolul 10

Nyfain mă cuprinse cu brațul, strângându-mă posesiv de șold și ținându-mă aproape. M-am uitat în spate în timp ce am continuat să înaintăm pe hol. Demonul stătea în mijlocul spațiului larg cu halatul deschis acum, arătându-și trupul gol, lipsit de păr și strălucitor. Flăcări din magia lui zburară către mine, îngrețoșându-mă.

— Da, ce tip fermecător, n-am ce zice, am spus strâmbându-mă.

Nyfain mă privea.

— Nu ți se pare atrăgător?

Îi cercetam chipul lipsit de expresie.

— Nu-mi dau seama dacă vorbești serios.

El privi direct înainte, fără a-i băga în seamă pe cei doi oameni din fața noastră – unul îmbrăcat în tigru și celălalt în iepure –, care făceau sex între două statui reprezentând dragoni.

— Nu-mi dau seama nici dacă glumești.

Tigrul cu un cap mare și pufos stătea în spatele iepurelui aplecat care avea urechile lăsate. Tigrul mârâi în timp ce îl penetra, făcându-l pe iepure să miaune fericit.

— Ăla nu e sunet de iepure! am zis eu revoltată. Nu se vor murdări costumele așa? O să fie numai fluide peste tot.

El chicoti încet.

— A trecut mult timp de când cineva... rațional a fost în acest castel. Nu-mi pot imagina cum trebuie să arate totul pentru tine.

— Am văzut multe într-o zi. Asta e sigur.

— Mă îndoiesc că ai văzut ceva. Odată, am intrat într-o cameră plină de oameni îmbrăcați în costume din astea. Era

atâta blană și atâta mișcare, încât am ieșit rapid de acolo. O femeie care încerca să facă felații prin gaura măștii ei de veveriță... Minte mea pur și simplu nu putea să înțeleagă. Nu am stat să mă dumiresc.

— Magia lor sexy te afectează? A demonilor?

— Doar dacă îi dau voie.

— Dar tu nu îi dai voie niciodată, nu?

— Nu, mârâi el. Niciodată.

— Atunci ai o voință foarte puternică?

— O voință de fier și obișnuința de a fi foarte încăpățânat.

Ajunsesem la ușa care dădea în exterior, iar el înaintă pentru a o deschide pentru mine. Mă conduse afară, cu mâna încă ținându-mă de șold. Aerul rece mă întâmpină în timp ce ieșeam.

— Ca să-ți răspund la întrebare, nu. Nu mi s-a părut că acel demon era atractiv. Stai!

El se opri, iar mâna i se strecură spre abdomenul meu pentru a mă ține lângă el.

— Nu, voiam să spun stai, adică să punem punct conversației.

Am încercat să-i desprind mâna de pe mine, dar o duse înapoi pe șoldul meu. Voia să păstreze aparențele posesive și când eram în public. Nu era o idee rea, date fiind puterile demonilor care bântuiau prin jur.

Am pufnit și i-am făcut semn.

— Continuă să mergi! îi spuneam creierului meu să se oprească. Iei lucrurile mult prea literal.

El reluă ritmul domol către câmpul cu planta eternității. În minte, enumeram ingredientele de care aveam nevoie. Trebuia să iau ceva să transport frunzele și trebuia să găsesc un spațiu în care să lucrez cu ele.

— Stai! i-am zis. El a continuat să meargă. Nu, de data asta... Poți să... M-am răsucit și am încercat să ies din strânsoarea lui, apoi am ridicat mâinile. Unde o să uscăm frunzele de planta eternității? Trebuie să facem asta mâine-seară, iar frunzele trebuie ținute drepte și ude...

— Avem o zonă în care lucrăm cu plantele, zise el, vârându-și degetele în găicile pentru curea. O să ai fiecare lucru de care ai nevoie cel puțin în dublu exemplar, cu suficient de mult spațiu pentru ca mai mulți oameni să lucreze cu tine. Dacă vrei.

Am privit în jur.

— Și cine ar fi oamenii ăștia?

Oare mi se părea mie sau limbajul trupului lui îmi spunea că se simțea foarte *inconfortabil*?

— Speram să mă lași și pe mine să stau lângă tine. Știu că... avem divergențele noastre, dar aș putea fi de folos. Mai mult, a trecut foarte mult timp de când am lucrat cu cineva care să știe. Ar fi un favor special pentru mine. Făcu o pauză. Pentru care aș fi dispus să dau ceva la schimb.

Aproape că voiam să refuz oferta, bucurându-mă mai mult de ideea de a avea ceva ajutor, dar m-am oprit.

— Bine, fie, dar ai face bine să te ții de cuvânt în această înțelegere, iar termenii îi stabilim mai târziu. M-am gândit imediat la familia mea și la posibilitatea de a vorbi cu ei. Și în ce punem frunzele în timp ce le culegem și le transportăm înapoi?

— Am pregătit totul.

Am mijit ochii.

— O să vedem.

El rânji, dar nu mai adăugă altceva, cuprinzându-mă din nou.

Am încercat să scap de strânsoarea lui, dar nu se clinti,

așa că am decis să las lucrurile așa. Încă eram în raza vizuală a castelului. Se putea să pândească unul sau mai mulți demoni, uitându-se la prada lor cea proaspătă. Eu.

Întorcându-mă la întrebarea lui, i-am zis:

— Acel demon dădea impresia că e foarte atractiv. Fața lui însă nu era prea atrăgătoare, așa că trebuie să fi fost farmecul care mă afecta, nu?

— Înveți repede.

— Când e vorba de supraviețuirea mea... sau de inocența mea, da.

— Nu ești inocentă. Cel puțin nu ești virgină, zise el simplu în timp ce înaintam către treptele care duceau spre iarba moartă de dincolo, chipul lui golit de sentimente nelăsând să se întrevadă nimic.

— De unde știi? am întrebat eu.

— O virgină ar fi mult mai neliniștită gândindu-se la ce am făcut noi. La lucrurile din acest castel. Poate că nu ai experiență, dar nu ești virgină. Respiră îndelung și își trecu degetele prin păr. Să schimbăm subiectul.

Am rânjit răutăcioasă, dar nu l-am întărâtat. Știam ce mi-ar fi adus asta. Se părea că animalele noastre erau mulțumite să stea la locul lor, pe moment, și noi trebuia să ne asigurăm că lucrurile rămâneau așa.

— Magia lui m-a dezgustat, nu m-a excitat. La fel celălalt, de îndată ce mi-am dat seama ce se întâmpla.

— Țasta e... Privi în altă parte. Animalul tău. Se va lupta cu efectele. Însă nu le va putea anula pe toate. Trebuie să faci acea poțiune.

— Am ales grădina. Am nevoie de timp afară ca să mă pot ocupa de asta.

— Îl vei avea. Mâine. Pe lumină.

Nu aveam de gând să mă cert cu el pe tema asta, nu

după noaptea aceea. Aș fi fost o țintă pentru demonul ăla viclean, mai ales după ce avea să afle că Nyfain îl ucisese pe celălalt, iar eu nu mai aveam încredere că mă puteam preface la nesfârșit că eram o domniță în pericol.

— Nu mi-a plăcut deloc că nu i-am putut spune vreo două acelui demon, am zis eu, prinzându-mă de brațul lui. Aveam nevoie de un pic de solidaritate. Fusesse oribil. În sat tolerasem demonii pentru că nu erau mai răi decât boala, dar asta... nu aveam să tolerez asta. Sunt atât de multe lucruri pe care aș fi putut să le spun, care l-ar fi pus la punct.

— Ți-am simțit frustrarea când te-ai afundat în spatele meu. Rânji ușor, îmblânzindu-se. Însă nu are niciun rost, ei vor să te ațâțe. Vor să determine o reacție. Cum află ce te afectează, insistă cu asta. Eu le spun cât mai puține posibil. Te sfătuiesc să faci la fel.

— E mai ușor de zis decât de făcut.

El chicoti încet. Iată-l din nou, permițându-și să mai respire un pic. Bărbatul care era al naibii de irezistibil.

— Ce ți-a dat o dispoziție așa de bună?

El trase aer în piept și își frecă degetul mare de șoldul meu.

— Unele dintre cele mai dragi amintiri pe care le am sunt cele de când lucram cu mama la câmpul cu planta eternității. Ea iubea să grădinărească și să lucreze cu plantele, iar eu mă bucuram să-i împărtășesc pasiunea. Nu a avut o viață ușoară din multe puncte de vedere, dar când era pe câmp, zâmbea și râdea. Când eram aici, ne simțeam mai bine. Era ceva ce făceam împreună. Ceva ce nimeni nu putea să ne ia. Îmi este dor de acele vremuri.

— Trebuie să te avertizez că eu sunt o impotoare. Mă îndoiesc că metodele mele o să fie cât de puțin asemănătoare cu ale mamei tale.

— Ai pasiune pentru plante. Aud asta în vocea ta când vorbești despre lucrul cu ele. Poate că metoda e diferită, dar bucuria e la fel. Abia aștept să văd cum faci ce faci.

— De ce nu ai continuat?

El mă privi, însă chipul lui era acoperit de umbre. Nu-i puteam vedea ochii destul de bine pentru a le citi dedesubturile. Ne apropiam de câmp, dar el încă nu-mi dăduse drumul.

Am încetinit.

— Nu are toată lumea talentele pe care le avea mama. Cele pe care se pare că le ai tu. Știu cum să am grijă de plante vindecătoare – asta este una dintre sarcini în familiile de dragoni – și știu să fac câteva licori rudimentare pentru a vindeca răni. Aș fi fost mort fără ele. Dar, în afară de asta, sunt cel mult un novice. Am nevoie de îndrumare. Majoritatea oamenilor au. Zânele folosesc planta eternității pentru a conferi poțiunilor și elixirelor o putere incomparabilă, dar dacă ce pretinzi tu că faci chiar este un elixir de anulare, atunci asta pare o muncă de maestru.

— Nu sunt nici pe departe un maestru. Cu toate astea, o să vezi că nu fac afirmații nefondate. Haide să ne apucăm de treabă!

— Abia aștept!

Părea să vorbească serios.

Capre pe care erau tăvi mari de lemn cu margini înguste fuseseră așezate la marginea câmpului. Lumina lunii aluneca peste plante, în maximă putere și cu maximă intensitate. Briza nopții făcea frunzele să foșnească, iar o pasăre de noapte se auzea cântând în depărtare.

Am zâmbit și am închis ochii câteva momente, bucurându-mă de toate.

— Un bănuț pentru gândurile tale, zise Nyfain încet.

Mi-am întins mâinile și am tras aer în piept.

— Am toate aceste plante cu care să lucrez la momentul oportun din noapte și nu trebuie să mă îngrijoreze nicio bestie sau altă creatură care ar putea să mă omoare. Nu trebuie să fiu în alertă, speriată sau să mă tot uit peste umăr. E ca un vis devenit realitate.

— Sau ar fi dacă nu am face toate astea pentru a alunga coșmarul în care trăiești.

— De ce strici momentul? Mi-am trecut degetele peste una din tăvi și apoi peste marginea ei. Cedrul este cel mai bun pentru tăvi. Acesta e pin, dacă nu mă înșel. Pinul e a doua opțiune.

— Eu am auzit contrariul.

— Cartea spune altceva. Sunt și limite în informații la a doua mână. Mama ta a zis că pinul este rege, iar tu ai mers pe asta. Mama mamei tale probabil a zis același lucru. Bărbatul care a scris cartea probabil a auzit și el același lucru. Nu aveau niciun motiv să se îndoiască. Dacă nu aş fi folosit stejar – care a fost mai prost – înainte să citesc asta, nu m-aş fi gândit să experimentez, dar diferențele au fost suficient de mari, încât să mă facă să mă întreb care e impactul altor tipuri de lemn. Încercând și dând greș, am descoperit că cedrul funcționează cel mai bine. E cel mai blând și produce frunzele cele mai potente.

El nu comentă, așa cum mă așteptasem să o facă. Eu probabil aş fi vrut să protestez dacă cineva mi-ar fi spus că era greșit ceea ce știa mama. Dar nu era ca și cum îi spuneam să schimbe tăvile. El clar se obișnuise să-i lase pe demoni să bată câmpii. Probabil asta făcea și cu mine.

M-am oprit când mi-am trecut degetele peste ultima tavă. Am ridicat-o și am aruncat-o jos.

— Cineva a lustruit-o. Asta va veșteji frunzele de două

ori mai repede.

El își încrucișă brațele la piept, încă urmărindu-mă. Am făcut o pauză.

— A fost un test, nu?

— Da. Era și asta în cartea ta?

— Nu. Am învățat pe pielea mea. Am încercat o dată să cresc producția pentru că o vecină era pe patul de moarte, iar soțul ei, care făcea de obicei elixirul, fusese rănit la vânătoare. Mama era și ea bolnavă. Am încercat să dublez producția. Am folosit tava vecinului și am fost aproape să pierd toate frunzele.

— L-ai salvat pe vecin?

— Nu i-am salvat pe niciunul. Nu am salvat pe nimeni. Doar le-am dat mai mult timp.

— Și, cu toate astea, crezi că îi poți salva pe toți.

Tonul lui era dur din nou. Domnul Ticălos îmbufnat nu era niciodată departe.

— Cel puțin eu încerc. O să mă ajuți sau nu?

— Care e metoda ta?

— Dată fiind dimensiunea acelor tăvi, o să trebuiască să vii în urma mea, ținând câte una până când se umple.

Fără să scoată un cuvânt, el ridică prima tavă, iar eu m-am apucat de recoltat frunzele – una de la fiecare plantă, cele mai mari și mai sănătoase pe care le vedeam. În timp ce înaintam, aveam grijă să îngrijesc orice plantă pe care o ratase el, adăugând dezmiertatul în acea rutină. Îngrijitul plantelor era relaxant într-un fel. Meditativ. Probabil pentru că oferindu-le dragoste și grijă însemna că puteam să le ofer prietenilor și familiei dragoste și afecțiune.

La jumătatea rândului, am auzit o melodie profundă, în ecou. Notele se ridicau și coborau delicat, frumos și amețitor. Privind în spate, am văzut că și el era în aceeași stare,

împăcat și meditativ. Era ca și cum începuse să cânte fără să-și dea seama că o făcea.

— Mai tare, te rog, am zis eu în timp ce am așezat trei frunze pe tava lui.

I-am văzut privirea profundă.

— Mama obișnuia să cânte acest cântec când lucra cu planta eternității. Nu am vrut să-l cânt cu voce tare.

— E foarte frumos. Mama ta a murit înainte de blestem?

— Da.

— Atunci a fost cruțată de acest coșmar.

— Acesta e singurul coșmar de care a fost cruțată.

Am pus mâna peste tava lui, trecând cu degetul peste încheieturile lui. Nu știam ce să zic, așa că am repetat:

— Cântă mai tare, te rog!

El începu să cânte cu versuri de această dată, într-o limbă pe care nu o știam. O limbă veche, așa suna, cu vocale pline și consoane delicate. Vocea lui era în continuare profundă și răgușită, dar plăcută într-un mod cu totul neașteptat. Îmi dădea o stare de bine și îmi calma anxietatea. Glasul lui era plin de tristețe și de tânguire, iar vocea i se ridica mai tare în aer acum, alunecând în văzduh.

Înainte să-mi dau seama, toate cele trei tăvi erau cât de pline se putea pentru siguranța frunzelor. El trase spre noi două căruțuri, fiecare cu spațiu pentru câte două tăvi, și am încărcat tăvile, fiecare trăgând câte un căruț. Abia când am ajuns la o magazie mare cu două mese ce se întindeau în tot spațiul, fiecare având mai multe locuri pentru sortatul plantelor și al ierburilor, el lăsă cântecul să-i moară pe buze. Absența melodiei îmi lăsă un sentiment straniu.

— Versiunea ei de cântec era tot tristă? am întrebat, în timp ce el mă ajută să așez tăvile în capătul celei mai apropiate mese.

Mă cercetă un moment, ceva ce obișnuia să facă des în ultimul timp.

— Așa am crezut mereu, dar ea obișnuia să spună că trebuia să fie un cântec vesel.

— Știi ce înseamnă cuvintele?

El clătină din cap, și amândoi am luat niște găleți pentru a aduce apă de la pompă.

— Ea era din regiunea montană a Regatului Flamma, condus de regele lup, Cincious, și de regina lui, Elmerdonna. Aveau un dialect regional montan. Era permis în acel regat, dar regele de aici o interzisese, spunând că i-ar fi fost mult prea ușor să transmită secrete.

— Uau! Părea cam nebun.

— Abia la sfârșitul vieții a fost nebun. Nu a fost niciodată prea întreg la cap – doar că a știut să păstreze secretul.

— Și uite cât de bine a funcționat acel secret pentru toată lumea.

Am așezat găleata în fața pompei, dar el mi-o luă din față.

— Asta e treabă de bărbat.

— Să pompezi apă e treabă de bărbat?

El zâmbi, împlânzindu-și trăsăturile dure și cicatricile urâte de pe față. Își încordă mușchii.

— Eu – puternic. Scot apa pentru doamna deșteaptă.

Am râs și am făcut un pas în spate, în timp ce el se ocupa de apă.

— Îți câștigi existența, deci?

— Când eram mic, mereu am avut parte de sarcini dure. Eram un pic cam mare pentru vârsta mea și nu aveam dexteritatea necesară pentru a lucra cu plante și cu remedii vindecătoare. Puterea mea e în... putere. Mușchi. Forță. Rolul

meu de dragon bărbat este să protejez. Și, deși am format o frăție cu ceilalți metamorfi dragoni, prin exerciții și nu numai, am fost mereu în competiție. Am fost învățați să fim foarte competitivi... Te descurci cu asta?

Am ridicat găleata cu apă cu ambele mâini.

— Da, mulțumesc.

El încuviință, ținând cu ușurință câte o găleată în fiecare mână, ca și cum nu cântăreau nimic. Eu însă cel mai probabil trebuia să mă întorc, dat fiind că vărsasem mai mult de jumătate din găleata mea.

— Am fost învățați să fim competitivi pentru a obține cel mai bun loc. Pentru a ne domina reciproc. Între noi era mereu o stare de ostilitate. Femeile care lucrau cu plantele... erau altceva. Ele lucrau în armonie. Se ajutau una pe alta în loc că încerce să arate că erau mai bune unele decât altele. Probabil și din cauza faptului că petrecusem atât de mult timp cu mama, am gravitat către acea mentalitate. Tatăl meu o detesta. Mă considera slab din cauza asta.

Zâmbetul lui pieri. Așeză gălețile pe masă și se aplecă pentru a o apuca pe a mea.

— Și ești? am întrebat eu.

El turnă apă în prima tavă, iar eu am început să mă ocup de reorganizarea frunzelor.

— Stai un pic! Am întins mâna când apa avea adâncimea corectă. Nu prea mult. Nu le place când e prea mult, ca un potop. Suficient cât să fie umede.

El încuviință și continuă cu celelalte tăvi. Nu eram sigură dacă nu voia să răspundă la întrebarea mea sau dacă doar avea nevoie de mai mult timp, așa că nu am insistat.

— Lași astea înăuntru? zise el.

— Acasă? Da. Pentru că nu aveam capre, nu voiam ca vreun animal să ajungă la ele, să le fure vreun vecin disperat

sau să urineze pe ele vreun demon. O grădină în spatele casei nu-ți asigură atât de multă siguranță pe cât ai spera. După cum știi, dat fiind că ai invadat-o pe a mea înainte de a mă răpi.

— Dar ar fi mai bine dacă ar rămâne în lumina lunii?

Am făcut o grimasă.

— Nu știi, sincer. Hai să lăsăm una și să vedem! Dar va fi nevoie să fie adusă înăuntru la răsărit. Ai suficientă încredere încât să-mi lași o cheie?

— În acest moment, da. Într-o oră, cel mai probabil nu. Dar o s-o aduc eu. Tu s-ar putea să verși tot.

Avea dreptate. Erau tăvi mari și grele.

Insistă să stau deoparte cât timp el așează o mică masă și puse o tavă pe ea. După ce termină, își puse mâinile în solduri și privi către câmpuri, apoi către cer.

— Ce? am întrebat eu.

Mă cerceta din nou.

— Probabil ar trebui să te duc înapoi.

O parte din mine nu voia să plece. Voiam să stau acolo și să găsesc lucruri noi pe care să le încerc cu planta eternității. Sau să merg să văd acea grădină de trandafiri, cu el pe urmele mele. Sau poate doar să... stau cu el un pic mai mult. Să-l ascult cântând în lumina lunii ori să-mi spună și alte povești din trecutul lui. Poate să-i spun și eu, la rândul meu, câteva dintre ale mele. Când era așa de calm, era plăcut să fii în compania lui. Era ușor să vorbești cu el. Simțeam că puteam glumi sau ne puteam tachina unul pe altul. Sau puteam fi prieteni în loc de dușmani.

„Priviți, oameni buni, cum răpitorul îl păcălește pe răpit să creadă că e un tip OK! Nu vă îngrijorați, o să se trezească ea când el o s-o încheie înapoi în turn și nu o s-o lase să-și vadă familia...”

— Da, probabil, am murmurat eu.

Ne-am îndreptat către castel, iar el și-a așezat din nou mâna în jurul meu, pe șold. Deși cel mai probabil nu mai era necesar să facă asta, nu m-am opus. A doua zi puteam să fim din nou dușmani. Acum voiam să creez o amintire de care să mă bucur.

— Nu, zise el când aproape străbătuserăm jumătate din drumul către castel. Nu sunt slab. Să cultivi viață și sănătate alături de femei nu înseamnă că ești un bărbat slab. Dacă s-a întâmplat ceva, toate acele lucruri m-au făcut mai puternic, mai înțelegător. Mi-au permis să văd că există mai multe perspective. M-au făcut mai tolerant în moduri în care luptele nu ar fi putut niciodată să mă facă. Dar nu aveam cum să-i explic asta tatălui meu. El nu avea o relație prea bună cu femeile. De fapt, nu cred că le considera bune la ceva.

— Părea a fi un individ pe cinste. Și mama ta de ce s-a căsătorit cu el?

— A fost o căsătorie aranjată. Probabil știi că nobilii nu au de ales când vine vorba de asemenea lucruri. Ne consolidăm puterea și banii atât social, cât și magic. Părinții noștri sunt foarte atenți când fac asemenea alianțe.

— Părinții tăi au ales pe cineva pentru tine înainte de toate astea?

— Da. Nu a fost o alegere pe care aș fi făcut-o pentru mine.

— Ce s-a întâmplat?

— La final? A venit blestemul.

Nu intră în detalii, fiindcă ajunseserăm în grădină. Dar nici nu trebuia. Era singurul nobil rămas. În mod clar, aleasa lui nu supraviețuise.

Încetini, uitându-se către ușă. În lemn erau încastrate

mai multe panouri de sticlă, iar un fund gol se vedea presat pe unul din ele. În timp ce ne uitam, spatele a ceea ce părea o femeie se lipi de geamul de deasupra. Dedesubt, două picioare, apoi genunchii cuiva tocmai se îndoiau. Două palme pe geam. Și-o trăgeau în spatele ușii.

— Hai să ocolim, i-am zis repede, știind că probabil voia să trântască ușa și să le strice distracția.

Nu avea de gând să ignore această situație așa cum făcuse mai devreme cu blănoșii. Înfipse mai tare degetele în soldul meu. Un nerv pulsa în maxilarul strâns. Se întoarse, pornind către partea laterală a castelului, spre altă intrare. Aproape când am ajuns, se opri. Brațul lui mă cuprindea strâns, lipindu-mă de el înainte să înjure încet și să se întoarcă brusc.

— Ce se întâmplă...

— Să nu scoți niciun cuvânt, șopti el furios, mișcându-și mâna pe umărul meu și împingându-mă către copaci.

M-am lovit de o piatră cu vârful degetelor și am încercat să mă redresez, dar el m-a prins, ridicându-mă repede. Odată ajunși la copaci, el îmi șopti:

— Ne caută. Asta înseamnă că fie au suspiciuni, fie vor să mă ațâțe. Trebuie să ne asigurăm că e a doua variantă.

— Cu ce vor să te ațâțe?

El coti către un copac și mă trase după el, lipindu-mă de scoarță. Stătea atât de aproape, încât mă acoperea cu trupul lui. Mă scălda în căldura lui.

— Eu iau onoarea în serios și sunt celibatar de când a început blestemul. Sunt mai multe motive pentru asta, dar unul dintre ele este că nu le permit să mă pervertească așa cum au făcut cu toată lumea din castel. Acum, când ești aici, se gândesc că am început să cedez. Că mi-am acceptat soarta – eșecul și moartea –, că am decis să abandonez onoarea și

să-mi uit datoria. Ei cred că te-am capturat pentru că ai furat și intenționez să te folosesc sexual până ce mă plictisesc. Eu vreau să susțin această iluzie. Ei o să mă ațâțe ca să exploateze presupusa mea vinovăție. Și prin asta să mă facă să o iau razna. După ce văd că au efect, o să vină la tine ca să-mi stârnească animalul.

— De ce ți-ar stârni asta animalul?

— Pentru că eu nu împart, Finley. Dacă îmi aleg pe cineva, nu o să existe altcineva. Nu pentru mine și nu pentru ea. Animalul meu nu o să accepte așa ceva, chiar dacă eu aș putea. Prin mine, vor să te ruineze pe tine. Dar nu o să-i las să te rănească, înțelegi? Nu o să-i las să te atingă. Ești aici sub protecția mea și o să fac orice ca să te țin în siguranță și întreagă. Orice e nevoie.

— Dar ai nevoie ca ei să creadă că mă întinezi și eu trebuie să fiu de acord. Altfel, ne dăm de gol și o să ajungă să mă omoare – sau mai rău.

El ridică mâna încet și își trecu degetul peste bărbia mea. Inima îmi tresări la acel contact delicat.

— Planul era să te țin în camera ta noaptea. Dar elixirul tău de anulare ar putea salva vieți, așa că planul s-a schimbat. Ți-am spus că nu sunt un bărbat drăguț, prințesă, murmură el răgușit. Se încordă și înclină capul ușor către dreapta. Ne-au prins mirosul, șopti el. Se apropie și mai mult.

Animalul meu îmi sări în piept. Am riscat și i-am făcut loc – aveam nevoie de abilitățile lui pentru a avea acces la mirosuri. El ieși la iveală în grabă, iar focul familiar începu să curgă prin mine și un soi de relaxare îmi cuprinse imediat simțurile. Am strâmbat din nas.

— Da. E mirosul unui demon puternic, zise el. Cu cât au mai multă putere, cu atât miros mai urât pentru noi. S-ar

putea să fie greu de înțeles pentru tine, dar am nevoie să te comporți ca și cum asta nu e alegerea ta. Că te forțez.

— Ca ei să creadă că îți pierzi simțul moral și că te degradezi, convingându-i astfel că în final au efect asupra ta?

— Bine, poate că nu e greu de înțeles pentru tine.

— Nu e pentru nimeni greu de înțeles. Practic, mi-ai zis asta cu câteva secunde în urmă.

— Nu ești de mult timp în acest castel, asta e clar. Mă apucă de mâini și mi le duse deasupra capului, prinzându-mi ambele încheieturi într-una dintre mâinile lui mari. Se apropie până când fiecare centimetru din acel trup musculos fu ferm presat de mine. Își puse mâna liberă pe șoldul meu și își coborî capul, trecând cu buzele peste gâtul meu. Scoate sunete ca și cum te-ai opune, murmură el, aplecându-se un pic și presându-și șoldurile în față.

Penisul lui mare se freca de pelvisul meu, nu acolo unde aș fi avut nevoie. Am ridicat un picior pe coapsa lui și peste spate. El mă prinse de genunchi și se mișcă din nou cu șoldurile în mine.

— Nu, te rog! am zis eu pe un ton răgușit și am gemut când el mi-a supt carnea înfierbântată a gâtului.

Buzele lui trecură peste bărbie, ajungând la marginea gurii mele. Se împinse din nou, de această dată, frecându-se de păsărica mea acoperită de pantalonii de piele.

— Nu ești o actriță bună.

Se mișcă ușor, ajustându-și poziția pentru ca buzele lui să fie fix în fața alor mele, dar fără să le atingă. Respirațiile ni se amestecau. El se împinse din nou și i-am simțit penisul fix unde trebuia.

Am închis ochii. Eram atât de excitată încât nu mă mai puteam abține. La naiba, mai voiam din senzațiile pe care el le trezea în mine! Voiam ca trupul lui delicios să se frece de

mine. Mai multă fricțiune. Mai multă căldură. Mai mult, *mai mult...*

Mi-am legănat șoldurile. Corpul mi se încordase.

Își trecu mâna liberă peste sfârcurile mele întărite. Mi le frecă prin haine cu degetul mare, trimițând valuri de plăcere în centrul meu umed. Am gemut, înnebunită de dorință.

— E păcat că lucrurile sunt cum sunt, murmură el, jucându-se cu buzele pe marginea buzelor mele, strângându-mi încheieturile cu fermitate, frecându-se cu penisul de mine. Mi-ar plăcea să ți-o trag atât de tare, încât să mă implori să mă opresc.

— Da.

Am ridicat și celălalt picior, prinzându-mă de mijlocul lui. Șoldurile mele se frecau frenetic de el. El își strecură mâna pe sub bluza mea și trase de legătura de pe sâni. Materialul se sfâșie și coborî sub sânul meu. El îmi atinse carnea cu mâna lui aspră.

Nu știam dacă animalul meu ieșea la iveală sau dacă era disperarea din măduva oaselor de a potoli pofta teribilă pe care o simțeam, dar pur și simplu m-am transformat.

— Trage-mi-o, Nyfain, l-am implorat. Distruge-mi păsărica flămândă cu penisul tău tare!

El gemu și îmi strivi buzele cu ale lui.

Lumea se învârti și apoi dispăru complet. În acel moment, nu dădeam doi bani pe problemele noastre sau pe închisoarea în care mă aflam. Asta era o sarcină pentru a doua zi. Acum aveam nevoie de acel penis tare care să mi-o tragă, eliberându-mă de stres și de îngrijorare. Aveam nevoie de o evadare din viața mea, iar penisul lui uriaș și energic avea să mi-o dea.

El îmi frecă sfârcul între degete. Durerea mă făcu să tresar, dar într-o clipă se transformă în plăcere, într-o dulce

plăcere, și m-am luptat să-mi eliberez mâinile ca să-i simt trupul perfect.

— Păsărica mea udă vrea să i-o tragi, Nyfain, am zis răgușită. Te vreau în mine.

— *La dracu'!* mormăi el pe un ton plin de durere. Ești atât de sexy!

Mă sărută dominator și apăsător.

Am deschis gura gemând, iar el mi-o umplu într-o secundă cu limba lui delicioasă. Oh, sfântă zeiță! Avea un gust atât de bun! Precum focul lichid și diminețile de primăvară. Precum sentimentul pe care-l aveai la vânătoare.

Pierdută în senzații, în senzațiile date de mâinile lui pe mine și de trupul lui care îmi lipise trupul de copac, mi-am desfăcut picioarele. El îmi prinse cu mâna partea din spate a genunchiului și se apropie și mai mult. Penisul lui tare se freca acum de mine, dar ne mai despărțeau hainele. Această nevoie disperată mă consuma.

— Se presupune că ar trebui să-mi rezisti, zise el pe buzele mele, respirând greoi.

— Nu! am strigat, înclinându-mă mai tare, chinuindu-mă să mă apropii mai mult. Oprește-te!

Mă sărută din nou, plin de furie și de disperare și apoi se împinse și mai tare în mine, gemând în gura mea. Limba lui mă penetra în timp ce șoldurile lui se freacă de ale mele.

— Ce ai visat mai devreme? mă întrebă el, împingându-mi picioarele ca să aibă acces la pantalonii mei. Demonul te-a făcut să ai un vis erotic. Ce ai visat?

Desfăcu nasturele și trase fermoarul în jos. Eu mi-am desfăcut picioarele disperată.

— Dă-mi drumul la mâini, l-am implorat. Vreau să ajung la penisul tău.

— Ce ai visat? insistă el.

El îmi trase pantalonii în jos pe o parte, apoi pe cealaltă doar cu o mână. Eu mă chinuiam să-mi eliberez mâinile.

— Lasă-mă să ajung la penisul tău! Vreau să-mi vâr penisul ăla mare în gât cât de tare pot, apoi vreau să mă întorc și să-l vâr în vaginul meu umed.

— Nu o să ți-o trag, Finley, oricât de mult o vrei. Nu o să te ruinez. Părea ca și cum mă implora să înțeleg. Ce pot să fac este să am grijă să te simți bine, zise el.

Își vârî mâna în pantalonii mei și între coapsele mele. Am deschis gura, în timp ce degetele lui se jucau pe chiloții mei, exact lângă centrul meu umed. Am simțit cum lumea dispărea când el mă penetra cu degetul. Mă cuprinseseră fiori de foame.

— Da, am șoptit, desfăcându-mi picioarele pentru el. Adică eu... Am ridicat vocea: Nu, te rog, nu! Nu încă. Sau vreodată.

Am dat ochii peste cap când un deget trecu încet peste clitorisul meu umed.

— La naiba, ești atât de udă, gemu el. Vârî degetul în interior înainte de a-mi tachina clitorisul. O să te fac să-ți dai drumul pentru mine, prințesă. Mișcările mele erau reduse la mici zvâcniri de plăcere în timp ce el își reluă jocul cu vaginul meu și mă penetra cu două degete. O să te fac să-ți dai drumul atât de tare, încât să nu te mai poți gândi la alt nume în afară de al meu.

Mă sărută, împingându-și limba în interior. Degetul lui mare îmi masa clitorisul, iar celelalte degete mă penetrau tare și repede.

Am gemut, înclinându-mă către el, simțindu-mă coplesită de simțuri.

— Spune-mi ce ai visat, îmi comandă el, iar puterea lui curse prin mine.

Sfârcul meu tare și gol se freca de pieptul lui. Degetele lui se aruncau cu sete în mine, degetul mare înconjurându-mi miezul.

— Pe tine, am admis eu, urlând de plăcere. Trupul îmi era imposibil de încins. Degetele lui intrau în carnea mea udă. Visam cum o să mi-o tragi. Voiam să mi-o tragi. Atât de tare. Atât de mult!

El gemu, iar tot brațul lui se mișca acum cu o brutalitate delicioasă. Mi-am desfăcut picioarele și m-am arcuit, oferindu-i cât de mult acces îi puteau da pantalonii mei. Degetul lui mare masa. Eram aproape la apogeu, doar un pic lipsea...

— Pentru numele Zeiței, dar ce e asta? rosti o voce.

Animalul lui Nyfain ieși agresiv la suprafață, ca și cum o sfoară tocmai fusese trasă de mijloc, așa se simțea. Focul îmi cuprinse trupul deja înfierbântat în timp ce animalul meu încerca să se ridice. L-am forțat să coboare ca să nu mă bage în belele, iar Nyfain își smulse mâna din pantalonii mei. Mă trase de lângă copac și mă lipi cu posesivitate de trupul lui.

Am strigat speriată – și nu mă prefăceam.

Capitolul 11

— Măi, măi, Nyfain, zise demonul de mai devreme, același pe care-l văzuserăm la capătul scărilor. Ne urmărise. Când e nevoie să-ți imobilizezi ibovnicele, înseamnă că nu se simt prea bine. Sau poate tu crezi că sexul te poate face să-i intri în grații? E foarte demonic din partea ta.

Din nou am înghițit în sec și m-am abținut să-i răspund tăios. Dar, serios, chiar credea că sunetele pe care le scosesem în timp ce mă ridicam spre orgasm erau sunete de teamă, că nu mă simțeam bine? Oare el nu obișnuia să le ofere femeilor punctul culminant?

În schimb, m-am agățat de Nyfain precum domnița în pericol care se presupunea că trebuia să fiu, încercând să afișez o expresie de incertitudine și de frică. Probabil arătam ca și cum mirosisem ceva acru. Și cu putoarea care venea de la demon, nu eram departe de adevăr.

— Ce vrei? Întrebă Nyfain.

— Oh, nimic, răspunse demonul rânjind. Am venit doar ca să văd dacă doamna nu ar vrea să încerce și alte arome. De exemplu, pe mine. Eu pot să-i arăt cum e să se distreze fără a fi forțată.

Nyfain se încordă și își înfipse degetele agresiv în carnea mea. Se întoarce și îmi ridică brusc pantalonii, după care mi-i închise delicat, asigurându-se că aveam cămașa peste sânul gol. Își trecu privirea peste chipul meu și îmi dădu părul de pe obraz înainte de a-și pune brațul în jurul meu.

— Ea nu poate atinge pe nimeni în afară de mine, mârâi el, îndepărtându-mă de copac și pornind către castel.

— Deocamdată, zise demonul mios.

Cu legătura încă atârânăd și sexul umflat palpitând după tratamentul lui delicios de dur, eram amețită, mergând în zig-zag. Miezul îmi palpita puternic, după ce ajunsese până la înălțimi imposibile și apoi rămăsese cu dorința. Mi-am lins buzele ce mă furnicau, amintindu-mi sărutul lui. Grație Zeiței, fusese bine că el se îndepărtase!

— Ce fac eu cu tine? mârâi el încet, parcă pentru sine, mergând la intrarea din spate, unde cuplul încă era lipit de sticlă.

— Se pare că joci un joc periculos cu viața mea, am replicat, situația mea actuală făcându-mă puțin mai acidă decât de obicei.

El trânti ușa din față. Cuplul zbură într-o grămadă de membre pe podea. Ochii bărbatului erau întunecați și strălucitori, iar ai femeii erau plini de excitare. Alt potop de dorință se revărsă din mine, trimițându-mi creierul la clipele din urmă, când fusesem prinsă în capcană, lipită de copac și cu acele degete îndemânătice adânc înfipite în mine.

„Zeiță, dă-mi putere, fiindcă îmi doream mai mult! Mult mai mult.” Corpul nu era pe aceeași lungime de undă cu creierul meu. Logica era complet absentă când Nyfain era neliniștit. Trebuia să mă duc la culcare, de preferat după o sesiune bună de autosatisfacere.

Cuplurile împânzeau holul, iar privirea mea trecea repede de la unul la altul. Un bărbat cu fața între coapsele unei femei. Două femei frecându-se una de alta într-un colț. Altă femeie în mijlocul a cinci bărbați, folosindu-se de fiecare gaură lăsată de zeiță și de mâini pentru a compensa diferența. Era, evident, admirabilă în jonglarea a mai multor penisuri. Trei bărbați erau pe o bancă, unul aplecat sugându-i penisul celui așezat, în timp ce al treilea i-o trăgea din spate.

— La dracu'! am gemut eu, împiedicându-mă de Nyfain.

El mă privi din cap până în picioare, privi în jur și apoi mă ridică în brațe. Se părea că ignora complet ce se întâmpla prin jur. Tot sexul acela afișat nu-l făcea nici măcar să clipească. Eu nu puteam să înțeleg asta, pentru că din nou mă simțeam în călduri, un dezastru excitat.

— Hai să mergem să terminăm ce am început, am zis eu torcând, lipindu-mi buzele de lobul urechii lui.

— O să te urăști mâine-dimineată.

— Probabil. Am trecut cu buzele peste gâtul lui, bucurându-mă de mirosul lui delicios de proaspăt, care emana din pielea încinsă și de sentimentul de siguranță datorită brațelor lui puternice care mă cuprindeau. M-am urât și pentru mai puțin.

— Mă îndoiesc că e adevărat. Nu suntem atrași unul de altul, prințesă. Animalele noastre sunt. Trebuie să ascultăm de logică atunci când ele nu vor s-o facă.

— Ești sigur? Eu nu ți-am simțit animalul până când nu a apărut demonul.

Am trecut ușor cu buzele peste maxilarul lui și l-am sărutat suav în colțul gurii.

El tresări în treacăt înainte de a mă ridica și de a mă arunca pe umăr.

— Rămân conectat mereu la animalul meu. Trebuie, altfel risc să-l pierd. Disperarea lui de a ți-o trage îmi mai scapă de sub control. Să nu ți se urce la cap!

Cuvintele lui păreau goale, ca și cum încerca să se convingă pe el însuși de adevărul lor.

Mă așeză cu brutalitate în fața ușii turnului și învârti cheia în încuietore. Demonul de mai devreme nu mai era acolo. Mă întrebam dacă acesta era motivul pentru care ceilalți demoni veniseră să ne caute.

— Nu o să mă comport mereu precum o domnișoară neajutorată, am zis eu sfidător, încercând să alung dorința care încă mă bântuia.

— Bine. Nu ți se potrivește oricum. Dar este important acum. O să amâne inevitabilul.

— Și care e inevitabilul?

— Venirea regelui demon și apropierea dușmanului. O să ai nevoie de toate forțele până la sfârșit.

Mă cuprinseră fiorii. Am reușit să respir în ciuda nesiguranței care îmi cuprinsese pieptul.

— Trebuie să învăț cum să lupt mai bine, am zis. Mă descurc de minune cu pumnalul și, indiferent ce o să-ți zică bărbații, sunt cel mai bun vânător din satul meu. Mă pricep să folosesc arcul și sulița. Cu pumnii însă nu prea mă descurc. Și, totodată, mi-ar prinde bine să am mai multă putere.

— Nu ai avut probleme când m-ai înjunghiat.

— Acela a fost animalul meu, cred. Nu prea îmi aduc aminte cum am făcut asta.

— Ai suficientă putere. Ai putea să folosești și mai multă dacă ți-ai controla mai bine animalul.

Întoarce cheia.

— Și dacă tot o să mă încui în acest blestemat de turn în fiecare noapte, o să am nevoie de acces la bibliotecă.

El deschise ușa și mă împinse înăuntru.

— Și dacă nu încetezi să mă forțezi și să mă controlezi așa, am zis eu din interiorul camerei, o să-ți pară rău.

El rânji.

— E o provocare, prințeso?

Vocea lui răgușită și încântarea pe care o vedeam strălucind în ochii lui mă înfierbântau în moduri pe care nu le puteam explica. Teamă și excitarea creau un amestec

amețitor.

Nu știam ce să-i răspund, așa că m-am întors cu spatele la el, dorindu-mi să-l văd plecat.

— Dezbracă-te de cămașă și o să te ajut eu să-ți dai legătura jos. Camerista ta va fi... este ocupată în prezent.

Am gemut iritată și mi-am scos cămașa. Aveam fața roșie și m-am asigurat că stau într-un loc în care el să nu vadă că îmi era rușine, că eram vulnerabilă. El se mișcă în spatele meu și am simțit o ușoară ridicare în zona pieptului, în timp ce respirația lui caldă îmi inundă pielea goală.

— Nu ți-ai dat drumul mai devreme, murmură el, atingându-mi umerii cu vârful degetelor.

— O altă cale de tortură, parte din arsenalul tău, presupun.

Degetele lui alunecau către încuietorile legăturii de pânză. Aceasta se slăbi și apoi se deschise, alunecând în jos pe piept.

Și al doilea sân fu eliberat. El nu se îndepărtă. Tensiunea dintre noi îmi curgea peste piele.

Am închis ochii și i-am simțit atingerea, alunecând din nou peste umerii mei, oprindu-se delicat pe alocuri.

— Ești încordată, șopti el.

Nu mi-am putut opri mâinile să nu se ducă în spate, lovindu-se de picioarele lui. L-am apucat de coapse, dorindu-mi acea ancoră. Ceva din el, ceva la el, mă făcea să mă simt atât de prezentă, de vie. În ciuda rahaturilor în care mă târâse, prezența lui, mirosul lui, posesivitatea lui mă făceau să mă simt în siguranță într-un regat care era oricum, dar nu sigur.

— Presupun că am avut parte de foarte mult stres în ultima perioadă, am murmurat eu.

— În această seară, mai devreme, ți-am verificat familia.

Toți sunt triști că te-au pierdut, dar sunt bine. Satul tău este în siguranță momentan.

Ceva greu și inconfortabil se mișca prin mine. Am respirat ușurată.

— Ai vorbit cu ei?

— Nu. I-am urmărit ca un ciudat. O să și vânez pentru ei cât mai curând posibil. Știu că tu te ocupai de asta pentru ei.

Am ridicat mâinile un pic, m-am oprit și le-am lăsat în jos iar.

— Mulțumesc, am zis încet.

El își trecu degetele peste brațele mele. Apoi și le întinse pe sub mâinile mele, către talie. Palmele lui dure îmi mângâiau pielea, alunecând peste abdomenul meu și în sus. Îmi atinseră partea de jos a sânilor, în timp ce eu mi-am mișcat mâinile din nou mai sus, pe coapsele lui. Cu degetele, el se jucă pe pielea mea moale, centimetru cu centimetru, poate întrebându-se dacă aveam să-l opresc.

Ar fi trebuit, pentru numele Zeiței, ar fi trebuit, dar aveam trupul atât de înfierbântat, iar senzația electrică a atingerii lui curgea prin mine și peste mine, precum fulgerul care lovea pământul pe timp de furtună, cuprinzându-mă complet în energia sa.

Degetul lui mare trecu peste sânul meu. Un val de plăcere începu să curgă prin mine.

— Ce făceam în visul tău? m-a întrebat el, prinzându-mi fiecare sfârc între degete și pișcându-le ușor.

— M-am trezit cu imaginea ta între picioarele mele.

Am gemut, îndoindu-mi coatele ca să pot urca și mai mult cu mâinile pe trupul lui. Îi mângâiam coapsele, partea superioară, bucurându-mă de puterea lor.

— Și apoi?

El îmi cuprinse sânul drept cu o mână, iar cu cealaltă

coborî pe abdomen.

M-am întins, acum masându-i partea superioară a coapselor. Apăsându-le spre mine.

— Apoi te-ai aplecat ca să-mi lingi păsărica.

El se întinse și îmi desfăcu nasturele de la pantaloni.

— Mă excită mult când te văd îmbrăcată în hainele mele, rosti el răgușit. Mă excită și mai mult când te dezbrac de ele. Împinse pantalonii jos, pe coapse, până când aceștia îmi căzură la picioare. Îmi plac chiloțeei ăștia din dantelă. Dintr-o singură smucitură, mi-i rupse, smulgându-i de pe mine. Cred că o să-i păstrez.

Eram goală în fața lui. Am alunecat cu palma către penisul lui erect.

Nu înțelegeam ce se întâmpla – mă voia; nu mă voia. Mă respingea și apoi îmi făcea avansuri. Mă atingeau cu foarte mare pasiune și apoi era rece, indiferent. Făcea sex cu mintea mea și, din cine știe ce motiv bolnav, îmi plăcea. Îmi plăcea neașteptatul dintre noi. Îmi plăcea nevoia constantă de a reacționa și de a mă adapta. Știam că puteam să plec în orice moment și că el nu avea să insiste. Știam că avea să respecte distanța dacă asta îi ceream (și dacă îmi țineam animalul sub control). Dar acum? Acum îmi plăcea provocarea.

Sau poate că îmi doream să fiu satisfăcută în final. Bărbatul ăsta știa cum să încingă și să ațâțe dorința unei femei.

— Desfă picioarele un pic, comandă el, puterea lui făcându-mi pielea să se furnice.

Am gemut și am făcut întocmai, frecându-mă de penisul lui tare, închis în pantaloni.

El ridică o mână înapoi la sânul meu și pe cealaltă o lăasă mai jos, între coapsele mele. Degetul lui mijlociu alunecă

peste clitorisul meu umed.

— Da, chiar așa, prințesă, e timpul să devii umedă și primitoare pentru mine. Îmi supse gâtul, într-un anume loc, tare și apăsător. Un amestec de durere și plăcere curgea prin mine, în timp ce degetul lui făcea cercuri pe clitorisul meu. Și ce mai făceam în visul tău?

— Mi-o trăgeai cu degetul, cum ai făcut la copac.

— Și îți plăcea?

— Da, am gemut eu.

Și am scâncit când el și-a băgat degetul în mine, scoțând și mai multă umezeală pentru a-mi masa clitorisul. Crescu ritmul și mă mușcă iar de gât. Durerea și plăcerea, căldura și scânteile mă înfierbântau din interior către exterior.

Mă împinse în față atât de repede, încât m-am dezechilibrat, abia apucându-mă de marginea patului ca să nu cad. El își așeză o mână pe spatele meu și pe cealaltă o coborî, penetrându-mă cu două degete. Începu să mă masturbeze cu poftă. Trupul meu se trezea la viață, ajungând aproape unde mă lăsase după episodul cu copacul.

— Trebuie să te gust.

Se lăsă pe genunchi, în spatele meu, pocnindu-mă peste fund și prinzându-se bine de fesele mele. Mă aplecă în față, obligându-mă să mă întind cât de mult posibil, în timp ce el se apucă să mă lingă. Am început să tremur și să gem, murmurându-i numele. Era mult mai bine decât simțisem în vis. Mult mai bine decât orice experimentasem vreodată.

Mă împingeam cu fundul în el, iar el mă sugea cu poftă. Limba lui îmi tachină clitorisul până când începu să-l sugă, crescând intensitatea. Gemeam în valuri, mișcându-mă după voia lui. El își alunecă o mână pe fundul meu și își strecură degetul mare între fese. Îmi frecă delicat rozeta, iar un sentiment straniu de incitare mă cuprinse. Însă nu continuă.

Se ridică și mă roti, împingându-mă mai sus pe pat.

Avea părul răvășit și privirea ascunsă de pleoape în timp ce trecea peste trupul meu gol. Mi-am lăsat genunchii să cadă și mi-am pus degetele între picioare, atingându-mă.

Credeam că avea să-și desfacă pantalonii și să elibereze acel mădular uriaș, dar în loc de asta, el se aplecă nerăbdător și îmi îndepărtă repede mâna. Mă penetra cu degetele și îmi supse clitorisul. Cu mâna liberă, se întinse și îmi frecă sânul, jucându-se cu sfârcul meu așa cum nu o făcuse nimeni niciodată.

Cercuri și semicercuri și mici pișcături. Toate făceau să crească plăcerea pe care gura lui mi-o aducea. Mă făcea să-mi ies din minți.

Mă arcuiam în mâna lui, îmi ridicam șoldurile către gura lui. L-am prins de păr tare, pentru a-l ține locului până ce aveam să-mi dau drumul. El gemu și creșcu ritmul, repede și mai tare. Trupul meu se topi și apoi începu să plutească. Plăcerea mă împresurase, făcându-mă să uit unde eram și tot ce mi se întâmplase. Totul se cutremură și apoi explodează într-un val gros, încins de pură senzație.

El își alunecă mâinile peste mine, dar nu se ridică. Sărutările lui pe sexul meu erau acum mai delicate. Limba lui încă lingea locurile inundate de plăcere, făcându-mă să simt fiori plăcuți. El se retrase un pic, ridicându-mi genunchii și lingându-mă acum în acea gaură interzisă. Mă gâdila, iar asta mă făcea să mă mișc și să mă întreb dacă avea să doară dacă mă penetra și acolo sau dacă mi-ar fi plăcut. Mă întrebam ce fel de ciudățenii aveam. Era imposibil să nu am, mai ales într-un asemenea loc.

Mă întrebam dacă și el avusese dintotdeauna asemenea gânduri, dar nu-și permisese să le exploreze.

Îmi împinse picioarele și se ridică, ștergându-se la gură

cu dosul mâinii. Până și asta mi se păru sexy din motive pe care nu le înțelegeam.

— Dormi, tună el, înainte să se întoarcă. Și să nu mă bați la cap cu asta mâine-dimineă, când o să regreti ce s-a întâmplat.

Și zicând asta, ieși pe ușă și o trânti în urma lui. Se auzi cheia rotindu-se.

Am râs încet, gândindu-mă la schimbarea lui bruscă de comportament. Se lupta clar cu propriile sentimente de excitare. Poate că nu mă plăcea, dar voia să mi-o tragă. Nu era vorba doar despre animalele noastre, altfel de ce mi-ar fi luat chiloții? Eram în aceeași barcă. Și cum nu voiam să-mi distrug starea de bine pe care mi-o adusesese acel orgasm, am decis să mă confrunt cu toate aceste întrebări a doua zi.

I-am permis și animalului meu să iasă mai în față, împărțind spațiul. El îmi dădea sentimentul că se întindea leneș, iar eu m-am târât până la partea de sus a patului.

„La naiba, acel bărbat e atât de alfa”, toarse animalul meu. „Îmi place la nebunie când se impune. Are foarte multă putere. O să ofere foarte multă protecție micuților noștri.”

„Bleah! Asta nu o să se întâmple.” M-am vârat între cearșafuri, privind afară către noaptea luminată de lună. În curând, luna avea să dispară, iar eu trebuia să mă descurc mai bine cu aprinsul lumânărilor. „De fapt, nu trebuie să-l mai lăsăm să ne atingă. E foarte distractiv, recunosc, dar cel mai probabil o să se termine prost pentru noi.”

„Probabil. Am sentimentul, venit de la bestia lui, că bărbatul simte foarte multă vinovăție pentru acțiunile lui dinainte de blestem. Că s-a resemnat cu această viață pe jumătate vie drept penitență. Este complet supus sentimentului de datorie, onoare, dar nu vrea să mai târască pe altcineva în nefericirea lui. Bestia lui vrea ca tu să salvezi

bărbatul. I-am spus că bărbatul trebuie să se salveze pe sine, dar nu i-a convenit deloc.”

„Și când ați vorbit despre toate astea? Cum ați vorbit?”

„Nu am vorbit. Sunt foarte multe moduri pentru a comunica – vorbitul este doar unul dintre ele. Trebuie să înveți.”

Mi-am dat ochii peste cap. Eu nici măcar nu mă transformasem vreodată. Îmi simțisem și îmi cunoscusem animalul doar de o zi. De unde naiba să știu ce însemna să fii metamorf?

Nu am stat să comentez. Îmi era somn.

„Salvează bărbatul!”

Asta chiar nu era specialitatea mea. Și chiar dacă aș fi făcut-o, asta nu avea să-i ajute cu nimic pe cei care mureau din cauza bolii. Nu, prima dată trebuia să găsesc o cale pentru a-i salva pe oameni. Eram de acord cu animalul meu – Nyfain trebuia să se salveze singur.

Am închis ochii, eram foarte relaxată. Zeița să mă ajute, mă simțisem extraordinar!

Mintea îmi alergă înapoi la copac. În mod obișnuit, nu le permiteam oamenilor să preia controlul. Cu fostul iubit nu-mi dorisem niciodată să mă las imobilizată. Nu avusesem încredere în el, nu suficient pentru a-i acorda vulnerabilitatea mea.

Dar cu Nyfain mai devreme... avusesem încredere totală. Fusesem complet la mila lui. Și cu toate acestea, în loc să mă tem, fusesem incredibil de excitată. Avusesem încredere în el fără să-mi pun întrebări.

Tot aveam să ripostez când avea să se comporte ca Domnul îmbufnat Nesuferit, dar credeam în abilitatea lui de a mă proteja.

Credeam că își dorea asta. La naiba, îmi plăcuse și când

devenise foarte posesiv cu mine în fața demonilor!

Începea să-mi placă. La naiba! Nu ar fi trebuit să-l las să mă ajute cu planta eternității. Îmi intrase pe sub piele și acum începea să se răspândească. Nu avea să fie bine.

„Salvează bărbatul! Salvează regatul!”

„De ce sunt bărbații așa de fragili?”, m-am gândit, în timp ce mi se închideau ochii.

„Pentru că asta ne dă nouă ocazia să intervenim și să salvăm lucrurile”, conchise animalul meu.

El avea dreptate.

Capitolul 12

— Pășește mai sprinten, draga mea! Avem multe de făcut.

Hadriel mă întâmpină mult mai devreme decât de obicei în dimineața următoare, îmbrăcat în aceeași costumație de majordom, dar cu un pic de unsoare peste mustața subțire. Era ceva nou. I-am și zis:

— De ce?

— Oh, da! El o atinse ușor. E ridicol, nu? După întâlnirea primejdioasă de ieri, m-am gândit că trebuie să-mi întăresc eforturile ca să ies în evidență într-un mod rău. Am de gând să port asta diseară, la petrecere, și să-i las pe demoni să-și bată joc de mine. Le place la nebunie să facă asta. E prețul pe care trebuie să-l plătim ca să nu suferim din cauza lor.

— Dar *suferiți* din cauza lor.

— Da, dar nu pentru eternitate, înțelegi? Oh... El făcu o pauză observând semnele de pe gâtul meu. Te-a... mușcat?

Mi se înfierbântă fața. Văzusem efectele nopții de ieri în oglindă, în acea dimineață, după baie.

— Da. Se pare că un semn nu era suficient.

— Te-a mușcat doar de gât sau... poate și de umăr?

— De ce? Mi-am acoperit umărul cu mâna cealaltă. Nu m-a mușcat prea tare ca să... Nu a fost ca atunci când m-a strâns de gât. A fost... diferit.

— Sexual, da, evident. Dar te-a mușcat și de... Aici, lasă-mă să văd!

El trase un pic de gulerul cămășii, holbându-se la locul în care gâtul se întâlnea cu umărul.

I-am împins mâinile.

— Doar de gât, zise Leala când Hadriel insistă.

— Ah, bine. Asta e straniu. Îmi zâmbi. E o plăcere cam plictisitoare, nu? Ai mâncat?

— I-am dus eu o tavă înaintea de baie, zise Leala, întorcându-se și încrucișând mâinile.

Încheieturile ei erau roșii. Cu siguranță fusese ocupată seara trecută.

— M-am întrebat despre... știi tu... Învârteam degetul în jurul prohabului. Salon. Pentru părul de acolo. Dar poate nu și pentru partea legată de demoni. Am putea doar... să tundem un pic treaba? Doar de dragul curățeniei și ca să... facem lucrurile mai... accesibile.

M-am strâmbat și m-am înroșit la față.

Leala își coborî capul pentru a ascunde un zâmbet.

Hadriel înclină capul și plescăi.

— Ah, dar nu ești tu o drăguță? Când a fost ultima dată când am avut pe cineva rușinos prin preajmă, Leala?

— Acum o eternitate, răspunse ea gânditoare.

— Da. Hadriel mă strânse de umăr. O să ne ocupăm numaidecât și de asta. Dar, pentru moment, avem o grămadă de alte lucruri. Prima dată trebuie să ne vedem cu croitorii. Mă conduse afară. Acum, te avertizez. Ea este foarte drăguță. Foarte profesionistă. Iar el este un tiran. Este foarte greu să-i suporti toate porcăriile, dar este minunat ceea ce face, așa că va trebui să-l suporti. Încearcă să nu-l rănești.

Două ore mai târziu, stăteam în atelierul dezordonat al unei croitorese de vârstă mijlocie. Un haos de materiale mă înconjura, unele atârinate de stâlpi, alunecând de pe mese, plutind în adierea vântului în apropierea ferestrelor larg deschise prin care venea o briză rece. O pernuță stătea pe jos la picioarele pedestalului pe care mă așezasem. Era un roșu aprins pe o podea bej și îmi tot atrăgea atenția din motive de

neînțeles. Tot felul de ace erau împunse în unghiuri stranii, fiecare gămălie de altă culoare. Ocazional, croitoreasa împingea sau lovea pernuța cu piciorul, fără să-și dea seama că era acolo. Fusesse pusă deoparte și uitată, ca toate lucrurile din acea cameră, folosite doar când era nevoie sau deloc. Era ca o metaforă pentru satele adunate în jurul acestui castel. Sau poate pentru tot regatul.

Era a doua mea oprire la măsurători. Înainte de asta, fusesem într-o cameră foarte curată și aranjată de la etajul al treilea, cu priveliște către Pădurea Interzisă. În acea cameră, fiecare bucată de material era împăturită matematic și așezată la locul ei. Fiecare lucru avea locul lui. Fiecare măsurătoare era realizată cu atenție și înregistrată ca atare. Totul decursese rapid și eficient, iar eu nu mai vedeam rostul acestei a doua vizite. Dar croitoreasa, o femeie voinică și mai în vârstă, cu o dispoziție plăcută și un zâmbet cald, era expertă la haine obișnuite, în timp ce croitorul excentric se ocupa de haine la modă. Leala și Hadriel considerau că aveam nevoie de ambele, deși nu aveam nici cea mai mică idee unde credeau ei că aș fi putut purta haine la modă. În niciun caz nu aveam să fac parada modei în jurul demonilor noaptea. Era prea multă dramă de care nu aveam nevoie.

Croitorul mă măsurase pentru ceea ce păruse o eternitate. El tivi, însăilă și făcu aceleași măsurători de două sau de mai multe ori de fiecare dată. Se părea că își imagina hainele în timp ce lucra, iar fiecare piesă vestimentară necesita propriile măsurători. Nu era de mirare că încă era în viață.

La un moment dat, Hadriel se oferă să noteze el măsurătorile mele pentru el. Atunci am reușit să înțeleg complet personalitatea lui.

— Aceasta este metoda mea, neghiobule! Lasă-mă să-mi

fac treaba!

Era evident de ce nu era plăcut de cei din jur.

Cum Hadriel chicoti pentru sine, nu m-am obosit să-i trag una peste ochi croitorului.

— Va trebui să usuc planta eternității în această seară, am zis eu, lăsându-mi mintea să zburde. Cineva trebuie să-i aducă aminte lui Nyfain.

Croitorul, Cecil, icni îngrozit.

— Cum îndrăznește cineva cu obârșia ta, un nimeni, să-i spună pe nume stăpânului? Nu ar trebui să ai de-a face cu prețioasa plantă a eternității!

— Mai spune-mi o dată că sunt un nimeni și o să-ți trag una în tărtăcuța aia de nu te vezi! i-am răspuns eu.

El își ridică ochii încet spre mine, apoi îmi întâlnește privirea și la fel de încet privi în altă parte. Mesaj transmis, mesaj înțeles în mod clar.

Încetase să mai protesteze. Apoi zise:

— Mă simt inspirat! strigă el. Trebuie să o iau de la capăt. Am făcut totul greșit!

Din fericire, a doua oară lucră mai repede, însă tot mai dură vreo oră până ce am reușit să ieșim de acolo.

— Nu l-am văzut niciodată să lucreze atât de repede, zise Hadriel în timp ce ieșeam. Clar a pierdut o grămadă de timp la început, dar după ce l-ai amenințat, a părut că și-a găsit calea.

— Și acum știm ce îl face să lucreze mai repede, i-am spus eu.

— Nu ar trebui să te întorci pentru alte măsurători. Odată ce s-a pornit, de obicei se apucă și creează hainele. Câteodată însă, îi ia o eternitate să se simtă inspirat. Bine, unde e grădina asta pe care o ai în minte?

Am avut nevoie de ceva timp ca să caut pe afară, printre

terenurile arse și maronii fără o echipă de oameni care să le îngrijească, pentru a găsi locul. M-am gândit să întreb de oamenii care se ocupau de grădinărit, dar îmi imaginam deja ce se întâmplase cu ei. Dacă știau să folosească furca, probabil nu rezistaseră mult.

Am întrezărit camera din turnul meu și am pornit în acea direcție.

— Pe aici.

Doar că nu era pe acolo, căci în fața noastră era un perete de cărămidă acoperit de o mare de liane.

— Oh, nu, nu poți să o alegi pe asta!

Hadriel clătină din cap când am ajuns la zidul castelului.

Am pornit în direcția opusă, găsim însă același lucru. Ridicând privirea, mi-am dat seama că eram la locul potrivit, doar că nu observasem că grădina era înconjurată de ziduri de piatră, iar asta pentru că mă uitasem la ea de sus. Probabil era acoperită și ascunsă de buruieni, ceea ce însemna că buruienile erau enorme.

— Vezi? zise Hadriel. Nu ai pe unde să intri. Tu... Ce faci?

Am găsit o parte din perete care nu era acoperită de lianele pline de spini și am sărit, prinzându-mă cu degetele de margine. M-am tras în sus și am aruncat un picior peste zid, căpătând în schimb o durere în gambă de la spinii dintr-un rug de afine crescut haotic. Am tras aer printre dinți, m-am ridicat și m-am pus în fund, confruntându-mă cu o mare de plante.

— Drăcia naibii, locul ăsta e într-o stare deplorabilă! Am privit către fereastra turnului, încercând să-mi aduc aminte cum arăta de sus. Dacă o să cad, Hadriel, să spui cuiva!

— Nu ar trebui să fii acolo, sus. Nu ai voie în grădina

asta!

— Nyfain nu a zis nimic de vreo grădină interzisă.

— Asta nu e ceva ce trebuie zis!

Ei bine, asta făcea ca lucrurile să fie mai atractive.

M-am ridicat, oprindu-mă un moment pentru a-mi găsi echilibrul și apoi am început să merg pe zidul din cărămizi. În stânga mea erau o mulțime de trandafiri, iar în spatele lor era un strat gros de vițe cu spini. Habar nu aveam ce erau acele vițe, dar intenționez să le tai.

— O să am nevoie de niște unelte de grădină, Hadriel! am strigat eu.

El aproape că țopăia pe terenul de lângă mine, fiind incredibil de neliniștit. Această grădină aparținuse cuiva din clasa regală la un moment dat, fiind parte din pământurile lor private. Citisem despre asta în cărțile de istorie. Dar ghici ce? Toți nobilii erau morți, iar regele fusese un idiot. Nu aveam de ce să mă simt prost dacă preluam controlul.

La margine, aproape de zidul castelului, amestecul de plante crescute în exces era înlocuit de buruieni înalte și arse. Se întindeau în rânduri care trebuie să fi fost utilizate pentru plante aromatice sau produse de un anume fel. Mă întrebam cum era pământul. M-am întors și, sprijinindu-mă în mâini, m-am lăsat în jos.

— Ieși de acolo! strigă Hadriel. Serios, ieși! E o idee teribilă.

— E doar o grădină, Hadriel.

— E grădina reginei! răspunse el. Grădina personală a reginei.

— Și ea ar vrea probabil să o readuc la gloria anterioară.

M-am strecurat prin acel spațiu, încercând să identific toate plantele, buruienile sau altele. Trebuia să le verific la

bibliotecă pe cele pe care nu le recunoșteam.

— Regele a interzis asta. El le-a interzis tuturor să atingă această parte a pământurilor, cu excepția plantei eternității. El a spus că acela era rolul reginei – administrarea terenurilor –, iar fără regină nu aveau să existe terenuri.

— Da, și uite în ce necaz ne-a băgat pe toți cu deciziile lui teribile. În plus, e mort, Hadriel! Decretele lui regale nu mai înseamnă nimic acum.

M-am aplecat și mi-am înfipt mâinile în pământ. Ceva m-a zgâriat, m-am strâmbat și am ridicat degetul pentru a mă uita. Se formase o picătură de sânge. Am zâmbit. Hrănisem pământul cu sânge.

— Vezi? Am ridicat degetul, deși el era de cealaltă parte a zidului. Deja mi-a luat sângele. M-a ales. Acum tot ce mai trebuie să-i dau sunt transpirația și lacrimile mele și am rezolvat tot.

— De când vorbești tu ca un luptător? Sunt plante, Finley. Ieși de acolo imediat!

— Nu.

Am continuat să cercetez spațiul, imaginându-mi deja ce trebuia să fac prima dată și de ce unelte aveam nevoie pentru a-mi îndeplini misiunea. Mă întrebam dacă putea să mă ajute cineva.

— Bine, dar ascultă, Finley! Hadriel vorbea ca și cum se lipise de zid. Regele a dat această lege pentru că a vrut ca prințul să se căsătorească cu o femeie nobilă din rândul dragonilor și să o facă regină. Sau cel puțin prințesă, în așteptarea tronului.

— Și când nu a obținut ce a vrut, a făcut o înțelegere cu demonii și iată-ne aici! Știu.

El continuă să vorbească, dar eu nu prea îl ascultam.

Deși nu era nicio poartă către restul pământurilor, exista o curte interioară foarte drăguță pe care nu o observasem din camera turnului. Ducea către niște uși mari din sticlă din partea laterală a castelului. Dincolo, doar întuneric.

Nobilii locuiseră acolo.

Fascinată, am pășit în curte.

— Nu, dar... Regele l-a învinuit pe prinț pentru moartea reginei. Când prințul a vrut să se căsătorească din dragoste, i-a frânt inima reginei, iar ea a murit. Asta s-a spus. Însmormântarea i-a adus înapoi pe prinț și pe demoni, iar regele l-a întemnițat aici.

Regina însăși ieșise prin acele uși și în această curte. Ea folosisese aceste scaune de lemn – acum putrezite – pentru a se uita la munca ei și a grădinarului. Poate că luase micul-dejun aici sau prânzul în zilele bune, bucurându-se de toată frumusețea. Poate că, înainte ca regele să înnebunească, ei se iubiseră și își sărbătoriseră dragostea aici.

Nu, probabil nu. Regalitatea nu-și găsea iubirea.

Bine, poate că se bucurase singură de iubire, masturbându-se în timp ce se gândea la un grădinar sexy.

M-am apropiat de sticlă, acoperindu-mi ochii din cauza strălucirii.

— Ea și prințul au avut o legătură foarte puternică! strigă Hadriel, vocea lui părând tot mai îndepărtată în timp ce eu încercam să văd.

În ciuda tuturor momentelor din copilărie în care îmi imaginasem că eram la curtea regală, nu am crezut niciodată că asta avea să se întâmple. Și acum, după ce lumea o luase razna, eram aici, în grădina privată a reginei. Eram pur și simplu năucită.

Nu puteam să văd nimic prin sticlă, dar curiozitatea mă ardea. Am încercat ușile, deși credeam că erau încuiate. Oare

puteam să găsesc o cale de intrare prin castel pentru a vedea ce era de cealaltă parte? Nyfain avea o cheie care se potrivea la toate încuietorile – dacă exista un motiv pentru a seduce pe cineva...

Am apăsat pe clanță. Nu se întâmplă nimic. Am împins, același rezultat. Mi-am lăsat mâna să alunece, îndepărtându-mă, iar sticla s-a retras de cealaltă parte.

Am încremenit. Uși glisante. Nu mai văzusem niciodată așa ceva! Dar, dacă mă gândeam mai bine, nu văzusem niciodată nici panouri din sticlă atât de mari ca aceste uși. Banii făceau miracole.

Am împins sticla mai tare.

— Finley? strigă Hadriel. Finley, ai căzut? Ce se întâmplă?

— Sunt bine, am strigat eu ușor în șoaptă, deschizând ușa.

— Nu-ți băga nasul pe acolo. Stăpânul se învinovățește pentru ce s-a întâmplat, iar această grădină este rămășița a ceva ce ea a iubit. Nu o să vrea să fie deranjată.

Cuvintele lui curgeau în jurul meu în timp ce mă aventuram în spațiul întunecat din spate și, deși, îl auzeam, nu-l *ascultam*.

Două scaune tapițate însoțeau o canapea așezată lângă o masă poziționată lângă ușă. Un loc de servit ceaiul, probabil. Nu era niciun fir de praf pe suprafața strălucitoare, ca și cum această cameră încă era curățată constant. Pe podea era un covor imens, aproape suficient de mare încât să-mi acopere toată casa. În dreapta mea era un mic birou, fără nicio hârtie pe el, iar o oglindă mare era atârnată de cealaltă parte.

Erau și alte piese de mobilier, dar m-am îndreptat către cel mai straniu lucru din încăpere. Un tufiș de trandafiri

creștea cumva – clar magic – din podea! Ca și cum podeaua era din pământ. Aproape că părea fals, însă diferențele dintre frunzele maronii și cele galbene erau evidente, la fel ca modul în care se chircise în timp ce se ofilea. Crenguțele erau veștejite, iar trandafirii erau de un maro-închis și majoritatea ofiliți, cu excepția unora.

Era într-o stare deplorabilă.

Nu știu de ce, dar mă emoționase. Voiam să-mi suflec mânecile și să-l îngrijesc până ce avea să-și revină la viață. Dar era ceva cu totul neobișnuit la el, pe lângă faptul că ieșea din podeaua de lemn, așa că l-am lăsat în pace ca să nu stric vraja ce îl înconjura.

În schimb, am continuat, încântată peste măsură de tonurile profunde și de piesele îndrăznețe ale decorului. Ea pusese pe perete o spadă decorativă și un scut. O femeie pe gustul meu.

O ușă deschisă ducea într-o cameră cu un pat și o cameră mai mică, ce părea să fie baia. Patul era lipit de perete, în colțul îndepărtat – un pat cu baldachin, uriaș, decorat în auriu și în culoarea fildeșului. Dulapul de aici fusese și el șters de praf, totul fiind curat și la locul lui.

Cum ar fi fost să trăiești într-un asemenea lux, în camere ca acestea! Era dincolo de puterea imaginației pentru cineva din clasa mea socială, dar cu siguranță aveam să visez la asemenea lucruri după ce văzusem toate astea. Audiența mea imaginară avea să se transforme în servitori imaginari și doamne de companie imaginare, așteptând cu sufletul la gură fiecare poruncă din partea mea. Gata cu glumele pentru această fată!

În timp ce îmi croiam drum înapoi, am auzit un clic metalic. Ca o cheie într-o încuietoare.

Inima mi-o luase la goană și am pornit către ușa de

sticlă, înainte să ajung prea departe, ușa se deschise larg. Nyfain era în prag și mă văzu imediat. Suspiciuni și furie se citeau în privirea lui aurie.

Tot ceea ce Hadriel îmi spusese îmi revenise în minte.

„Înmormântarea l-a adus înapoi pe prinț, iar demonii și regele l-au întemnițat aici.”

„Ea și prințul au avut o legătură foarte puternică.”

„Stăpânul se învinovățește.”

— Oh, Zeița zeițelor, în niciun caz! Tu ești prințul! am zis eu pe nerăsuflăte, cuprinsă de atâtea emoții pe care nu știam cum să le gestionez – încântare, tristețe, șoc: nu știam pe care să o aleg.

De cealaltă parte a acestei furtuni emoționale stătea conștientizarea că totul avea sens. *Bineînțeles* că el era prințul. Regele nebun ne blestemase pe toți pentru a-l ține pe fiul lui aici. Regele demon nu putuse să-l omoare cu blestemul și îl întemnițase aici. Cu toate acestea, Nyfain nu se mai vindeca la fel de repede, așa că avea să fie mai ușor pentru cineva sau ceva să-l omoare. Doar că asta încă nu se întâmplase. Așa că demonii încercau să-i distrugă spiritul.

Cum îmi scăpase asta?

Prințul!

Afurisitul de prinț!

De ce nu-i știusem numele? Dar nu-l știusem și nici măcar nu știam numele reginei. Toate acestea rămăseseră uitare în cotloanele minții mele. Nu erau lucruri relevante. Cu toate acestea, el trebuie să fi crezut că aveam mintea îngustă. Că eram o ignorantă. Un om de rând, de speță joasă.

Mi-am trecut dosul palmei peste față.

Amintirile îmi asaltau creierul. Acel dragon impresionant care zbura pe cerul de safir. Solzii aurii și strălucitori, care reflectau razele de un galben untos ale

soarelui.

— Dar dragonul tău este negru și șters, nu auriu...

El țâșni spre mine. Ar fi trebuit să mă întorc și să fug către ieșire, poate să mă ghemuiesc în poziție fetală sau cel puțin să-mi scot cuțitul și să încerc să-l înjunghii, dar eram ținută locului, șocată. Trecutul se întâlnea cu prezentul atunci și acolo. Amintirile mele cu el pe cer se amestecau cu bărbatul plin de cicatrici din fața mea. Visasem cu ochii deschiși la el în copilărie. Îmi dorisem să fim cei mai buni prieteni. Apoi crescusem și, deși toți crezuserăm că el plecase, avusesem fantezii cu el, strecurându-mă în patul lui. Pe atunci, nu știam cum arăta ca bărbat, dar nici nu-mi păsase. Acel răget. Acel dragon. Cum zbura fără efort prin văzduh. Fusesse mândria regatului. Neînfricat și puternic. El urma să ia tronul și să ne schimbe viața tuturor – asta obișnuiau să spună bătrânii de la mine din sat.

— Ce faci aici? mârâi el, oprindu-se lângă tufa de trandafiri. Arunci o privire în regatul prăbușit al tatălui meu?

M-am încruntat la plantă.

— Cred că devii puțin exagerat în metaforele tale...

El râse sardonice, punându-mă la locul meu cu o privire dură.

— Așa este, ești la fel de ignorantă ca ei. Nu ai nicio idee despre animalul tău, despre metamorfi, despre curtea dragonilor...

Durerea îmi înțepă coloana vertebrală. Chiar și ca fiară care colinda propriile pământuri abandonate, nu dăduse atenție satului nostru. Nu însemnaserăm nimic pentru el. Nu însemnam nimic acum.

Dar el nu terminase. Zăbovi cu mâna deasupra tufișului.

— Trandafirii erau plantele preferate ale mamei mele.

Simțea că o reprezentau. Când le era permis să crească în sălbăticie, erau neînfricați și frumoși, cu un miros plăcut, dulce, dar periculoși. Apoi ea a fost adusă aici, iar regele a tratat-o ca pe un tufiș de trandafiri. A fost tunsă. I s-a dat o nouă formă. Cultivată. Sălbatică în esența ei, chiar violentă, dar incapabilă să exprime asemenea stări.

Bătu cu degetele în sticlă. În privirea lui se citea furie. Am făcut un pas în spate, brusc nesigură.

— Tatăl meu a vrut să-mi amintească de rolul meu în uciderea ei, continuă el, iar eu puteam să aud durerea apăsătoare din cuvintele lui. Acest tufiș de trandafiri a fost vrăjit de demoni și scufundat în podea. Este conectat la regat. În fiecare an văd cum se mai ofilește puțin și moare. În cele din urmă, o să murim toți cu el. Și nu putem face nimic pentru a face trecerea cât mai ușoară posibil. M-am gândit că, dacă te aduc aici, asta o să ajute. Știam că satul tău folosește planta eternității la ceva și că rata morților era mai mică față de alte locuri. La voi încă există trandafiri în floare. Singurii care arată rezonabil de sănătoși. V-am tot urmărit de la distanță. Doar că nu știam cum le faceți pe toate.

— Ce? m-am bâlbâit eu. Dar tu ai spus că...

— Am mințit. De câte ori trebuie să-ți mai spun că eu nu sunt un bărbat bun? Porni încet către mine, ca un vânător măsurându-și prada. Mirosul tău mi s-a întipărit în minte. În prima noapte în care ai intrat în Pădurea Regală, tânără și cu mai mult curaj decât un dragon mare, mi-ai rămas în amintire. Atunci nu ai scăpat de mine, Finley. Eu ți-am permis să pleci. Erai prea mică pentru a muri. Am simțit mirosul plantei eternității pe tine și am vrut să știu ce faci cu ea. După ce ai plecat, am vizitat câmpul în care ai fost și ți-am simțit mirosul prin el. Mi-am dat seama că ai curățat plantele în urma ta. Ai luat doar o frunză de la fiecare plantă,

asigurându-te că nu te grăbești, pentru ca plantele să fie sănătoase. Chiar dacă ai venit la furat, aveai grijă de acel câmp.

El se apropie și mai mult, pas cu pas. Umerii lui mari se unduiau, statura lui impunătoare mă făcea să par o pitică. Avea o prezență impozantă.

Am înghițit în sec.

— Toată lumea știe că așa se recoltează.

El clătină din cap.

— Știi că nu e așa. Mai ales fetițele agitate de... cât? 14? 15 ani?

— 14, am șoptit eu.

— Da. Înainte ca schimbarea să fie posibilă. Nu ți-am mirosit animalul și nici nu l-am simțit când te-am urmărit. Pe atunci, magia care înconjura pădurea era mult prea puternică pentru mine ca să depășesc hotarul, dar nu a trebuit să o fac. Te-ai întors în pădure înainte ca eu să apuc să mă interesez de tine. Nu ai intrat niciodată fără ca eu să știu, dar nu te-am putut prinde niciodată. Nu până ce nu am vrăjit mesteacănul. Ești o mică vulpiță șmecheră.

— Eu doar încercam să-mi țin familia în viață.

El se opri în fața mea.

— Ultima dată, când ți-ai pierdut cuțitul, te-am simțit. Ți-am simțit animalul. Ne-a chemat. Suspectasem ceva, dar abia atunci am știut ce e în tine. Puterea ta. Se apropiase și mai mult, ocupând tot spațiul. Prinzându-mă în capcană. Spune-mi, când s-a trezit prima dată animalul tău, ce ai simțit?

— M-am simțit încântată. Speriată.

— Și?

Îmi cuprinse obrazii cu mâinile. Căldura lui curgea prin pielea mea, făcându-mă să mă topesc. Jumătate din corpul

meu era din bătaie de inimă.

— Excitată, am șoptit eu.

Puterea lui curgea prin mine, prinsă de animalul meu și ținută pentru un moment înainte ca el să o dea înapoi, așa cum se întâmplase când îl salvasem pe Hadriel. El era mușchiul; eu eram finețea. Împreună salvaserăm pe cineva din ghearele morții. De această dată însă, prin conexiunea noastră se simțea starea de excitare.

Aveam respirația întretăiată, sânii mi se ridicau și coborau cu fiecare inspirație și expirație. Privirea lui alunecă pe mine ca și cum îmi alinta pielea goală. Animalul meu pompa foc prin mine. Puterea dintre noi era incredibil de ademenitoare.

Un geamăt disperat îmi ieși pe buze fără să vreau. El se aplecă ușor, aproape imperceptibil, ca și cum nu se putuse abține. Ca și cum se lupta cu dorința. Parcă nu mai era aer în cameră, iar încăperea dispăruse. Existam doar eu, el și această sete ca trupul lui să-l umple pe al meu. Ca mușchii lui să mă arunce pe saltea și ca penisul lui să-mi dea lumea peste cap.

El mă miroși.

— Zeița să mă trăsnească, Finley! Vreau să ți-o trag atât de tare, încât să uiți cum te cheamă. Vreau să fiu stăpânul trupului tău și să te distrug cu plăcere.

Nu păream să am aer. Între coapse eram foarte umedă.

— Dar, dacă fac asta, continuă el, s-a terminat cu tine. Ți-am explicat de ce. Eu nu împart. Nici în viața trecută și nici acum. De îndată ce te iau, nu o să mai permit nimănui să te atingă. Viața ta s-a terminat. Va fi a mea.

Cuvintele lui alunecau pe pielea mea, făcându-mă să tremur. Ochii lui mă hipnotizau, iar o parte mare din mine voia ca el să facă ce-mi spusese. Voiam ca el să se țină de

cuvânt și să mă îmbrace cu dorința lui.

Dar, serios, îmi pierdusem mințile? Înnebunisem complet?

El era prințul, afurisitul de prinț. Ce aş fi devenit, amanta lui?

Pentru că în niciun caz nu eram eroina acestei povești. Eram un nimeni de nicăieri. Eram o ispită pentru distrugerea lui. Un sfârșit pentru perioada lui de celibatar. Și dacă cedam? Aveam să mă arunc de bunăvoie în cea mai dubioasă combinație din lume.

Ca să nu mai spun că el mă închisese aici. Mă mințise de mai multe ori. Mă adusese aici și mă pusese în calea pericolului. Pe mine și nu pe altcineva. Ar fi putut să se întâlnească cu mine în pădure, cum făcea și cu alții. Nu avea niciun motiv să mă târască în asta. Acum se juca cu mine, cu mintea mea și cu viitorul meu. Cu viața mea.

Am fost o proastă că l-am lăsat să-mi intre pe sub piele. Pentru că mi-am permis să uit cum am ajuns aici.

El voia ca eu să stau departe de el. Așa că asta aveam să fac. Eu aveam o casă, iar demonii nu dădeau doi bani pe mine. El putea să se întâlnească cu mine în Pădurea Interzisă, așa cum făcea cu ceilalți informatori, să ia rețeta pentru elixir și să-și vadă de viață. Demonii nu mă voiau pe mine. Îl voiau pe *el*.

Bărbatul se putea salva singur. Eu aveam alte lucruri de făcut.

Cu ultima fărâmă de minte pe care o mai aveam, m-am lăsat în jos, pe sub brațele lui și am țâșnit spre ușă. Speram că această parte a castelului nu era vreun labirint și că puteam să-mi găsesc drumul, în cazul în care el mă urmărea.

Capitolul 13

— Drăcia dracilor! exclamă Hadriel când ne-am întâlnit în cele din urmă în turn.

Leala era deja acolo când am ajuns – împăturea niște chiloți și îi așeza în dulap. Fusesse destul de straniu să o văd împăturind acea lenjerie din dantelă. Am alungat-o repede și am forțat-o să lase cheia.

— Ai fugit să-i spui că eram în acea cameră? l-am întrebat, uitându-mă prin dulap după hainele pe care le purtasem.

Nu aveam de gând să mai stau nicio secundă în hainele lui. Aveam să plec exact cum ajunseseam, doar că de data aceasta avea să fie din voia mea.

— Nu! Am încercat să-l găsesc când tu nu mi-ai mai răspuns. M-am temut că ai căzut în ceva... acolo, indiferent ce naiba era gata să te ucidă. Până să-l găsesc eu, te găsise el deja. Ai înnebunit, la naiba, și ai intrat în camerele reginei?

— Da! Sunt al dracului de nebună din cauza multor lucruri. Pentru că am stat în acest castel oribil până acum. Pentru că am o slăbiciune pentru el. Pentru că nu am fost puternică și nu mi-am păstrat mintea limpede în preajma lui.

— Ce faci...

Am găsit hainele în care venisem și m-am schimbat repede, apoi am apucat cuțitul și micul sac pe care îl găsisem umplut cu lumânări și un chibrit care speram să ardă. Cel puțin avusesem instinctul de a pregăti un sac de urgență pentru momentul când aveam nevoie să fug și să-mi verific familia. Făcusem asta înainte de călătoria pe câmpul cu planta eternității. Înainte să-l cunosc mai bine.

Zeița să mă ajute, fusesem incredibil de proastă!

M-am întins către ușă.

— Unde te... Oh, pentru numele Zeiței, șireată mică, ce se mai întâmplă acum?

Am tras de ușă și am încuiat-o. Mă simțeam un pic prost, dar nu puteam să risc ca el să fugă și să-i zică lui Nyfain unde plecasem. Cam într-o oră, Nyfain urma să vină să mă ia pentru a ne ocupa de planta eternității. În acel moment, avea să-l elibereze pe Hadriel din locul în care îl încuiasem, iar eu aveam să fiu departe.

— Ce faci? strigă Hadriel prin ușă. Bine, ia grădina! Clar, stăpânul nu te-a ucis când te-a găsit mai devreme, așa că poate nu-i pasă. Chiar și eu o să...

Vocea lui se pierduse în urma mea în timp ce mă grăbeam să cobor scările. La următoarea ieșire, am văzut o femeie cu un șorț, roșie în obraji. Îmi zâmbi frumos. I-am făcut cu mâna ca o idioată și am continuat să merg. La primul etaj, era liniște. Oamenii probabil se ocupau de hobby-urile lor sau se pregăteau pentru cine știe ce petrecere urma să aibă loc la noapte. Nu exista cine știe ce personal pe aici. Și acesta era clar rezultatul influenței demonilor care an după an îi omorâseră pe cei cărora le pășase de ceva.

Furia curgea prin mine, dar am ignorat-o și am ieșit pe ușa principală. Nu era problema mea ce se întâmpla aici. Nyfain era prințul; el putea să rezolve toate astea. Treaba mea era să mă ocup de vindecări, nu să mă lupt cu demonii.

Fără să stau pe gânduri, am alergat pe scări și de-a lungul peluzei principale, transformată de mult într-o mare de pământ și buruieni. De îndată ce am ajuns în Pădurea Interzisă, i-am permis animalului meu să iasă la suprafață.

„Ce ai făcut?”, m-a întrebat el în timp ce îmi croiam drum printre copaci.

„Ce a trebuit. Ai știut că e prinț?”

„E un alfa.”

„Da. Un alfa prinț. E prinț nenorocit!”

„Calmează-te un pic! O să faci un atac de cord.”

M-am oprit un moment și am închis ochii. Chiar și în ghearele unei bestii și speriată de moarte, fusesem atentă la drumul pe care Nyfain îl făcuse în acea primă noapte. Aflasem un pic mai mult despre împrejurimi și în aventura noastră nebună, când îl salvasem pe Hadriel. Pentru mine era suficient ca să mă descurc. Reușeam mereu să-mi găsesc drumul în acest loc.

„Unde mergem?”, m-a întrebat animalul meu.

„Ai un nume?”

„Finley, suntem aceeași persoană.”

„Știu. Dar ai un nume?”

„Finley.”

Am așteptat un moment. „Ce?”

„Numele meu e Finley, amei! Suntem în același corp afurisit, deci avem același nume afurisit. Unde mergem?”

„Nu credeam că poți fi mai acid decât mine, dar îmi arăți că mă înșel.” Am cotit la dreapta până când am ajuns în fața unui iaz. Apa bolborosea și clipoceă, mirosea a îngrășământ, a pește vechi de săptămâni și a pârțuri. Un abur gri se ridica din mijlocul lui. „Mergem acasă. Eu nu sunt genul de persoană care se combină cu un prinț.”

„Dar tu ești în mod clar genul care se combină cu un alfa. Știu asta, pentru că eu vreau să fiu cu acel alfa. Și voia și el.”

„Tu nu înțelegi cum funcționează ierarhia socială.”

„Tu nu înțelegi cum funcționează lucrurile în lumea animală, care este bazată pe putere și impunere.”

Am luat-o spre est până când am găsit un drum ce

ducea în jurul lacului și am pornit într-acolo, către sud. Trebuia să iau niște frunze din planta eternității în drum spre ieșire. Nu aveam unde să le țin, dar ce aveam trebuia să fie suficient. Dacă Nyfain avea să fie supărat, nu avea decât să sugă o ceapă.

„Acel alfa nu era interesat”, m-am gândit eu, oprindu-mă în fața unei stânci de două ori mai înaltă ca mine. Roca era transparentă și strălucitoare. Nu aveam cum să o escaladez fără funie. Nu-mi aduceam aminte ca Nyfain să fi trecut pe aici. Mă rătăcisem, era clar.

Partea din față a stâncii se ascundea după niște copaci, în stânga, iar eu mergeam în acea direcție.

„Tocmai ți-am spus că era”, răspunse animalul.

„Bine, ca să fiu mai clară, bărbatul din spatele celui alfa nu era interesat. M-a avertizat de asta. În repetate rânduri. De fapt, de fiecare dată când eram împreună, m-a avertizat să plec.”

„Pentru că încerca să te protejeze, asta fac cei care sunt alfa. Depinde de tine dacă îi spui că tu faci ce vrei. Și că tu vrei să i-o tragi până ce îi sar ochii. Și apoi să faceți copii și să repopulați regatul.”

„Mare Zeiță, asta e un pic cam mult!”

Mă întrebam când terenul avea să devină din nou plat. Umbrele începeau să se întindă. Apusul venea mai repede în pădure din cauza copacilor. Sperasem să ajung un pic mai departe până acum. Poate că ar fi fost mai bine să aștept o zi și să pornesc mai devreme.

Dar cel puțin știam că bestia nu intenționa să mă ucidă. Asta îmi luase de pe umeri o greutate uriașă. Dacă mă găsea, atunci aveam alte șanse de a scăpa. Știam că aveau să fie.

„Când un bărbat îți spune că o să te ruineze, cel mai bine este să-l asculți și să pleci”, m-am gândit eu în timp ce

reuşisem în final să trec de deal şi să revin pe drum. „Am avut nevoie de ceva timp, dar am înţeles. Am suficiente alte oportunităţi prin care să mă ruinez. Nu am nevoie de ajutorul lui.”

„Te poate distruge numai dacă îi permiţi. Suntem mai puternice decât atât. Sunt mai puternic de atât. Dacă te simţi slabă, eu o să te fac puternică. Asta e puterea metamorfilor: două suflete care lucrează în tandem. În orice împerechere de succes, perfect sincronizată, există patru. Nici măcar un rege demon nu ar putea doborî o pereche atât de puternică.”

Regele demon distrusese un întreg regat. Ținea captiv, în palma lui, tot locul aceasta. Dar nu mă simţeam în stare să mă cert. Voiam doar să ajung acasă.

Minutele se înmulţeau, transformându-se în ore. Soarele coborâse de pe cer, lăsând în spate întunericul dens şi impenetrabil. Transformasem băţul într-un soi de torţă care pâlpâia prin beznă, scuijând jar în urma lui. Dâra de fum îmi făcea ochii să lăcrimeze. Neînduplecată, am continuat să alerg pe cărările lăsate de animale şi să ascult toate sunetele, încercând să detectez orice mişcare. Nu ştiam la ce oră preferau să iasă creaturile noptea în aceste păduri, dar ştiam că nu voiam să am de-a face cu ele. Bestia nu avea să mă ucidă, dar nu m-ar fi mirat dacă pasărea terorii ar fi încercat – şi nu era singura. Era foarte posibil să trebuiască să mă lupt ca să ies din acest loc. Datorită lui Nyfain însă, aveam ajutor: Finley numărul doi avea să-mi dea putere şi forţă sau să preia controlul dacă lucrurile mergeau foarte prost.

„De acum înainte, trebuie să păstrăm mereu legătura, dat fiind că am fugit de Nyfain”, m-am gândit, văzând o răscruce în drum. Un copac impunător stătea de pază pe câmpul din spatele lui. Fără să mă pot abţine, am alergat

repede în acea direcție. Era un câmp cu planta eternității, crescut peste măsură și sălbatic.

Deci Nyfain nu avea grijă de toate. Probabil nu putea. Avea sens atunci de ce le alesese pe cele din apropierea castelului – câmpuri pe care le considera responsabilitatea lui, așa cum îmi imaginasem –, însă de ce își dăduse interesul pentru cele din apropierea satului nostru, care erau la marginea regatului?

„Nu ai intrat niciodată într-un câmp fără ca eu să știu, dar nu te-am putut prinde niciodată”, zisese el.

Oare de aceea avusese grijă de acel câmp? O făcuse ca să mă ajute?

Brusc, îmi era greu să respir.

M-am întors în direcția casei mele, și animalul meu m-a încărcat cu energie. Aproape că voiam să îl întreb de ce avea propriile rezerve de energie și putere, dar nu aveam chef. Erau foarte multe lucruri despre el, despre mine care probabil nu urmau să aibă sens până când nu aveam să mă transform. Pentru moment, aveam să accept ajutorul și să continui.

O pătură de luminițe slabe și strălucitoare pâlpâia deasupra capului meu, singura lumină mai puternică fiind Steaua Sudului pe care obișnuiam să o folosesc pentru a-mi ghida pașii. O foloseam și acum, mișcându-mă cât de repede puteam, evitând pe cât posibil toate rădăcinile și lianele.

Un răget îmi atrase atenția undeva departe, în stânga. Teamă îmi alerga prin sânge. Nyfain nu suna așa. Creaturile din Pădurea Interzisă ieșiseră.

Încercam să gândesc. Oare cineva de la castel spusese ceva despre alți metamorfi care încă aveau capacitatea de a se transforma? Dacă Nyfain se putea transforma, probabil nu era singurul. Poate că Pădurea nu era deloc periculoasă.

Poate că erau doar niște gardieni care aveau grijă de pământurile lor.

Doar că Nyfain atacase pasărea terorii.

Dar atunci ea venise după mine, să-mi facă rău. Poate că era un sătean iritat?

Nu, nu puteam să nu iau în considerare toate cicatricile de pe trupul robust și ferm al lui Nyfain. Ele erau dovada a ani de lupte constante. Și dacă acele creaturi ale pădurii puteau să facă asta formei lui de bestie, atunci ce șansă aveam eu fără capacitatea de a mă transforma?

Se dusesse naibii și încercarea de a potoli teama care îmi pulsa prin vene.

„Bine, doamnelor și domnilor, va trebui să facem liniște acum. Haideți să mergem încet și să pășim cu atenție! Dar ce o să facem cu lumina asta de la torță care cade pe noi?”

„Despre ce naiba vorbești?”, m-a întrebat animalul meu.

Cum putea cineva să explice crizele de frică când sentimentele erau foarte copleșitoare? Un sunet îmi atrase atenția, reverberând printre copaci. Părea că venise de peste tot și de nicăieri. Un răget care se transformase într-un soi de urlet, ca și cum venea din cine știe ce tărâm al lupilor zombi.

Mereu auzisem că zombii nu erau adevărați. Că erau o poveste inventată pentru a-i speria pe copii în jurul focului de tabără. Dar, dacă mă gândeam mai bine, auzisem că nimeni nu se mai putea transforma și că bestia era o creatură a nopții, nu un prinț distrus cu un blestem pe umeri. Nu prea mai aveam cine știe ce încredere în poveștile semenilor mei.

Gheata mi s-a prins într-o rădăcină, m-am împiedicat și am căzut cu capul în față într-o ferigă uscată. Mi-am julit genunchii de pământ, iar lumina mea s-a rostogolit într-un

smoc de iarbă arsă.

— La dracu'! am mormăit eu, ridicându-mă cât de repede am putut și încercând să înăbuș flacăra care luase avânt.

Se împrăștiase pe pământ, lovindu-se de un copac. Am tot călcat-o, simțind deja presiunea ochilor pe mine. Creasem un far pentru creaturile nopții, ajutându-le să mă găsească.

„Fugi!”, strigă animalul meu.

Nu era nevoie să-mi spună de două ori.

Înainte să apuc să virez, flacăra se potoli și apoi se stinse, ca și cum pădurea era rezistentă la foc.

„Era vrăjită?”, am întrebat, dar fără să rămân pe loc.

„Locul ăsta nu e în regulă.”

„Nu mai spune! Și ce alte observații incredibil de evidente ai pentru mine?”

„Ți-ar prinde bine un dicționar.”

„Taci”, am mârâit eu, văzând tot felul de lucruri familiare în jurul meu. Acel tufiș înalt și subțire cu vârful franjurat, salcia cu punctul chel la capăt – eram aproape de casă. „Nu mai e mult.”

Un țipăt aproape uman îmi îngheță sângele. Se termină într-un soi de geamăt, mult prea zgomotos pentru gustul meu.

„Ar fi bine ca zombii să nu fie adevărați, doamnelor și domnilor, sau o să am coșmaruri pentru tot restul vieții.”

„Încep să mă îngrijorez gândindu-mă cu cine vorbești”, gândi animalul meu, pompând putere prin mine. „O să văd cât mai pot suporta această situație înainte ca nevoia de a prelua controlul să mă consume. Ține-te bine!”

„Să mă țin bine de ce?”

„Drăcia naibii, simplitatea aceluia castel te-a obosit! E

doar o expresie. Una pe care o știu pentru că tu ai învățat-o.”

Prezența animalului se împingea în mine, dându-mă la o parte și apoi preluând controlul asupra picioarelor mele.

Amalgamul de mirosuri mă copleșise când m-am dat încă un pic la o parte, lăsându-l pe el să se ocupe de ele. Viteza noastră crescuse dramatic. El continuă, asumându-și și mai mult control. Încearca să funcționeze cu un trup pe care nu-l cunoștea bine – îi puteam simți confuzia. Simțeam furnicăturile pe pielea noastră și zumzetul puterii gata să explodeze. Începuse să mă furnice și scalpul, iar în spate simțeam împunsături de cuțit, ca și cum cineva mă înjunghia. Întunericul începuse însă să cedeze.

Tot felul de forme ne înconjurau, majoritatea negre, albe și galbene.

„Cam atât... Atât pot să împing”, gândi el, iar eu îl puteam simți luptându-se.

Fără să piardă timpul, grăbi pasul, călcând silențios și agil, chiar dacă ar fi preferat să facă asta în patru labe. Sărea peste rădăcini de care eu m-aș fi împiedicat și evita tufișurile arse și crenguțele uscate, care ne-ar fi dat de gol prezența. Mâna mea intră în buzunar și scoase briceagul. El desfăcu lama, în timp ce un val de adrenalină pulsa în noi. Venea ceva.

— Ha-ha-ha! Părea să fie vocea unui bărbat – unul care fumase vreo sută de ani și care se îneca în mîzga din mlaștină. Ha-ha-ha!

Nu râdea. Creatura aceea efectiv rostea, ca și cum încerca să păcălească pe cineva că era umană și veselă.

„Acum e acum!”

O formă în mod clar umană ieșise din spatele unui copac aflat mai în față. Purta haine uzate pline de găuri și o parte din scalpul lui putrezise. Avea gura plină de dinți

stricați și o parte din maxilar părea strâmbă.

„Iată și zombiul tău”, zise animalul meu, încetinind un pic în timp ce se apropia. „Îmi doresc să fi avut patru labe și gheare. Ar fi fost mult mai ușor. S-ar putea să trebuiască să mă ajuți.”

Întinericul se lăsă mai repede peste noi, iar formele din jur se vedeau încețoșat.

„Pun pariu că e un *dybbuk*³”, am zis eu, amintindu-mi de imagini cu creaturi demonice. „Se presupune că sunt demoni în corpuri de păcătoși. Odată, unul a ajuns în satul nostru când aveam 15 ani. Era neîndemânatic. Pot să fac față.”

„Îmi cer scuze că am râs de predilecția ta pentru lectură. Te revanșezi cu asta.”

Am alergat către creatură cu briceagul în mână. El se feri când m-am apropiat, iar eu m-am strecurat pe sub brațul lui, îmbătată de puterea și de viteza cu care mă puteam mișca acum. L-am înjunghiat în stomac. El abia dacă observă. Însă mă așteptasem la asta. Nenorociții ăștia nu puteau să simtă durerea așa cum puteau să o facă oamenii. Trupurile lor puteau însă să moară.

Dacă aș fi avut pumnalul...

L-am tăiat pe picior, după care am aplicat o lovitură rapidă în rinichi, apoi mi-am folosit ambele mâini pentru a-i împinge lama în baza craniului. Asta avea să-l slăbească până când avea să moară din cauza sângerării, lucru ce urma să se întâmple repede.

Se auzi un mârâit din dreapta înainte să sară o creatură asemănătoare unui câine. Era un pic peste jumătate din mine și avea viteză și forță. M-am aruncat la pământ și am așteptat

³ În mitologia ebraică, un *dybbuk* este un spirit rău despre care se crede că este sufletul unei persoane decedate. Se presupune că părăsește corpul gazdă odată ce și-a îndeplinit scopul, uneori după ce a fost exorcizat. (n.red.)

să treacă peste trupul meu și apoi am sărit ca și cum aveam arcuri. M-aș fi putut obișnui cu toate abilitățile animalului din mine, în astfel de situații, dacă lăsam atitudinea înțepată deoparte. Creatura-câine ateriză și se poticni un pic, neașteptându-se ca eu să mă mișc. Din spatele lui se ridica un soi de înotătoare, ca un val, fiecare creștătură fiind însoțită de o țepușă. Avea ochii verzi și strălucitori și din gura plină de canini uriași îi curgea salivă. O corcitură de câine de vânătoare din iad? Nu mai văzusem așa ceva în niciuna dintre cărțile pe care le citisem.

„Am nevoie de patru labe și de gheare!”, gândi animalul meu, urlând frustrat în interiorul nostru.

Mda, amândoi aveam nevoie, pentru că eu nu mă puteam lupta cu briceagul stupid pe care îl aveam.

Am țâșnit după un copac și am sărit pe una dintre ramurile mai joase. Lemnul gemu sub greutatea mea, dar rezistă. Creatura pufni, sărind în urma mea. Cu inima cât un purice, m-am ridicat repede pe altă cracă și am riscat cu viața amândurora, sărind pe o cracă groasă din copacul vecin. Am cuprins lemnul cu brațele, dar picioarele îmi atârnavă în aer.

Creatura sări și mă prinse de gheata care atârna. Am scuturat piciorul până a căzut gheata și m-am ridicat în sus, pe trunchiul copacului.

„Și acum?”, întrebă animalul meu.

„Acum, prefă-te că îmi înțelegi micile greșeli cât timp încerc să-mi dau seama ce să facem.”

După asta, m-am aruncat în dialogul meu intern, obișnuit.

„Suntem într-o situație agonizantă, doamnelor și domnilor! Abia aștept să văd ce se mai întâmplă”, am gândit, cercetând zona. Era o potecă aproape liberă și destul de lată

care ducea departe de aici.

Ar fi trebuit să se intersecteze cu poteca pe care o foloseam des în pădure.

În depărtare se auzea o bufniță, vechea mea prietenă Kathy Guraliva. În pădure, în mod clar, mai era ceva. O parte din mine spera că era Nyfain. Mare parte din mine își dădea seama că era probabil cine știe ce alt lucru oribil pe care demonii îl dezlănțuiseră în această pădure. Trebuia să ies de acolo. Dar drăcia aia de câine putea sigur să fugă ca vântul. Nu puteam să-l înving, așa că trebuia să-lucid.

Aștepta sub mine, uitându-se în sus, ca și cum se gândea cum putea să urce în copac. Trebuia să cad pe el.

„Fantastic, se pare că a avut o idee extraordinară. Mulțumesc oribilului porc mistreț pentru că i-a oferit practica necesară pentru a face posibilă această mișcare periculoasă.”

„E destul de greu de suportat.” Animalul meu suna ca și cum avea dureri.

„Asta e metoda mea”, am zis în timp ce am pășit pe altă cracă, mișcându-mă în jurul trunchiului. Am coborât pe creanga de dedesubt. Creatura se mișcă odată cu mine. Saliva puternic și îi curgeau balele din gura făcută pentru a distruge oase. Din pieptul musculos reverbera un geamăt profund.

M-am poziționat deasupra creaturii, hotărâtă, cu cuțitul strâns în mână care îmi tremura ușor. Trebuia să sar pe ea și să-i înfig cuțitul într-un loc vulnerabil. Mai făcusem asta cu alte animale, dar acea înotătoare avea să complice lucrurile. Trebuia să țintesc în apropierea capului ei, iar acel cap avea dinți. Cu toate acestea, nu aveam alte idei mai bune. Să aștept nu era o opțiune. Creatura îi alerta pe toți de prezența mea, iar dacă apărea un monstru mai abil, putea să se urce în

copac și să mă prindă. Evadarea nu era nici ea o opțiune. Dacă alegeam să cobor, creatura s-ar fi dat la o parte când aș fi atacat-o și apoi m-ar fi mușcat până la moarte.

„La naiba, e de rahat!”, am gândit eu și m-am aplecat cu fața spre creatură. Se pregătea și ea, mârâind din ce în ce mai tare.

Am coborât mâna cu cuțitul. Tremuram în timp ce așteptam, putând să sară în orice moment.

— Haide, nenorocitul, vino să dai ochii cu mine! am zis eu coborând un pic mai mult.

Piciorul mi-a alunecat și am căzut pe cracă. Acum piciorul îmi atârna, iar stomacul mi se lipise de lemn. Mă chinuiam să mă ridic înapoi în timp ce creatura sărea spre mine.

„Acum ori niciodată, oameni buni!”

„Nu, nu, nu, nu!”, răspunse animalul meu.

Prea târziu.

Am așteptat până când acele fălci erau mai la distanță de fața mea și apoi m-am rostogolit, căzând către ea. Creatura se lovi de pământ, dar nu apucă să se miște în timp util. Căzusem peste capul ei, cu cuțitul în ambele mâini și apăsând cu forță. Am înfipt lama la baza înotătoarei, în carcasa umerilor ei.

Creatura urlă și se întoarce, prinzându-mă de mână. O durere arzătoare curgea prin mine, dar nu am cedat. Am folosit cuțitul pentru a trage creatura după mine. Se năpusti către fața mea, dar puterea începuse să-i slăbească. M-am ferit de mușcătura ei și am smuls cuțitul, înfigându-l în gâtul ei și împingându-l mai adânc. Creatura m-a zgâriat cu ghearele din față pe picioare, iar în acel moment chiar mi-aș fi dorit să port pantalonii de piele ai lui Nyfain. Sângele șiroia din mine, dar nu m-am lăsat. Creatura, părând

vlăguită, se prăbuși peste mine, fiind îngrozitor de grea.

Am ieșit de sub ea, cu respirația întretăiată. Brațul îmi pulsa agonizant și picioarele îmi ardeau, dar nu era nimic din ce Hannon nu vindecase în trecut. Trebuia doar să ajung la el.

I-am permis animalului meu să se ridice din nou la suprafață și să preia controlul. Puterea lui amorți un pic durerea și am reușit să ne târâm pe drum. M-am simțit ușurată când în depărtare au apărut priveliști familiare. Eram aproape de casă.

Am făcut un mic ocol, întorcându-mă un pic, și m-am grăbit către câmpul cu planta eternității. Hannon cu siguranță mai avea ceva rămas de la ultima mea recoltă, dar nu voiam să-l las fără plantă. Zeița știa că aveam nevoie de câteva frunze pentru toate mușcăturile și tăieturile mele.

Mesteacănul se ridica în fața mea, iar eu chiar am zâmbit văzându-l – până ce mi-am adus aminte de tremuratul lui.

— Oh, rahat...

Prea târziu. Se scutura și se legăna, ramurile îi gemeau și frunzele îi tremurau. Putea la fel de bine să invoce toate creaturile curioase din acea pădure.

Am băgat planta eternității în sac, luând cât de multă am putut. Oricum, frunzelor nu avea să le convină materialul, așa că puteam la fel de bine să le irit și mai tare împingând la un loc mai multe decât de obicei.

Ignorând dansul mesteacănului, am alergat înapoi și am ieșit din zonă. Durerea pulsa în picioarele și degetele mele și sângele îmi curgea din răni. Unele creaturi demonice se hrăneau cu sânge, dar nu din venă și nu în mod curat ca un vampir. Nu, le plăcea să rupă carnea victimelor și să le facă bucăți trupurile. Dacă erau în această pădure acum, era ca și

cum le invitam la masă.

„Nu am auzit niciodată să fie atâtea creaturi în pădure”, m-am gândit eu în timp ce îmi croiam drum, strângând din dinți ca să alung durerea. „Niciodată nu am întâlnit atât de multe.”

Animalul meu nu spunea nimic, doar preluase din nou aproape tot controlul și ne făcea picioarele să meargă, unul în fața celuilalt. La jumătatea drumului, un miros straniu îmi atrase atenția. Puțin moscat, ca al unui demon, dar cu note puternice de sulf. Prima dată l-am simțit din dreapta și apoi din stânga.

„Atât de puternic să fie mirosul?”, m-am gândit eu în timp ce animalul meu a grăbit pasul. Știam că el cu siguranță înregistrase lucrurile într-un mod mult mai complex decât puteam eu să pricep.

„Nu.”

Am așteptat ca el să-mi explice, dar încetinise.

„Ce facem?”, l-am întrebat.

„Ne înconjoară. Încerc să mă decid – fără să discut cu un public imaginar – ce să fac. Încă nu-mi pot da seama de viteza sau agilitatea lor.”

Am continuat să înaintăm, mai încet acum, iar mirosul a continuat să devină mai puternic. Din dreapta. Din stânga. O miasmă din spate. Apoi unul dintre ei a sărit în drum, în fața mea. Era păcătos de urât și o singură privire fu de ajuns ca să-mi dau seama că nu mai văzusem acea creatură în niciuna dintre cărțile mele.

Fața era ca un soi de puzzle dintr-un schelet uman, cu găuri mari, întunecate, pe post de ochi, o gaură pe post de nas și un rânjet larg, lipsit de buze. Părul slinos îi ajungea până la o cocoașă mare în spate, formată pentru că picioarele din față îi erau mai lungi decât cele din spate, iar

la capăt avea o coadă mică. Era aproape la fel de mare precum creatura-câine, dar mai firav. Picioarele din față aveau însă un deget. Cel mai probabil, putea să apuce.

Mai mulți de același fel ieșeau dintre copacii și tufișurile din jurul meu, înconjurându-mă așa cum mă avertizase animalul meu că aveau să o facă. Erau cinci în total. În timp ce îi urmăream, vedeam cum nămol negru ca tăciunile le curge printre dinții foarte ascuțiți. Cel din fața mea își trecu buricele degetelor prin el.

„Asta nu e bine”, m-am gândit, având un sentiment de greață în stomac. „Asta e, cel mai probabil, un soi de substanță chimică gândită pentru a dezarma inamicul, precum otrava.”

„Îmi retrag cuvintele. Nu-mi place cât de mult ai citit.”

„Haide, nu te mai sfii și vorbește cu audiența mea invizibilă! Ei sunt mereu încântați în momente de pericol și încercări. Asta ajută mult la gestionarea fricii.”

„Dacă ne-am putea alege partenerii umani...”

Am tras adânc aer în piept – acum eu conduceam. Eu și animalul meu păream să avem o înțelegere din ce în ce mai bună asupra momentelor în care fiecare dintre noi trebuia să preia frâiele. Cu toate acestea, îmi doream ca el să fi ales acest moment.

Am mai tras de câteva ori aer în piept, trimițând oxigenul mult necesar în sângele meu. Aveam puterea animalului meu, forța și viteza lui. Amorțea durerea. Însă nu suficient. Asta urma să fie dureros.

— Vorbești? l-am întrebat, pentru că în mintea mea asta era o tehnică genială de a trage de timp. Du-mă la liderul tău!

Cel din față scrâșni din dinți și scoase un sunet precum un „cioc-cioc-cioc”. Era un pic mai bine față de „ha-ha-ha” al celuilalt tip, dar nu cu mult. Mizeria îi curgea pe bărbie.

— Bine atunci, am zis eu încet, testându-le limitele.

Am înaintat încet. Creaturile și-au ajustat imediat poziția, mișcându-se cu mine, continuând să mă țină în perimetrul lor. Tocmai le încurajasem să strângă cercul.

Nu mai aveam nimic de pierdut.

Am atacat, alergând către cel din lateral. Surprinzător, s-a tras înapoi, creând spațiu între noi. Cei care fuseseră în față și în spate se grăbiseră să-și facă apariția, flancându-mă. Mi-am schimbat direcția imediat, cotind-o la dreapta cu un cuțit care era mult prea mic pentru situația dată. Lama tăie aerul gol. Creatura se repezi și mă lovi. M-am clătinat înapoi, dar m-am întors în acest timp, ridicând cuțitul. Tăișul se opri în coastele celui care intenționase să-și vâre ghearele în spatele meu.

— Suge-o, fraiere! am zis, prinzându-l de umărul ciolănos și trăgându-l în față.

Se împiedică, dezechilibrat. M-am strecurat în spate și l-am înjunghiat de trei ori, cât de repede am putut și în orice direcție am apucat, urmărindu-i pe ceilalți cum se repositionau.

„Cât de deștepți crezi că sunt nenorociții ăștia?”, m-am gândit.

„În mod clar, sunt animale de turmă și sunt foarte buni în a-și vâna prada. Dar, de asemenea, te-au subestimat.”

„Mda, la asta mă gândeam și eu. La naiba!”

Respirând greu, intenționez să folosesc creatura aflată pe moarte pe post de scut, dar îi cedaseră picioarele. Căzu la pământ – nu era moartă, dar nici nu avea de gând să-mi fie de ajutor în calitate de scut, ceea ce-mi trebuia neapărat acum.

Încercară să se împrăștie, ca să mă strângă ca într-o cușcă, dar am dat cu spatele, ținându-i mereu în fața mea.

Am simțit și alte mirosuri de la spate.

„Nu-mi spune...”

„Sunt trei în spatele nostru”, zise animalul meu. „Sunt prădători buni.”

Iar eu mă transformam într-o pradă serioasă.

Am încercat să schimb direcția, dar creaturile o schimbau în același timp cu mine. M-am întors și am fugit, dar una a ieșit dintre copaci ca să mă oprească. Celelalte din spate se apropiau.

Am continuat oricum, atacând-o pe cea din față. În apropierea ei, m-am întors și am lovit-o pe cea pe care o simțisem lansându-se în spatele meu. Înțelesesem cum lucrau, iar instinctul meu de apărare lucra la turație maximă, ca să nu mai spun de Finley Numărul Doi. Creaturile din lateral strângeau rândurile. M-am întors și m-am grăbit să-i trag una creaturii care era acum în spatele meu, doar ca să mă rotesc și să o înjunghii pe prima. Erau cu un pas în urma mea, nu puteau ține ritmul cu mișcările mele, ceea ce era grozav, doar că nu rămâneau la pământ numai după o înțepătură de cuțit. Nu reușeam să le răresc.

Respiram greoi și sacadat, iar mâna dreaptă și rănită nu mai putea să țină cuțitul. Nu eram la fel de iscusită cu stânga.

Le-am înfruntat încă o dată, căutând altă variantă. Încercând să găsesc o cale de ieșire. Știind prea bine că nu aveam pe unde. Plecarea din castel fusese clar una dintre ultimele greșeli pe care aveam să le mai fac în viață.

Capitolul 14

Mă pregăteam să lovesc din nou când ceva m-a smucit de mijloc, ca și cum ar fi tras coarda unui arc. Puterea pulsa prin mine, prinsă și ținută de animalul meu.

„Rămâi în viață!” zise el. „Vine alfa.”

Sentimente de încântare, ușurare și speranță fierbeau în mine. Am tras aer în piept și m-am pregătit. Fluxul de putere nouă bloca o parte din durere, așa că am mutat cuțitul în mâna mai puternică, în dreapta. Mirosul de pin și liliac cu un strop de caprifoi se simțea mai tare – Nyfain se apropia. Voia să-i ia prin surprindere pe atacatorii mei.

Creatura din dreapta mea se mută ușor mai în față, prevăzătoare. Am rămas pe loc. Dacă m-aș fi repezit la ea, cea din partea opusă avea să dea năvală. Dacă aș fi luat-o în sens invers, doar le-aș fi făcut pe restul să întărească rândurile. Își potoli avântul. Apoi încetini și mai mult. Am simțit mișcări rapide în spate și am țâșnit înainte să o înjunghii pe cea din fața mea. M-am întors fix când cea din dreapta se apropia. Vârfurile negre ale degetelor ei se transformă în gheare în ultima secundă, pornite să mă prindă de braț.

Bestia uriașă a lui Nyfain își făcu exploziv apariția printre copaci. Se transformă în bărbat în timp ce fugea și reuși să ajungă la mine când degetele își terminaseră dansul prin aer. Mă ridică în brațele lui puternice și se transformă, arătându-i spatele creaturii. L-am auzit cum trăgea aer în piept, l-am simțit încordat, în timp ce lovitura îl nimeri.

— Nu, Nyfain!

El mă aruncă în sus și peste cercul de creaturi, care se tot strângea în jurul lui. Am căzut pe o parte și m-am

rostogolit; rănilile mele plâneau și noi vânătași îmi ieșeau peste tot pe trup.

Creaturile dădeau năvală, în timp ce el tot creștea în dimensiune, înapoi în forma de bestie. O nouă lovitură îl nimeri fără să afecteze solzii picioarelor lui uriașe. Călca peste o creatură, strivind-o. Apoi peste alta. Cum toate creaturile erau așezate convenabil, una lângă alta, îi era ușor să le elimine. Însă și ele observară acest lucru și lărgiră distanța.

El se întoarse și lovi una cu coada. Acea creatură se izbi de un trunchi de copac și alunecă pe pământ. Se întoarse din nou și nimeri încă două, după care lovi cu piciorul din spate și își repezi ghearele peste fața ultimei creaturi rămase.

În câteva momente, totul se termină, toate creaturile fură strivite, lovite de copaci sau lăsate fără jumătate de față ori jumătate de piept.

El se transformă înapoi în forma umană și alergă spre mine, căzând în genunchi într-o parte.

— Finley, ești bine? Oh, pentru numele Zeiței, Finley!

Suna ca și cum implora pe cineva. Mă întinse și își trecu mâinile peste pieptul meu, căutând sursa sângelui.

— Nu, e în regulă, i-am zis eu, ridicând brațul bun spre el. Doar câteva zgârieturi și mușcături. E în regulă. Hannon o să mă facă să fiu ca nouă...

— Mușcătura lor e veninoasă. Trebuie să te ducem la...

Am tresărit, mișcându-mi brațul.

— Nu e de la ei. E de la un soi de câine din iad, care avea un fel de înotătoare. Dar unul dintre ei te-a zgâriat pe tine. Cât de veninoase sunt?

— E în regulă, nu te îngrijora pentru mine!

Începu să-mi rupă pantalonii ca să vadă clar zgârieturile de pe picioare.

— *Cât de veninoase?* am repetat eu, suportând durerea pentru a mă ridica.

El mă privi și apoi continuă să mă verifice. Privirea lui îmi spunea tot ce trebuia să știu.

— Grăbește-te! i-am zis, împingându-l și chinuindu-mă să mă ridic.

El își vârî un braț pe sub picioarele mele și pe celălalt în jurul spatelui meu și apoi se ridică, strângându-mă la piept.

— O să te duc cât de repede pot până unde pot. Când otrava va pune stăpânire pe mine, va trebui să te descurci cu restul drumului. Ai planta eternității și bandaje...

Mi-am scos animalul la suprafață și am preluat puterea pe care el o absorbise de la dragonul lui Nyfain. Cu toată frica și nevoia de care eram în stare, cu toată voința, i-am zis:

— Du-mă în sat! *Acum!*

Animalul lui ieșise la suprafață. Puterea îi dicta răspunsul, refuzând să accepte ordine de la cineva care încerca să-i spună ce să facă. Animalul meu era acolo ca să-l întâmpine, într-o încheștare de fier, foc și încăpățănare.

— Fă-o, am zis noi. *Acum!*

Mușchii i se încordară în timp ce se lupta cu ordinul și apoi se transformă. Nu știam cine deținea controlul, animalul meu sau eu, dar nici nu îmi păsa. Voiam ca el să ajungă undeva în siguranță.

— Lasă-mă să merg! Nu trebuie să mă duci în brațe, i-am zis, atingându-l pe umăr.

— Nu întinde coarda, mârâi el.

Corect. Trebuia să-mi aleg bățăliile.

— Mai sunt și alte creaturi pentru care trebuie să ne îngrijorăm? l-am întrebat când el a început să alerge.

— Nu. Pădurea este liberă de acum. Aș fi ajuns mai devreme la tine, dar creaturile tot mi-au ieșit în cale, ca și

cum încercau să mă împiedice să ajung la tine.

— Întotdeauna sunt atât de multe?

— Este un portal din regatul demonilor către al nostru, alimentat de magia blestemului. În prima zi după luna plină, când puterile mele scad, ei lasă să intre mai multe creaturi decât în mod normal. El încearcă să mă ucidă, evident. Premiul de consolare este desfigurarea mea. Eu adun cicatrici precum adună copiii pietre. Dar în final e posibil ca el să fi reușit.

— Nu a reușit nimic. Te pot salva. Știai că în multe regate copiii colecționează scoici pentru că nu sunt înconjurați de pădure așa cum suntem noi? Nu ar fi frumos?

— În loc să culeagă roadele naturii, ei culeg casele creaturilor marine moarte?

Am clipit de câteva ori.

— Acele case sunt foarte frumoase. Iar creaturile marine nu le mai folosesc, așa că...

— Tehnicile tale de distragere a atenției au nevoie de actualizare.

— Deci, dacă tot nu ți-am distras atenția, aș putea la fel de bine să te întreb... cât de tare te doare?

— Ca naiba, de fapt. Dar nu la fel de tare pe cât m-ar fi durut dacă ai fi fost tu în locul meu.

M-am blocat brusc, neștiind ce să spun. Neștiind de ce spusese asta. Neștiind dacă era adevărat.

Se împletici lângă marginea pădurii.

— Am nevoie de niște putere.

— Sigur, stai să o întreb pe... Finley cea mai înțepată.

„Are nevoie de mai multă putere.”

Deci nu era o întrebare.

— Încă îl suprimi? mă întrebă el, în timp ce un val de putere alunecă din mine către el, ducând un pic și din

animalul meu odată cu valul.

Am suspinat, simțind conexiunea mai puternică dintre noi. Era un sentiment periculos de plăcut. Oare când aveam să mă învăț minte?

— Nu, doar că... el se ocupă de putere pentru că pare să înțeleagă mecanismul ei, iar eu, nu.

El trecu de barieră și l-am simțit din nou încordat.

— E mai ușor să trec cu tine.

El continuă să meargă în ritm alert între pădure și casele care erau ridicate cu spatele la ea. Am observat că o luase pe un drum ocolitor, atent să nu treacă prin zona în care demonii se plimbau, leneveau sau primeau ori făceau felații. Casele pe lângă care treceam aparțineau oamenilor care de obicei nu se încurcau cu demonii și majoritatea aveau ferestre negre. Acest drum părea foarte familiar și intens practicat.

— M-ai mințit din nou, am zis eu, în timp ce el se apropia, când ai zis că nu veneai să mă verifici și că mă așteptai când intram în pădure.

— Am omis să zic asta, iar omisiunea nu e minciună, dar da. De când ai împlinit 18 ani, te-am vizitat din când în când, mai mult în ultimii ani.

— Dar cum nu am știut? Cum nu am auzit niciodată despre un bărbat straniu care se plimbă prin sat?

— Pentru că mereu era întuneric, iar demonii vin și pleacă. De ce le-ar păsa de o altă față pe care nu o cunosc? Am avut însă grijă să nu fiu văzut.

— De ce ai venit?

— Din curiozitate. M-am tot întrebat ce se întâmpla cu planta eternității și care era enigma morților scăzute din satul tău, dar nu am fost suficient de inteligent încât să fac conexiunea. Mi se părea imposibil să facă totuși cineva un

elixir care să ajute. Mă întrebam dacă nu cumva populația voastră scăzuse iremediabil.

— Dacă ai fost prin preajmă, de ce animalul meu a ieșit abia acum la suprafață?

— Metamorfii își ating potențialul maxim de putere la vârsta de 25 de ani. Tu ai 23, nu? Încă te clădești.

— Tu câți ani ai?

El ajunsese, în cele din urmă, la poteca mea, folosindu-se de umbre în timp ce înainta.

— Timpul a înghețat pentru mine la 25 de ani. Toate experiențele în afară de voyeurism și lupte pentru teritoriu, noapte de noapte, au încetat. Nu am mai avut experiențe notabile, nimic nou de învățat și nicio companie care să mă mobilizeze ori să mă ajute să mă maturizez. Sunt un metamorf adult, care se clădea, întemnițat ca o muscă într-un borcan de miere.

Ceva din interiorul meu se simțea foarte mișcat de spusele lui, așa că am zis:

— Eu mă simt și tânără, și bătrână în același timp. Copilăria mea s-a transformat rapid în panică, boală și chin. Pericolele m-au forțat să mă maturizez mult prea devreme. Uneori, simt că am trăit două vieți în 16 ani.

— E foarte straniu cum s-a întâmplat. Cum timpul s-a oprit la castel, deși continuă să meargă în sate.

Se opri la ușa familiei mele, așezându-mă jos cu delicatețe. Își pierdu echilibrul și se împletici în cadrul ușii. Se propti cu mâna de lemn și se îndreptă.

— Nu cred că o să mă mai vezi vreodată, Finley, zise el uitându-se la chipul meu. Ești o femeie incredibilă. Ai un viitor foarte luminos. Acest blestem te-a pregătit pentru o viață de supraviețuitoare. Făcu o pauză, înghiți în sec și apoi adăugă: Regele demon iubește frumusețea. O colecționează,

precum un trofeu. Îi place foarte mult când oamenii rătăcesc pe la curtea lui și cară tăvi de aur cu mâncare și vin pentru invitații lui. Fă o înțelegere și scoate-ți familia de aici! Doar ascunde asta cu o hotărâre de fier. Ascunde-ți puterea și capacitatea de a conduce. Ascunde tot ce te face extraordinară! Poți să o faci.

— Nu mai vorbi prostii!

Am ciocănit la ușă înainte să-l apuc de umărul masiv și să-l întorc. De această dată, el se sprijini cu brațul de lemnul ușii, aplecându-se.

— În mod normal, nu te-aș lăsa să-mi vezi spatele, murmură el, articulând destul de greoi.

— Cât timp am?

Nu era suficientă lumină ca să văd rana clar.

— Sincer, nu știu. Nu am simțit niciodată otrava lor. Aveam niște elixir de anulare, dar e vechi de decenii. Nu cred că mai merge. Nu cred că există ceva care să mă mai vindece. Finley, lasă-mă să plec! Te rog, doar lasă-mă să plec!

Am bătut din nou în ușă, înainte să-l întorc. L-am lovit peste față. Ochii lui scuiپau flăcări. Foarte bine. Furia era bună.

— O să rezolv asta, mă auzi? Biblioteca noastră are o carte despre otrăvuri. Bine, e în principal despre copaci, dar vorbește și despre o grămadă de otrăvuri naturale. Este acest...

Ușa se deschise, iar lumina din interior mă făcu să mijesc ochii. Hannon era în prag, complet șocat, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Am înaintat și i-am tras și lui o palmă. Ca să știe că nu eram o fantomă.

— Tipul ăsta s-a rănit salvându-mi viața. Trebuie să-l îngrijesc rapid, iar tu trebuie să ai grijă de mine.

Hannon mă trase, îmbrățișându-mă strâns și tremurând.

— Nu avem timp de asta, Hannon, am zis eu gătit.

El mă împinse și începu să-mi evalueze rănilile.

— Cât de rău?

— Eu? Nu așa de rău. Eu pot să aștept.

El încuviință și privi în spatele meu. Miji ochii șocat, așa că i-am urmărit privirea. Am rămas înmărmurită când i-am văzut spatele lui Nyfain. Urmele de gheare erau de un negru întunecat, iar pielea din jurul lor era tăiată și umflată, iar dungi negre curgeau din rană.

Privirea mea alunecă la altă rană – cicatrici dure care alunecau în jos, pornind de la umeri până la mijlocul spatelui. Aceste răni erau vechi, iar pielea era aproape de ceară acolo și mult mai deschisă decât spatele lui bronzat. Șaisprezece ani, puteam să pariez. Arătau ca genul de răni pe care cineva le putea avea după ce aripile îi fuseseră tăiate. Acesta era, evident, motivul pentru care nu voia să-mi arate spatele. Îi era rușine de ceea ce blestemul îi făcuse animalului său. Lui.

Îmi simțeam inima sfâșiată. Îmi curgeau lacrimile. Eu abia dacă îmi cunoșteam animalul și așa fi fost distrusă dacă ar fi fost rănit așa. Ar fi fost ca și cum cineva mi-ar fi tăiat ambele brațe.

Câte un lucru pe rând însă. Nu puteam să vindec asta. Însă puteam să vindec ce i se întâmpla din cauza otrăvii.

Speram.

— Grăbește-te! zise Hannon împingându-mă din drum și ajungând lângă Nyfain. O să fie bine. Ia-o ușor acum!

— Du-l în patul meu, i-am zis lui Hannon, în timp ce ne chinuiam să-l ducem pe Nyfain pe hol, care abia dacă își mai putea mișca picioarele, umerii fiindu-i foarte coborâți. Eu

trebuie să intru în bibliotecă și să îmi dau seama ce fel de otravă este asta...

— Otrava este de la un Fah Rahlen, zise Nyfain în timp ce Dash și Sable alergaseră din camerele lor cu ochii cât cepele.

— Finley! strigară în același timp, grăbindu-se să mă îmbrățișeze și îmbrățișându-l și pe Nyfain.

— E o creatură pe care regele demon o creează din sufletele celor pierduți și un amestec special din magia lui, zise el. Otrava asta nu este prea bine cunoscută.

— Tu nu ai crezut că ar putea cineva, oricine, să lucreze cu planta eternității. Și cu toate astea...

Ne chinuiam să-l trecem de pragul ușii, când am auzit cum tata tușea din dormitor.

„Câte un lucru pe rând”, mi-am zis în sinea mea, amintindu-mi să respir. „Ajută câte o persoană pe rând.”

— Biata Finley! zise Nyfain bâlbâindu-se. Lumea este pe umerii tăi.

— Trebuie să intru în bibliotecă, i-am repetat lui Hannon, în timp ce-l așeza pe Nyfain pe burtă.

— Hm, miroase ca tine, murmură Nyfain. Aș recunoaște acest miros oriunde.

— Cine e tipul ăsta, Finley? mă întrebă Sable.

— E o poveste lungă...

— Cauți cartea aceea cu copaci pe care ai avut-o înainte ca bestia... Hannon rămase fără cuvinte, emoționat. I-am întâlnit privirea peste trupul lui Nyfain, iar el ridică din umeri. Te-am auzit vorbind afară. Am avut nevoie de un timp ca să mă asigur că tu ești înainte să deschid ușa. Ne-am îngrijorat că bestia avea să se întoarcă după noi.

— Da, bineînțeles. Și da, acea carte.

El ridică din nou din umeri.

— Nu am avut puterea să o duc înapoi. Am tot sperat că o să te întorci și o să faci asta pentru mine.

Am pus o mână pe umărul lui.

— Fii binecuvântat, Hannon! Unde e?

— Unde ai lăsat-o. Pe masa de lângă ușă.

În mod clar nu o văzusem, deși nu o căutasem.

— Aici! zise Dash, alergând în cameră cu trei volume groase în brațe, chinuindu-se să le țină. Hannon, eu și Sable am făcut cercetări. Celelalte nu o să te ajute, dar acestea s-ar putea să o facă. Sunt despre diferite regate și este una despre regatul regelui demon. Hannon nu a văzut sânge și a văzut urmele bestiei, așa că ne-am gândit că poate te duce înapoi la regele demon. Aveam de gând să te salvăm.

Hannon mă privi neajutorat.

— Nu puteam să stăm fără să facem ceva.

— Curaj adevărat, mormăi Nyfain în pernă.

— Da, bineînțeles, m-am strâmbat la Hannon.

— Dă-mi asta, Dash! Stai să-mi reîmprospătez memoria. A trecut ceva timp de când am citit-o. Și aici am niște frunze de planta eternității. Vă puteți duce voi să le întindeți? O să am nevoie de ele.

Am scos toate frunzele și am apucat volumul cu informațiile despre regatul regelui demon, îndreptându-mă către lumânare ca să citesc. Nu mi-a luat mult timp ca să ajung la secțiunea despre creaturi demonice. Îmi aminteam că fusesem relativ interesată de subiect cu câțiva ani în urmă. După cum bănuiam, cartea nu menționa nimic despre aceste tipuri de creaturi infecte.

— Tipul de otravă...

Am frunzărit cartea despre copaci, știind că informațiile despre otrăvuri erau presărate printre cele despre copaci. Ideea era să pară o carte inofensivă. O scosesem, de fapt, ca

să citesc despre acel mesteacăn.

Întorcându-mă la patul pe care zăcea Nyfain, m-am așezat la capul lui. Hannon se concentra să-i curețe spatele, iar copiii – Dash proaspăt reîntors de afară – ne priveau.

— Spune-mi despre otravă, am zis eu, în timp ce mă familiarizam din nou cu conținutul cărții. Dacă aș fi ales să frunzăresc asta în noaptea în care am fost luată și dacă aș fi stat trează suficient de mult încât să învăț ceva, acum aș fi avut un avantaj. Spune-mi orice detaliu pe care ți-l amintești! Culoarea deja o am.

Nyfain îmi zise ce putu, dar nu era mult. În timp ce îmi spunea ce știa, cuvintele lui deveneau din ce în ce mai neclare.

Hannon se întinse și îi deschise pleoapele.

— Ochii îi sunt curați, nu sunt injectați. Puse dosul palmei pe fruntea lui Nyfain. Are febră mare. Dash, du-te afară și adu niște apă rece din găleată! Sable, adu niște bandaje!

Dash alergă pe hol, ușor ca o pană. Acel copil avea să fie un spion excelent. Sau un hoț.

— Nu poate să moară, am zis eu, grăbindu-mă să trec prin paginile cărții despre copaci și otrăvuri, deja știind că nu o să găsesc acolo răspunsuri. Hannon, nu poate să moară!

— Îl placi? Unde l-ai cunoscut? Unde ai fost?

El întinse un unguent peste urmele de gheare. Nyfain se foi, deschizând ochii și găsindu-mă imediat. După câteva momente, închise ochii din nou.

— Nu-l plac. Sau cel puțin... E complicat... Doar că... nu poate să moară. Viitorul nostru depinde de asta.

Hannon mă cercetă un moment înainte de a-și relua activitatea. Dash apăru cu găleata și Sable se așeză la capul lui Nyfain. Ea înmuie cârpa în apă și apoi o așeză cu atenție

pe fruntea lui.

— Familia ta este extrem de competentă, prințesă, murmură Nyfain.

— Te ia în râs?

Sable luă cârpa, strâmbându-se.

— Sable, când ești cu un pacient, nu este treaba ta să-l judeci, spuse Hannon calm. Doar Zeița poate face asta.

— Judecă-mă liniștită, Sable, zise Nyfain. Sora ta o face.

M-am retras, refuzând să-i mai ascult, ca să mă pot concentra la otrăvuri. Nimic nu se potrivea cu caracteristicile otrăvii Fah Rahlen, deși asta nu era tocmai o mare surpriză. Cartea vorbea despre otrăvuri naturale.

— Acele creaturi au fost create, am zis eu încet. Sable, lasă-l pe Dash să facă asta! Vino aici și pregătește-te să scrii niște lucruri!

— Ce ai găsit? mă întrebă Hannon.

— Acele creaturi au fost create. Sunt un amestec de... rău și mizerie, nu știu. Otrava lor nu vine din natură. Nu e un singur lucru, e o colecție de mai multe lucruri, deci trebuie să amestec mai multe componente pentru antidotul potrivit. I-am făcut semn lui Hannon. Are sens, promit! Trebuie doar să-mi dau seama. E riscant... dar, dacă nu le nimeresc, oricum o să moară.

— O gândire logică, murmură Nyfain, ridicând mâinile ca să se prindă de pernă.

Sable rânji.

— Îmi place de el, Finley, șopti ea.

— Doar ție, zise el. Nu arde. Se simte ca și cum se înfige în spatele meu. Ca și cum sfârâie pe coloana mea.

Am încuviințat și m-am apucat de treabă.

Cincisprezece minute mai târziu și cu mai multe detalii

privind durerea incredibilă pe care Nyfain o simțea, eram afară cu Sable. Ea ținea pergamentul, gata să citească lista de ingrediente de care aveam nevoie pentru poțiunea de vindecare pe care o născocisem, dar eu nu aveam nevoie de listă. Eu simțeam de ce era nevoie.

Am găsit plantele eternității înghesuite, așa cum le lăsasem. De fapt, nu le folosisem niciodată. Le-am privit îndelung, câteva clipe.

— Dar, Finley...

— Știu, Dash. Știu. Doar dacă...

Nu puteam să-i explic. Nu puteam să pun în cuvinte cât de corect mi se părea acest sentiment. Era o idee nebună. Riscantă. Dar ceva la ea mi se părea așa cum ar fi trebuit să fie.

Această plantă putea să acționeze ca o otravă, deoarece era atât de puternică. Ataca trupul. Dar ce ar fi fost dacă asta se întâmpla când nu avea cu cine să se lupte? Ce ar fi făcut dacă ar fi fost introdusă în sistemul cuiva care fusese infectat cu o otravă care îi mânca sângele și carnea?

Scopul principal al plantei eternității era să vindece. Câteodată, nu era suficient, iar cineva se gândise cum să o facă și mai puternică. Efectul secundar al utilizării exagerate al plantei eternității crescute înghesuit sau folosirea acesteia când nu trebuia însemna... moartea.

Însă acum nu existau limite.

— Zeița să mă ajute! Am închis ochii și am trecut cu degetele peste plantă. Am nevoie de ajutor aici. E unul dintre ai tăi. Cât de mult să folosesc?

Am trecut cu buricele degetelor peste frunze. Apoi pe tulpină. Un sentiment plăcut curgea prin mine. De pace. Mi-am adus aminte de cântecul pe care Nyfain îl cântase. Fără să mai pierd vreo clipă, am alergat în casă și m-am ghemuit la

capul lui. El tremura și era acoperit de transpirație. Hannon mă privi sumbru. Țsta era un semn foarte rău.

— Nyfain.

Mi-am pus mâna pe umărul lui gol, acoperit de cicatrici. El tresări.

— Finley, zise el.

— Am nevoie să cânti acel cântec. Cântecul despre planta eternității, îți aduci aminte? Când eram la recoltat? Am nevoie să cânti acel cântec pentru mine.

Buzele lui abia dacă se mișcau. Vocea lui era nesigură la început, dar deveni mai puternică pe măsură ce se ridica și cobora în acea melodie frumoasă.

— Cât e de rău? l-am întrebat pe Hannon. Cât e de aproape de moarte?

El clătină încet din cap. Hannon nu știa sigur, dar nu era bine.

— Cât de agresivă este otrava?

— Incredibil, murmură Nyfain. A fost făcută să ucidă repede și îngrozitor.

M-am aplecat peste el, uitându-mă direct la fața lui.

— Știi cât de mult putem folosi din planta eternității crescută înghesuit pentru a contracara o otravă îngrozitoare și agresivă? Ți-a spus mama ta vreodată ceva despre asta?

Buzele lui se întinseră într-un zâmbet sublim, atât de plin și de moale. Mi-am amintit cum era să-i simt buzele. Cum era să simt adrenalina sărutului.

Vocea lui se auzi răgușit, deși nu era mai mult decât o șoaptă. O puteam simți în piept ca și cum acolo rămăsese și creștea.

— Ți-ai dat seama singură de asta, nu?

— Am dreptate, deci. Am răsuflat ușurată. Apoi i-am făcut semn lui Sable. Du-te și cântă acel cântec pentru planta

îngrămădită!

— Ești o fată așa de deșteaptă, Finley, continuă Nyfain, întinzând mâna.

I-am cuprins-o – era mult prea fierbinte. Febra o luase razna.

— În tot acest timp, am bănuir că de fapt cineva ți-a tot dat indicii și ți-a spus din secretele familiei mele pe ascuns. O idee ridicolă, dar...

— Delirează din cauza febrei, mă avertiză Hannon. Dacă vrei să faci ceva, acum e momentul.

— Dar iată-mă aici, urmărindu-te cum îți dai seama că trebuie să mă salvezi. Nu aveam de gând să-ți spun. În principal, pentru că nu știu detaliile, dar și pentru că mama mi-a zis secretul și am jurat să-l spun doar celor din familia mea și descendenților ei dacă aveau să fie dragoni. Incredibil! Tu o să faci lucruri cu planta eternității la care zânele doar au visat.

I-am scuturat mâna.

— Câte frunze?

— Pentru asta, cel mai probabil două. Dar începe cu una în cazul în care dai peste o plantă foarte nesuferită.

I-am strâns mâna și i-am așezat-o la loc, dându-mi seama că el nu deschisese deloc ochii în timpul conversației noastre.

Înapoi afară, Sable îi cânta plantei cu o voce perfectă, de soprană. Se juca fără să-și dea seama cu frunzele în timp ce făcea asta, iar eu nu m-am putut abține să nu rânjesc gândindu-mă că ea făcea ceva ce mama lui Nyfain făcuse cândva. Mi-aș fi dorit să o cunosc pe mama lui. Sau pe rudele ei.

Aveam să mă gândesc altă dată la cât de absurdă era ideea de a le cunoaște pe rudele unei regine.

— Mulțumesc.

M-am așezat lângă ea și apoi m-am oprit. Nu întrebasesem dacă trebuiau uscate frunzele. Dar oricum nu aveam timp să le usuc.

Am rupt una dintre cele mai sănătoase frunze, pentru că știam că cele mai veștejite erau mai imprevizibile. Dacă nu foloseam suficiente, puteam să adaug și alte frunze. Dacă puneam prea multe, atunci aveam nevoie de o lopată. Totul sau nimic, am zis, lucrând cu planta ca și cum aș fi lucrat pentru oricare altă boală, doar că acum adăugam frânturi din alte ierburi. Lucram afară în aerul proaspăt, menținându-mi concentrarea.

— E tot mai rău, Finley, zise Dash la ușa din spate, de unde nu-l auzisem apropiindu-se. Hannon zice că mai ai foarte puțin timp.

— Drăcia naibii! am bolborosit eu.

Lucrasem peste o flacăară deschisă. Avea să fie fierbinte. Am apucat o cană de ceai și am umplut-o cu acel conținut. Înapoi în camera mea, Nyfain gemea cu mâinile întinse peste marginile patului și cu degetele pe podea. Negrul de pe spatele lui urcase și acum îi măcina umerii. Capul îi era fierbinte ca un furnal.

— Pune niște bandaje! Trebuie să se întoarcă pe spate și să se ridice!

Am pus antidotul – sau ce speram eu că era – pe masă și m-am grăbit să-l ajut pe Hannon cu bandajele. După ce i-am acoperit rănilor lui Nyfain, i-am mutat picioarele, așezându-le pe podea, apoi am folosit puterea animalului meu pentru a-l ajuta pe Hannon să-l ridice cu atenție.

— De când ești așa de puternică? mă întrebă Hannon.

— S-au întâmplat foarte multe lucruri. Acum nu e momentul. Ai știut că oamenii de la castel se îmbracă în

costume de animal și că... Nu mai contează. Acum clar nu e momentul.

Mă durea brațul și mă ardeau picioarele, dar am ignorat durerea. L-am așezat pe Nyfain pe spate, dar nu voia să se trezească pentru a se ridica. Închidea și deschidea ochii, apoi gemea.

— Bine, o să fie bine. Acum începem. L-am ridicat și apoi mi-am pus piciorul pe pat, în spatele lui. M-am sprijinit de rama patului și l-am urmărit pe Hannon, șocat, ajutându-mă să-l sprijin de mine. Am întins mâna, iar Sable mi-a dat cana. Încă e prea fierbinte, am murmurat și am suflat în amestec.

Nyfain a gemut și a ridicat mâna către brațul meu, ținând cana.

— Nu, nu! Cineva să-i prindă brațul!

Hannon se întinse și i-l luă, ținându-l în jos. Cealaltă mână a lui Nyfain se ridică, tot căutând.

Abia dacă am auzit când a zis:

— Finley.

— Bine, a trecut suficient timp. M-am aplecat peste urechea lui. Trebuie să bei asta, Nyfain, am zis, insinuând rugămintea în toată puterea animalului meu, care, mental, își sufleca mânecile. Bea asta, Nyfain!

— Își dă ochii peste cap, zise Sable, așezată pe pat și aplecată ca să se uite.

El coborî capul doar un pic. Se aplecă și Hannon ca să se asigure că îi ținea bine ambele mâini. Eu am privit de după capul lui Nyfain către fața lui, punându-i cana la gură și înclinând-o un pic.

— Curge, zise Hannon.

— Sable, șterge repede!

— Țineți acest amestec departe de gurile voastre, am

zis eu, puterea animalului meu pulsându-mi în voce, dar toți frații mei încremeniseră. Îmi cer scuze. O să vă explic mai târziu. Haide, Nyfain, ai nevoie de mai mult!

L-am hrănit cu acel elixir, încetul cu încetul, asigurându-mă că îl înghițea. Apoi am așteptat un moment.

— Majoritatea antidoturilor se dau în cantități mici de lichid, am zis eu, trecând în revistă ce știam și ce citisem. Cât o fiolă. Dar acest amestec nu este concentrat. Poate că nici nu am folosit suficient.

— Dacă există vreo șansă, trebuie să funcționeze, zise Hannon.

— Elixirul din planta eternității pe care-l faci are nevoie doar de câteva ore pentru a funcționa pentru tata.

— Știu, știu. Am răsuflat și i-am așezat părul lui Nyfain, îndepărtându-l de pe față. Presupun că acum trebuie doar să așteptăm și să vedem ce o să se întâmple cu viețile noastre.

Capitolul 15

Două ore mai târziu, stăteam pe patul lui Sable acoperită de bandaje, uitându-mă la Nyfain în timp ce el se foia și se sucea. Își încheșta pumnii și îi desfăcea. Întorcea capul dintr-o parte în alta. Gemea și avea fruntea și spatele pline de transpirație.

Spusesem familiei toată povestea, de la momentul în care plecasem din casă până la momentul în care mă întorsesem, omițând câteva lucruri. Înțeleseseră că Nyfain era important, dar nu știau că era prinț. Credeau că era un nobil care supraviețuise și că soarta întregului regat era pe umerii lui. Speram că erau la fel de creduli pe cât fusesem eu. Și deși știau despre castelul coșmarurilor, nu am intrat în detalii legate de natura acelor coșmaruri. Copiii erau și ei, bineînțeles, prezenți. Dar cu toții înțeleseseră imaginea de ansamblu. Eram sigură că Hannon conectase toate punctele, dat fiind faptul că îi cunoștea pe demonii care ne infestaseră satul.

Când am terminat, Sable a întrebat:

— Dar de ce suferă?

Întrebarea m-a surprins.

— Fiindcă el crede că a ucis-o pe mama lui și a eșuat, nereușind să-și protejeze regatul.

— Nu!

Ea păru afectată.

— Treaba cu mama lui e o prostie. Femeile nu mor pentru că au inima rănită. Asta e ceva ce oamenii spun pentru a nega anii de neglijență și de maltratare din cauza cărora *de fapt* mor femeile.

— Dar tu ai zis că mama lui credea că era ca un tufiș de

trandafiri. Păi, trandafirii nu cedează în fața nimănui. Poți să-
i tai teribil de mult, să crezi că i-ai ucis, iar ei cresc din nou,
din alte vlăstare, și se întorc din morți. Trandafirii mor când
sunt sufocați și izolați de lucrurile pe care le iubesc, precum
apa și razele soarelui. Pariez că e vina tatălui. Tatăl a ucis-o
ca să-l aducă pe fiu înapoi și ca să-l întemnițeze. Spune-mi că
mă înșel!

— Iar ai citit prea multe cărți cu mistere, murmură
Hannon.

— Sunt mult mai bune decât romanele prostesti pe care
le citește Dash, zise ea, iar Dash aruncă cu o pernă către ea.
Oricum, nu, nu mă refeream la ce i-a făcut tatăl lui. Asta e
evident. Mă întreb de ce are toate acele urme pe tot trupul?
Așa arată războinicii?

Trecu și mai mult timp pe măsură ce eu îl urmăream pe
Nyfain mișcându-se la fel de încet precum o albină prinsă în
miere, pe Sable dormind pe canapea, apoi rămânând doar eu
cu el în cameră. Mai multă foială în pat. Stătea din nou cu
fața în jos și m-am trezit holbându-mă la toate urmele care
se întindeau pe spatele lui. La toate zig-zagurile care îi tăiau
pielea.

— De ce patrulezi, de fapt, în Pădurea Interzisă? am zis
eu încet, aplecându-mă ca să urmăresc una dintre cicatricile
mai mari.

El tremură și gemu scurt, încremenind.

M-am așezat în genunchi lângă pat, urmărind cicatricea
până la capăt și luând-o iar de la început. El respiră îndelung
și se întoarce cu fața către mine, clipind cu ochii închiși. Se
părea că îl alina.

— Pentru că ne protejezi pe noi toți, nu? Asta e datoria
ta.

M-am uitat la liniile negre de la otravă, care se

retrăgeau din pielea lui. Planta eternității cea veninoasă își făcea efectul. Dacă acele linii nu aveau să dispară de tot în vreo oră și jumătate, aveam să-i mai dau un pic de elixir.

M-am gândit la trecut, la anii care trecuseră. Pe atunci, avuseserăm vizitatori mai violenți decât incubii. Acele creaturi terorizaseră satul și ucisaseră pe oricine le ieșise în cale. Îmi aduceam aminte frica și panica. Părinții ne puseseră să ne ascundem sub pat până când amenințarea dispărea, în cazul în care nenorociții dădeau năvală în casă. Închideam cu religiozitate ușile și obloanele la geamuri.

În timp însă, acea amenințare se diminuase. Nu-mi aduceam aminte când se întâmplase ultima dată.

Acum îmi dădeam seama că asta era datorită lui Nyfain. În mod clar învățase pe propria piele ce însemna pericolul și acum patrula pădurea noapte de noapte, ucigând creaturile violente înainte ca ele să ajungă la sate.

— Regele demon joacă un joc cu tine, nu? am întrebat eu, netezindu-i părul răvășit de pe fruntea înaltă. A făcut în așa fel, încât tu să nu poți intra în sate, dar creaturile lui să o poată face. Cel puțin la început. Jocul e că tu trebuie să le găsești și să le ucizi înainte ca ele să ajungă în sate și să vâneze oameni. Oamenii tăi.

Ce șarpe odios! Nu, dacă-l comparăm pe regele demon cu un șarpe, era o insultă adusă șerpilor.

— Mi-ar plăcea să te ajut. L-am atins pe mandibula puternică și am coborât pe cicatrice, pe lângă buzele lui pline și frumos conturate. Mi-ar plăcea să mă transform și să te ajut. Animalul meu ar vrea asta. El ar fi primul.

El deschise ochii. Avea privirea încețoșată, dar deschise ochii.

Am simțit un val de încântare. M-am apropiat un pic mai mult de capul lui.

— Hei, am șoptit eu, cu lacrimi în ochi. Cum te mai simți?

El desfăcu mâna apropiată de mine și o mișcă un pic în direcția mea. Eu i-am luat-o, mângâind-o cu degetul mare.

— Oare ceva pentru durere ar reduce efectul plantei eternității? am întrebat eu, punându-mi cealaltă mână pe capul lui și atingându-i cu grijă fruntea. Poate că sunt în stare să înțeleg niște lucruri, iar restul înseamnă încercare și eșec. Acum aș prefera să nu încerc nimic cu tine ca să nu greșesc.

— Te rog!

Vocea lui era foarte stinsă, abia o șoaptă. Mult mai răgușită decât în mod obișnuit.

— Apă, nu? Ai nevoie de apă?

M-am mișcat ca să mă ridic, dar mâna lui mă ținu ferm pe loc, încă incredibil de puternică.

— Stai cu mine, zise el.

I-am cuprins mâna.

— Bineînțeles că o să stau. Te urmăresc să văd dacă ai nevoie de și mai multă poțiune. O să scăpăm de asta, bine? O să trăiești ca să lupți în continuare.

— Te rog, continuă să vorbești! Mă ajută să știu că încă sunt... parte a acestei lumi. Cealaltă parte încearcă să mă sugă de puteri. Și eu tânjesc să cedez. Dacă nu ai fi fost tu, aș fi făcut-o deja. Ultimii șaisprezece ani au fost... mizerabili. Fiecare zi mai rea decât ultima. Sunt atât de obosit, Finley! Sunt atât de sătul de acest coșmar care pare să nu se mai termine.

Inima îmi era cuprinsă de frică. I-am strâns mâna în mâna mea.

— Mai multă poțiune atunci? Ai nevoie de mai multă? Știu că i-ai promis mamei tale să nu spui niciodată secretul

familiei și sigur o să ne certăm din cauza asta când o să fii bine, dar trebuie să mă ajuți, da? Ea nu ar vrea ca tu să mori atât de tânăr. Știu că tu crezi că ești responsabil de moartea ei, dar Sable a zis ceva și m-am tot gândit la asta. Mama ta te-a iubit. Ea ar fi vrut ca tu să fii fericit. Îi era dor de casa ei – presupuneam asta pe baza lucrurilor pe care el mi le spusese – și nu te-ar fi urât pentru că ai plecat. Ea a ajuns într-o căsnicie fără iubire cu un soț nebun și nici măcar nu era lăsată să vorbească în limba ei antică. De ce naiba ar fi vrut așa ceva pentru tine? Uită-te la mine, eu nu sunt precum celelalte femei din acest sat. Sunt sălbatică, vânez, îmi asum riscuri și ajung acasă plină de răni. Nu-mi pasă de rochiile frumoase cu volane sau dacă frumosul satului vrea să se însoare cu mine...

Mâna lui o strânse pe a mea și trupul i se încordă. Am respirat încet, verificându-i din nou rănilor de pe spate. Încă se retrăgeau. Poate că îi cauzau șocuri de durere în timp ce dispăreau.

Am continuat să vorbesc.

— Sunt așa de când eram mică. Oamenii obișnuiau să-i spună mamei că nu ar trebui să mă lase să petrec atât de mult timp cu Hannon. Că eram o influență rea asupra lui pentru că el era delicat și atât de drăguț. Dar ea era dură precum o piatră. Ea conducea această casă. Nu avea de gând să permită nimănui să mă reducă la tăcere. Mă lăsa să port orice voiam. Mă lăsa să fac ce voiam atât timp cât eram respectuoasă. Avea încredere în mine, avea încredere că o să fac alegerile bune. Asta fac mamele – te ghidează. Te întăresc. Te sprijină și nu se opresc niciodată din a-și iubi copiii. Niciodată! Și mă îndoiesc că un tufiș de trandafiri ar vrea să potolească spiritul fiului ei. Aveam ochii în lacrimi. Îmi este atât de dor de ea, am mărturisit, aplecându-mă și

așezându-mi capul pe perna de lângă capul lui. Nu am putut să o salvez. Rețeta elixirului de anulare nu era atât de bună pe atunci. Nu am mai avut timp. Dar știi ce? Trebuie să-mi amintesc că nu a fost vina mea. Blestemul și boala au ucis-o. Nu am putut să le înving la timp, dar o s-o fac la timp pentru tata. Nu o să mai pierd un părinte. I-am mângâiat obrazul, cu cealaltă mână încă într-a lui. Știi, ai avut dreptate când ai zis că Hannon este mai drăguț decât mine. Mama a zis mereu că fără el aș fi o cauză pierdută. El urăște să vâneze, să pescuiască și să bea bere la crăsmă cu băieții. Crede că toți au capul mare și minte puțină. Evident, are dreptate. Lui i-ar plăcea, de fapt, toată situația de la castel. El cu siguranță ar putea să picteze foarte frumos cu acuarele. E bun la cusut și la împletit. Și ai văzut cât de bine poate să îngrijească oamenii. Eu și el suntem cât de opuși se poate. De asta facem o echipă excelentă. Eu mă pricep la toate lucrurile pe care el le urăște, iar el este foarte bun la toate lucrurile pe care eu le urăsc.

— El are nevoie de o parteneră puternică, zise Nyfain.

Am tresărit. Apoi am roșit, rușinată. El îmi spusese să continui să vorbesc, dar nu îmi dădusem seama că avea să-mi soarbă fiecare cuvânt.

— Mda. Dar nu e nimeni în acest sat. Adică nu e tocmai adevărat. Sunt sigură că sunt și femei puternice; doar că nu vor să meargă contra curentului. Nimeni nu m-a abordat pe mine, de exemplu, ca să învețe cum să vâneze. Cu excepția lui Sable. Am învățat-o despre capcane și despre vânat mic înainte să te întâlnesc pe tine. Dar ei îi plac și rochiile înzorzonate și să arate frumos, așa că își poate ascunde ciudățenia un pic mai bine decât am putut eu.

— Mie îmi place ciudățenia ta.

— Nu credeam că îți place ceva la mine.

— Apă, te rog!

— Corect. Bineînțeles.

Am vrut să mă ridic, dar unul din picioare îmi amorțise. Am cedat și am căzut ca piatra, lovindu-mă de marginea patului lui Sable și aterizând pe podea. La naiba!

El se foi și apoi gemu, deschizând ochii pentru a vedea peste pat.

— Sunt bine. I-am făcut semn cu mâna, ridicând degetele mari în timp ce mă târam pe pat. Totul este bine.

Ușa de la dormitor se deschise și Hannon își vârî capul.

— Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de apă pentru el. Mi-a amorțit piciorul și am căzut.

El își dădu ochii peste cap și țâșni de-a lungul camerei către carafa de apă. O ridică și umplu o cană de tablă. În timp ce se aplecă să i-o dea lui Nyfain, eu m-am ridicat înapoi de pe pat și am început să-mi masez piciorul ca să-l fac să-și revină.

— Te poți ridica sau te ajut? mă întrebă Hannon.

Nyfain încercă să se ridice singur, dar îi cedară brațele și căzu din nou pe saltea.

— Patul aceasta este la fel de tare ca pietrele.

— Are aceeași densitate precum căpățâna ta, am zis eu, fără să vorbesc serios.

El rânji, în timp ce Hannon se mută în cealaltă parte și mă așteptă.

— Tu o să mergi și o să stai de-a dreapta Zeiței când o să mori, Hannon, zise Nyfain când m-am ridicat ca să-l ajut. Ace și țepi invizibili îmi înjunghiau piciorul. Tu meriți cea mai mare onoare la moarte pentru că te-ai descurcat cu o astfel de soră toată viața ta.

— Se pare că te simți mai bine, am mormăit, în timp ce

eu și Hannon l-am întors și l-am proptit.

— Cum te mai simți? îl întrebă Hannon, transformându-se din nou într-un asistent medical. A mai cedat durerea?

— Un pic, da. Mă străpunge în oase, dar nu mai pulsează. Miracole mici.

— Ai nevoie de mai mult elixir? am întrebat, luând cana de la Hannon.

Mâna neîndemânatică a lui Nyfain se întinse după cană, iar eu i-am împins-o.

— O să o verși. Ești invalid acum – comportă-te ca atare!

El surâse ușor.

— Da, doamnă.

Bău conținutul, vărsând ultima înghițitură pe la colțul gurii.

— Deocamdată e suficient, zise Hannon încet.

Am așezat cana pe jos și l-am întors din nou pe Nyfain. El tuși puternic și se prinse de pernă, dar apoi se potoli, cu fața încă ridicată, uitându-se spre mine.

— Sunt în camera alăturată dacă ai nevoie de mine, zise Hannon, ridicând mâna.

Am pus cana în palma lui. El încuviință și porni către ușă.

— Ce o să faci cu ea? întrebă Nyfain, încă tușind și apoi gemând.

— Cu ce, cu cana? Am simțit o ușoară împunsătură. O s-o spele. Mai este una acolo. Când una este curată, o aduce înapoi pe prima. E foarte preocupat de curățenie când vine vorba de îngrijirea oamenilor.

— Așa cum ar trebui să fie. Voi doi chiar faceți o echipă bună.

— Da. Am fost crescuți în timpuri foarte grele, cu foarte

puțini oameni pe care să ne putem baza.

— Nu, nu, gata cu elixirul pe moment. Însă mi-ar prinde bine niște putere de la tine.

Mi-am îmboldit animalul și un val de putere a trecut din mine către Nyfain. Când a revenit, noi l-am primit confuzi, apoi a alunecat prin pieptul meu și s-a scufundat adânc. Am rămas înmărmurită. Era ca și cum încă eram conectată cu Nyfain prin putere sau poate prin magie. Sau poate că animalele noastre erau conectate. Nu știam. Și deși nu îl puteam simți într-un mod anume, îi puteam simți esența. Prezența lui impunătoare prindea rădăcini în mine. Era ceva de care ar fi trebuit probabil să fiu iritată sau poate îngrijorată, dar acum voiam doar ca el să fie iar întreg. Regatul avea nevoie de el. Urma să mă confrunt cu consecințele când el avea să fie bine.

Am suspinat și m-am prăbușit lângă el.

— Ar trebui să te tunzi, i-am zis, de această dată așezându-mi capul pe brațul lui, în timp ce treceam cu degetele prin părul lui.

— Foarte mult timp, nu mi-a păsat cum arătam. Nu am avut pe cine să impresionez. Nu mi-am *dorit* să impresionez pe cineva, oricum.

— Ei bine, mulțumesc pentru asta. Am răs încet. Eu am avut un iubit odată, iar de câteva ori am încercat să mă îmbrac mai frumos. Voiam să mă simt sexy și să-l excit.

— Și ce s-a întâmplat?

— S-a comportat foarte straniu. A zis că nu voia să iasă cu mine în public arătând *așa*. Nu am înțeles care era problema lui. Mi-a spus totul când m-a părăsit. Mi-a zis că a crezut că m-am înfrumusețat ca să-l fac să se simtă mai prejos. Ca și cum el nu mă merita. Presupun că voia ca eu să îngenunchez ca el să se simtă mai înalt. Am fost foarte

afectată în acel moment, așa că nu l-am pocnit, deși ar fi trebuit...

— De ce ar fi arătat mai prejos fiind cu cineva mai atrăgător? Cred că alți bărbați l-ar fi bătut pe spate, felicitându-l.

— Nu știu. Pot doar să presupun că a avut de-a face cu Jedrek, un nenorocit din acest sat. El vrea să se împerecheze cu mine pentru modul în care arăt, cred. Se pare că se tot gândește la asta de ceva timp. Sunt sigură că el a împrăștiat zvonurile ori s-a luat de fostul meu iubit. Egourile bărbaților sunt atât de fragile! Fără supărare.

— Eu nu aș fi ajuns departe dacă m-aș fi supărat de fiecare dată când cineva a spus adevărul.

Am râs, trecându-mi degetele peste obrazul lui.

— Treaba cu „frumușica” mă enervează. Toate complimentele pe care le-am primit vreodată au fost legate de felul cum arăt. E tot ce pot să fiu.

— Și ce vrea să însemne asta?

— Sunt mai mult de atât. Cu toții suntem. Sunt cea mai citită persoană din satul acesta. Sunt deșteaptă și mă pricep să rezolv problemele. Am curaj – în majoritatea timpului. Am creat numeroase remedii vindecătoare pe care oamenii le folosesc, ca să nu mai spun că sunt cea care îi ține pe membrii familiei lor în viață. Dar primesc laude doar pentru că sunt frumușică. Se pare că în acest sat, dacă ești frumoasă, ai atins cel mai înalt nivel de dezvoltare posibil pentru o femeie – ceva ce nimeni dintre noi nu poate controla oricum. Ceva ce ni s-a dat și pentru care nu am muncit nicio secundă și nici nu am avut de ales. Și dacă nu ești percepută ca fiind frumoasă sau dacă nu îți arăți frumusețea, ești constant îndrumată către modalități prin care te poți îmbunătăți ca să arăți mai bine – păr, machiaj, haine, orice. Ca și cum ar trebui

să fim dichisite pentru că altcuiva nu-i place cum suntem. Ca și cum ar trebui să ne pese de ceea ce cred alții despre noi, nu de ceea ce credem noi despre noi. E un mare rahat.

El nu îmi răspunse. Am suspinat adânc.

— Eu vreau să fiu cunoscută pentru ceea *ce fac*, nu pentru cum arăt. Vreau să fiu lăudată pentru realizările mele. Dar în acest sat mă simt ca și cum singurul lucru pe care-l pot face este să fiu drăguță și plină de defecte. Eu doar vreau... vreau ceva mai mult, cred.

— O să ai asta, șopti el, iar eu am simțit că-l părăseau puterile – trebuia să doarmă. Ești menită să faci lucruri impresionante, Finley. Acest regat nu ți le poate oferi. Într-o zi, o să vezi o crăpătură în colivia ta și o să zbori.

Capitolul 16

Am clipit, deschizând ochii, și mi-a luat un pic să-mi dau seama unde eram. Lumina soarelui evidenția firele de praf care pluteau leneșe prin aerul din camera mea. Am inspirat mirosurile familiare, fericită că eram din nou acasă. Fericită că îmi văzusem familia.

Mi-a luat un moment să-mi dau seama că Nyfain avea ochii deschiși și mă privea.

Un șoc de panică mă făcu să trag aer în piept și să mă foiesc, gândindu-mă că era o privire goală. Că el murise în timpul în care eu mă așezasem în patul lui Sable, de dimineață devreme până acum. Însă el clipi și mă privi din nou.

M-am relaxat din nou, întorcându-mă spre el.

— Cum te mai simți? l-am întrebat, simțind că mă dureau toate oasele și membrele.

Avusesem nevoie de copci, de unguente, bandaje și odihnă, și promisem de toate în afară de asta.

— Cum te simți *tu*?

— Minunat. Dar eu nu am fost aproape să mor. Și asta pentru că m-ai salvat.

— În primul rând, eu am fost motivul pentru care ai fugit. Motivul pentru care a trebuit să fugi. Motivul pentru care ești prinsă în acest regat... Trebuie să continui? Nu te-am salvat de la nimic.

— Ți s-a întors latura întunecată. Cu siguranță, te simți mai bine.

Am căscat și m-am întins, alunecând pe spate.

— Câte creaturi ai ucis până să ajung eu?

Am stat să mă gândesc.

— Cred că doar una. Pe restul doar le-am înjunghiat cu briceagul. Dar asta nu a părut să le încetinească prea mult.

— Și ai fost rănită în acest timp?

— Da. Copoiul afurisit m-a nimerit cu înotătoarea aia. Nu a fost deloc plăcut. Cred că rămân la mistreți sălbatici. Cel puțin te poți arunca peste mistreți fără să te îngrijorezi că o să fii sfârtecat de o înotătoare cu spini.

— Și înainte?

— Un *dybbuk*, dar el chiar nu a fost mare lucru.

Am întors capul pe o parte, întâlnindu-i acei ochi frumoși. Licăririle aurii mai deschise erau evidențiate de lumina soarelui ce umplea camera. Părul lui răvășit și buclele neastâmpărate îi făceau pomeții bine definiți să iasă în evidență.

— Blestemul ți-a schimbat culoarea solzilor? l-am întrebat eu.

— Da.

— Ochii tăi au fost mereu aurii?

— Nu. Aproape mereu. Au fost căprui. Dar din cauza faptului că mi-am forțat transformarea mi-am ars irisurile. Sau poate că e ceva întipărit în blestem, forțându-mă să-mi aduc aminte ce s-a pierdut. Trebuie doar să mă uit în oglindă.

Am încuviințat și m-am ridicat. M-am întins din nou.

— Ar trebui să mai dormi, mi-a zis el. Arăți groaznic.

Mi-am aruncat picioarele peste margine și m-am ridicat, iar pantalonii de pijama – pe care îi pusesem după ce îi peticisem cu o zi în urmă – îmi căzură pe glezne. M-am aplecat peste el, trecând cu degetele peste spatele lui. Negrul otrăvii aproape că dispăruse. Am ridicat unul dintre bandajele care acopereau urmele de gheare. Doar câteva urme înnegrite se mai vedeau prin rana umflată și rozalie.

— Planta eternității cea obișnuită nu face mare lucru în privința otrăvurilor, am zis eu, mușcându-mi buza. S-ar putea să fie nevoie să mai facem un pic din planta îngrămădită. Poate o jumătate de frunză sau un sfert. O să vedem în câteva ore. O să trebuiască să te odihnești oricum.

— Trebuie să mă întorc la castel.

Vru să se ridice. Am pus mâna între umerii lui, ținându-l în loc.

— Da, pentru că este o idee *fantastică* să îi lași pe demoni să te vadă așa. O să fii o pradă ușoară, Nyfain. Acest regat nu îți permite asta. O să te odihnești o zi sau două și apoi o să vedem. Cum mai e durerea?

— Nu am nevoie să fiu cocoloșit, prințesă! Pot să am grijă de mine.

M-am dat în spate, ca el să mă poată vedea din poziția în care stătea. Am ridicat mâinile.

— Cu cine vorbești acum? M-am uitat în jur, ca să-mi demonstrez punctul de vedere. Ai cumva impresia că o persoană din această cameră crede ce prostii spui tu?

El rânji ușor.

— Presupun că doar o singură persoană.

— Cine?

El zâmbi și mai larg. El.

— Exact ce credeam. I-am pus bandajul înapoi și m-am așezat pe marginea patului. O să încerc din nou. Și hai să încercăm să cooperăm de această dată, bine? Îți știi slăbiciunile.

— Toată lumea îmi știe slăbiciunile – femeile încăpățânate și insistente.

M-am strâmbat la el, ca și cum voiam să-i sugerez că era caraghios, chiar dacă el nu-și dădea seama.

— Nu chiar.

Am pus degetul pe una dintre cicatricile de la aripile lui și am coborât încet. El tremură și am văzut cum i se ridică părul pe trup. Apucă perna cu pumnii și își întoarse fața în jos. Gemu încet și adânc. I-am auzit vocea răgușită prin pernă.

— Nu, prințesă.

Am simțit cum rânjeam ușor.

— Cum e durerea? am întrebat, punând iar degetul și apăsând în jos.

Mușchii de pe spatele lui se încordară. Partea de jos i se mișcă, făcându-i pelvisul să se ridice și să coboare în saltea.

Oare o simplă atingere îl putea excita atât?

Mă excitam și eu. Acel gând fusese suficient cât să mă facă să mă umezesc.

Am privit în spate ca să mă asigur că ușa era închisă. Știam că trebuia să-l las în pace. Că trebuia să se odihnească.

Dar era al naibii de sexy cu cicatricile alea. Și mă chinuise zile întregi. Merita un pic de răzbunare. Otrava era sub control acum, iar bandajele aveau să oprească sângele care s-ar fi prelins dacă rănilor se iritau. În plus, se putea odihni toată ziua.

Nu mă puteam abține. Și nici el nu se putea abține, în ciuda atitudinii lui și a comportamentului îmbufnat. Cel puțin animalul meu avea să fie mândru, deși nu îl chemasem pentru că nu voiam să deturneze scena.

Am îndepărtat așternuturile, expunându-i fundul muscular.

— Dragonii au aripi și în forma umană? L-am mângâiat un pic. El gemu și mi-am dat seama că jumătate era de plăcere, jumătate de durere, în timp ce mușchii de la umeri și de la fund i se încordară, apăsându-se în așternuturile mele. Nu am citit niciodată asta.

— Nu, nu au, zis el mârâind. Au însă rânduri de solzi acolo unde ar trebui să fie aripile. Mi-au fost rupți când i-au fost rupte lui aripile.

Am pus palma lângă cicatrice, deasupra bandajelor.

— Și acele rânduri de solzi...

— Este incredibil de erotic și interzis.

— Ce este interzis?

Vocea mea era răgușită. Am lăsat palma să alunece și i-am atins vârful cicatricii cu degetul mare. El începu să tremure din nou.

— Este rezervat doar pentru cei care se împerechează.

Am zâmbit.

— Și ce mai este absolut interzis pentru prinți, dar tu ai făcut?

— Nimeni nu a atins niciodată acele cicatrici.

— Ups! Asta e a doua întrebare la care nu ai răspuns. O faci intenționat? Eu cred că da.

Am trecut din nou cu degetul acolo. Apoi ușor în jos, abia atingând.

— Oh, pentru numele Zeiței... Finley, te rog, nu ar trebui...

El nu păcălea pe nimeni. Mi-am amintit de degetul lui și cum mă alintase de-a lungul fundului, iar atunci am pus cap la cap câteva lucruri foarte repede.

— Regele demon are incubi și succubi în castel – și în sate – pentru că majoritatea lucrurilor sexuale mai ciudate erau interzise, nu?

I-am atins cicatricea. El respiră greoi, coloana i se arcui și apăsă pelvisul înainte, frecându-și penisul tare de patul meu.

— Fără sex anal, fără orgii, fără bici, sigur, nu? Fără să fie nimeni legat? Trebuie să recunosc că nici mie nu mi-a

plăcut vreodată să fiu imobilizată – am probleme cu controlul –, dar când mi-ai ținut mâinile seara trecută, mi-a cam plăcut. Te-aș lăsa să mă legi. Să mă legi și la ochi și să mă ai.

El tresări, clar excitat de acea imagine.

— Și ce e cu saloanele? Ai vizitat vreodată vreunul? Ai încercat ceva de acolo înainte de blestem? Nu cred că regele putea să reglementeze cum trebuie întregul regat, dar cu siguranță ar putea să restricționeze lucrurile în castel. Sau cel puțin putea încerca. Fiul cel responsabil și onorabil a urmat regulile pământului?

Când nu-mi răspunse, i-am returnat favorul din noaptea trecută și i-am atins fundul.

— Fostului meu iubit îi plăcea să fie gădilat în zona fundului și câteodată ciupit când primea câte o felație. Ai încercat asta vreodată? E un loc foarte sensibil pe care eu știu cum să-l ating...

— Nu-mi vorbi de alți bărbați, mârâi el, iar căldura îmi cuprinse spatele.

Îmi simțeam animalul torcând și arcuindu-se în mine. Îi plăcea la nebunie când el se transforma în alfa.

— Ai încercat vreodată? am întrebat eu pe o voce răgușită în timp ce îi atingeam din nou cicatricea, dar ușor, ca o pană.

— Nu... Finley, te rog!

— Hm. Mă implori, Nyfain. Sunt sigură că Marele Alfa nu ar trebui să implore vreodată.

Din impuls, m-am aplecat și i-am lins partea de sus a cicatricii.

El își încordă fesele. Gemu lung, torturat.

— Când o să mă simt mai bine, o să te trântesc de un perete și o să te fac să plătești pentru asta. O să ți-o trag atât

de tare, încât nu o să-ți mai aduci aminte cum te cheamă. Nu o să mai vrei alt bărbat cât o să trăiești.

Jucam un jos periculos. Dragonul lui voia să mă posede, până la urmă. Dacă pierdeam, aveam să pierd multe. Câteodată însă trebuia să riști.

— Cuvinte mari pentru un invalid.

L-am lins din nou și apoi l-am sărutat delicat, întinzându-mă și frecându-i și cealaltă cicatrice.

— Finley, suspină el, acum arcuindu-și șoldurile și frecându-se de salteaua mea. Desfă-ți picioarele și lasă-mă să te gust!

— Nu. O să mă masturbez cu degetul în timp ce tu ți-o freci în patul meu.

— Mă prefac că mă frec de vaginul tău, că intru în el.

— Prefă-te cât vrei, dar când o să terminăm, o să te gândești mereu la fata aceea din popor care te-a făcut să-ți dai drumul în cel mai stânjenitor mod posibil.

El gemu din nou de plăcere și de tortură, iar eu am râs în timp ce mi-am vârât mâna liberă pe sub mijloc. Mi-am pipăit zona intimă, umedă, înainte de a băga un deget în interior. Mă jucam cu pielea lui, frecând ușor cu cealaltă mână.

— Hm, făcu el, apoi întoarse capul, uitându-se la brațul meu care era cufundat sub câmpul lui vizual.

Ridicându-mă, am pus un genunchi pe marginea patului și am împins două degete în mine, mâna ridicându-se cu fiecare nouă mișcare. Le-am scos și i le-am oferit. El le-a supt cu foame.

Voiam să mă așez în fața lui, să-l las să-mi posede vaginul precum un bărbat înfometat. Dar asta ar fi implicat multă mișcare, iar el și-ar fi deschis rănilor. În plus, nu mă lăsase să am acces la el, așa că intenționez să-l fac să

plătească pentru asta.

Mi-am băgat mâna înapoi în pantaloni și m-am aplecat peste spatele lui, iar sugând și lingând, frecându-i și cealaltă cicatrice. El ridică fundul și încercă să mă prindă, tremurând din cauza efortului, dar l-am pocnit peste mână.

— Trebuie să-mi așez penisul cum trebuie ca să-ți pot deflora așternuturile.

Am rânjit răutăcios, m-am întins pe sub trupul lui și am apucat acel penis uriaș și minunat. Salivam la gândul de a-l suga, de a-l băga cât de tare în mine, mai tare decât ar fi fost confortabil în mod obișnuit să o fac. Dar nu de această dată.

L-am frecat de două ori, făcându-l să geamă, înainte de a-l așeza cu vârful către pieptul lui. El se prăbuși imediat, împingându-se în așternuturi. Eu am profitat de pauză și am încuiat ușa, apoi m-am întors și mi-am dat jos pantalonii. Ce să spun? Nu fusesem niciodată grozavă la menținerea autocontrolului. Mi-am reluat poziția, frecându-mă cu două degete între faldurile umede înainte să mă penetrez.

— La naiba, Finley!

Am reluat conversația cu el, amintindu-i unde eram.

— Ai mai făcut asta vreodată, Nyfain? Am trecut cu un deget, puțin mai ferm, peste cicatricea lui. Ai urmărit vreodată vreo femeie cum se masturbează?

— Nu, zise el, urmărindu-mi degetele mișcându-se și frecându-se de pat.

— Trebuie să ți-o trag, Finley. Trebuie să ți-o trag atât de tare!

— Ți-ai băgat vreodată penisul în fundul unei femei?

— La naiba...

El închise ochii și i-am citit expresia de pură plăcere cuprinzându-i trupul. Se freca de parcă era turbat – cu mișcări ample, puternice, care îmi acaparaseră privirea și

mă fermecau. Trupul lui, chiar și în durere, se mișca grațios și fluid. Era un adevărat specimen. Puternic. Crud. Atât de sexy, încât ar fi trebuit să fie interzis.

I-am mângâiat pielea încinsă. Mi-am băgat degetele înapoi în interior. Îmi doream să mai am o mână ca să-mi pot freca și un sfârc.

— M-ai visat vreodată, Nyfain? am întrebat, aproape având o experiență extracorporală.

Pentru un motiv pe care nu-l înțelegeam complet, era teribil de erotic să am tot controlul acum. Să-l necăjesc. Să mă joc cu el. Știam că schimbarea rolului îl înnebunea de dorință. Știam că voia să se ridice și să fure controlul înapoi. Să mă arunce sub el și să mă penetreze în adâncurile umede. Să mă domine până când aveam să fim amândoi epuizați și sătui.

— Ai visat vreodată că mi-o tragi? i-am șoptit, lingându-l iar.

— Te-am visat noaptea, ziua, m-am masturbat gândindu-mă cum te arcui ai spre mine, încercând să-ți sug sânul și mai tare. Sau cum te împingeai în degetele mele când te-am ținut la copac. Cum mă implorai să ți-o trag.

Fundul lui se arcui și apoi se întări. Patul se cutremură sub puterea lui. Trupul mi se înfierbântase și m-am ridicat în același timp cu arcurile lui, în vreme ce el mă urmărea, privirea lui aurie fiind ținută asupra degetelor mele strălucind de umezeală.

M-am aplecat din nou și i-am supt un pic pielea, masând-o cu limba.

— Nu... Nu pot... E... *Trage-mi-o!*

El se ridică spasmodic pe pat și totul se cutremură sub el.

Eu am început să mă masturbez mai repede, deschizând

și închizând ochii în timp ce plăcerea creștea. Am ridicat mâna de pe el și am băgat-o pe sub cămașă, peste sân. M-am jucat cu un sfârc și mă cuprinse orgasmul. Am gemut încet, tremurând de plăcere.

Când am terminat, respiram greoi. Sudoarea îmi acoperea fruntea.

Am deschis ochii și am văzut că el se ridicase în coate, indiferent de durerea pe care mișcarea i-o cauzase, ca să mă vadă cum terminam.

I-am zâmbit și am apucat niște haine. M-am îmbrăcat înainte să arunc așternuturile peste fundul lui.

— Și acum o să zaci acolo, în acel loc umed, până când o să servesc micul-dejun și o să mă întorc ca să te verific. Ia asta ca pe un soi de răzbunare pentru toate dățile în care m-ai lăsat cu buza umflată. Sau, la naiba, pentru că ai fost un nesuferit în toate ocaziile!

M-am aplecat să-mi ridic pantalonii de pijama de pe podea, iar el se întinse și mă prinse de cămașă. Mă trase către el și mă sărută. Am deschis gura surprinsă, iar el mă umplu cu limba lui, lingându-mă înainte să mă posede. Gustul lui mă înnebunea. Electricitatea atingerii noastre îmi ardea pielea. Pulsul mi-o luase razna.

El mi-a dat drumul, iar eu m-am împleticit înapoi, cu buzele umflate furnicându-mă. Trupul începea să mi se încingă iar, deși abia atinsesem orgasmul.

El probabil văzuse uimirea de pe chipul meu pentru că zâmbi înfumurat înainte să se așeze înapoi.

— Dacă tu vrei ca sperma mea să se imprime în patul tău, prințesă, cine sunt eu să spun nu? O să am nevoie de o baie mai târziu. Abia aștept să mă speli cu buretele. Și nu, nu am făcut multe lucruri, incluzând vizita acelor saloane, deși le-am văzut în călătoriile mele. Da, întotdeauna am vrut. Da,

tu mi-ai arătat cum o fac oamenii de rând și, da, o să vreau un final fericit.

— Visează, Sir Alfa!

El chicoti întunecat.

— O să vedem.

*

După micul-dejun, am trecut să-l văd pe tatăl meu, doar ca să-mi dau seama că starea lui se înrăutățise. Hannon m-a întâmpinat lângă patul lui îngrijorat.

— Au trecut doar câteva zile, am zis eu. Ai amestecat elixirul corect?

— Dash l-a făcut la fel cum îl faci tu de fiecare dată. Știi că îl face bine.

Am încuviințat pentru că așa era. Mi-am trecut mâna peste față, simțind cum creștea tristețea în mine.

— Trebuie să devin și mai creativă. Trebuie să mă gândesc la ceva.

— Nu poți să faci miracole, Finley, zise el trist. Nu poți salva pe toată lumea.

Dar cu siguranță aveam să încerc.

Am așezat un scaun lângă planta eternității și mi-am lăsat mintea să alerge, gândindu-mă la magia demonilor. Gândindu-mă la creaturile cu care mă întâlnisem în pădure. Gândindu-mă la otrava din Nyfain.

Folosirea unei plante a eternității crescute îngrămădit dusesse la moartea soțului femeii de pe alee, dar poate că elixirul fusese prea puternic. Sau poate că rețeta trebuia să fie ajustată pentru a deveni un agent de vindecare eficient.

Abia când mi-am auzit numele mi-am dat seama că mai era cineva cu mine în grădină. Iar lacrimile curgeau pe față

mea.

Dacă nu se schimba ceva, curând aveam să mai pierd un părinte.

Nyfain îl luase de umăr pe Hannon, iar Hannon îl ținea cu brațul de mijloc, sprijinindu-l. Nyfain purta pantaloni scurți care erau mult prea scurți și nu avea cămașă, arătându-și fizicul musculos.

Mi-am șters lacrimile de pe față și m-am ridicat.

— Ce s-a întâmplat?

— Uită-te la rănilor lui! Trebuie să fie cusut, dar mai întâi trebuie să ne asigurăm că otrava a dispărut.

Am ocolit scaunul și l-am bătut ușor pentru ca Hannon să-l ajute să meargă și să-l așeze acolo. Ochii lui Nyfain nu se dezlipiau de mine, în timp ce ei se apropiau, desprinzându-se doar când se așază. Se aplecă în față – bandajele deja îi fuseseră date jos. Nu mai era nicio urmă de negru pe pielea rozalie și expusă. Hannon se ocupase, cum făcea de obicei, și de curățarea acesteia. Nu era mizerie, nu era sânge uscat.

— Da, e bine. Am pus mâna pe umărul lui Nyfain, iar el păru a se liniști un pic sub atingerea palmei mele, ca și cum se relaxa. Am făcut lucrurile din timp, așa că nu o să rămână cicatrici.

— Lasă-mă să ghicesc – ai reușit cumva să grăbești vindecarea sau să netezești cicatricile cu plantele tale, zise Nyfain.

— Da, ambele. Nu ai văzut cicatrici pe mine, nu?

— Una pe vârful sânelui tău drept. Alta pe fesa stângă...

— Bine, da, bine. Destul, am zis, iar Hannon ridică din sprâncene, în timp ce eu roșisem.

Acele răni nu fuseseră atât de rele, încât să merite rușinea de a-l ruga pe Hannon să aibă grijă de ele. Clar, Nyfain fusese foarte atent.

— Bine... da. Am înfipt degetele în pielea lui Nyfain. Cu excepția locurilor în care nu l-am avut pe Hannon ca să mă vindece, evident.

— Să-l ducem la găleată, iar tu o să-l speli, zise Hannon, venind dintr-o parte cu Nyfain. Apoi o să-l cos. Apoi are nevoie de odihnă.

— Nu mă pot odihni aici. Trebuie să mă întorc la castel. O să fiu...

— O să te odihnești aici pentru că e mult prea departe ca să te târăști, am zis eu pe un ton infuzat de putere și care nu lăsa loc de contraargument.

I-am văzut vena din maxilar pulsând. Nu comentă, ceea ce însemna că avea să facă așa cum îi spusese.

— Totodată, nu am de gând să-l curăț. Tu ești asistentul, Hannon. Tu poți să te ocupi de asta. Eu trebuie să rezolv ceva pentru tata.

— Finley, pot să vorbesc cu tine?

Hannon îmi făcu semn să ne îndepărtăm de Nyfain.

— Ce e? l-am întrebat când eram la o distanță rezonabilă, după colțul casei și în curtea laterală.

El îmi vorbi cu delicatețe, studiindu-mă.

— În mod normal, aș fi încântat să am grijă de un pacient, după cum știi, să mă asigur că totul este făcut cum trebuie. Dar el a cerut mai devreme ca tu să o faci, iar acum încerci să scapi de asta. E mai mult decât clar că vă jucați unul cu altul, iar eu nu am de gând să fiu prins la mijloc.

— Dar...

El ridică mâna.

— Cred că trebuie să faci lucrurile până la capăt, indiferent unde duc.

— S-ar putea să ducă la moarte, Hannon.

— Mai mult de jumătate din aventurile tale dincolo de

ușă ar putea duce la moarte. Nu te-ai ferit niciodată de asta.

— Asta e ceva diferit.

El mă cercetă un moment.

— Bine. Aveai nevoie de ceva nou în viața ta. Acum, amintește-ți să faci o treabă bună și minuțioasă cu el.

Mă cuprinseseră valuri de furnicături gândindu-mă la ce spusese Nyfain despre saloane.

— Tăieturile de la ghearele murdare infuzate cu otravă sunt o sursă de infecție. Și se pare că are nevoie să-și revină repede. Orice jocuri jucați, trebuie să te concentrezi la ceea ce e important. Sănătatea lui. Să pui asta pe primul plan.

Am respirat încet și am încuviințat, iritată.

Hannon așteaptă o clipă și apoi mă întrebă:

— O să te duci și tu înapoi la castel când o să plece el?

Nu era pe vârful limbii mele. Stătea acolo, gata să fie rostit. Dar adevărul era că nu știam. Erau foarte multe motive pentru care puteam să rămân în sat și foarte puține motive pentru care să mă duc la castel, majoritatea având legătură cu resursele de grădinărit care îmi erau puse la dispoziție acolo. Mă puteau ajuta clar să găsesc un leac pentru boală, mai ales luând în considerare efectele plantei îngrămădite, acesta putând fi elementul lipsă, și faptul că nu aveam atât de multă aici.

Era însă un singur motiv pentru care oscilam – acea grămadă de mușchi care stătea în curtea mea din spate, acoperită de cicatrici și de tatuaje, care avea nevoie de ajutor pentru protejarea regatului. Și eu voiam să-i ofer acel ajutor, dar nu știam dacă aveam să rezist și să nu-i ofer și restul din mine.

Capitolul 17

Eu și Hannon l-am așezat pe Nyfain în magazia mică de îmbăiat din lemn de lângă casă, o anexă exterioară aflată în apropierea pompei de apă. În interior, o oală era încinsă pe un foc ce mocnea – o numeam „găleata” –, umplută cu apă. Podeaua era făcută din șipci de lemn așezate peste pietriș, oferind un soi de drenaj. Făceam focul dimineața, ne spălam cu rândul, apoi lăsam cărbunii să se stingă până în dimineața următoare. În acest moment al zilei, nu era decât jar strălucitor, iar apa avea să fie doar călduță.

Ne-am oprit în pragul ușii și am așteptat ca Nyfain să scoată un sunet dezgustat sau vreun comentariu. În ciuda decăderii regatului său, el era totuși un prinț. El trăia într-un castel cu toate utilitățile în interior. Până și turnul meu singuratic avusese o baie cu o cadă foarte drăguță.

În loc de asta, el puse mâinile pe cadru și zise:

— O să am nevoie de un scaun.

— Bineînțeles.

Hannon dispăru, lăsându-ne acolo, în tăcere, pentru un moment.

— Știi că ești obișnuit cu lucruri mai fine, am zis eu jalnic. Însă asta e ce folosim.

— Un regat este reflexia celui mai sărac om, murmură el. Mama obișnuia să-mi spună asta. Nu am înțeles niciodată seriozitatea acelor cuvinte până acum.

Eu am încremenit, în defensivă.

— Nu avem multe, dar avem destule. Din perioada dinainte de blestem, îmi aduc aminte de fericire și de zâmbete. De vecini care se ajutau unul pe altul și de mese comunale lunare. Nu am avut vieți rele, doar că nu am avut

căzi prețioase sau turnuri în care să ne ducem oamenii pe care-i răpeam. Chiar și acum tragem toți împreună cât de mult putem. Unii oameni sunt răi, dar tot ajută. Nu lăsăm pe nimeni să moară de foame. Regatul tău ar putea să o ducă mult mai rău decât să fie reflexia comunității noastre.

— Ai perfectă dreptate. Îmi cer scuze pentru cum a sunat. Nu am vrut să fiu nerrespectuos, dar cred că satul tău a fost neglijat de Coroană. Oamenii tăi au fost lăsați să se descurce, deși tot au plătit taxe. Nu ați obținut cât trebuia din valoarea banilor. Eșecul de a avea grijă cum trebuie de oameni aruncă o pată neagră asupra regatului, atâta tot. Ar fi trebuit să facem mai mult.

— Gata!

Hannon își făcu loc și se strecură în interior cu tot cu scaunul pe care îl așeză pe șipicile din lemn. Când se aplecă să aibă grijă de foc, i-am făcut semn să iasă.

— Cred că oaspetelui nostru i-ar prinde mai bine o baie rece.

Hannon oricum aprinse focul înainte de a încerca apa. Lui Nyfain îi zise:

— E suficient de caldă. Cred că ar fi mai bine să aștepți să fac focul...

— Chiar deloc, interveni Nyfain. Finley zice că e bine, așa că trebuie să fie bine.

Privirea inexpresivă a lui Hannon îmi spunea că el știa că asta era continuarea jocului nostru și că nu era deloc amuzat. Nu-i plăcea niciun soi de prostie când venea vorba de vindecare. Cu toate acestea, se scuză și închise ușa în urma lui.

Nyfain „încuie” ușa cu cepul mic de lemn care încăpea în cercurile rotunde ce se intersectau.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Așa cum am spus, visează, *Alteță!*

— Nu i-ai zis lui Hannon cine sunt. Făcu o grimasă în timp ce eu mă chinuiam să-l ajut să se așeze pe scaun. De ce?

— Ce ar căuta un prinț într-un loc ca acesta?

— S-ar odihni. S-ar vindeca. I-ar permite unei târfulițe neastâmpărate să-i salveze viața.

— Târfuliță, deci?

Am vârât degetele în apă și apoi l-am stropit direct în față.

El rânji și apoi chicoti.

— L-ar face să se simtă inconfortabil să știe că are un prinț în casă.

Zâmbetul îi pieri.

— S-ar simți inconfortabil aflând ce am devenit.

Eu am pufnit într-un răs lipsit de voioșie înainte de a-l trage de betelia pantalonilor. El se chinui să se ridice pentru ca eu să-i pot trage de pe picioare. Penisul lui semierect zvâcni pe picior, iar eu abia dacă am reușit să-mi ignor pofta și nevoia de a-l prinde între degete.

— Cum ar putea să aibă o opinie despre ce ai devenit când habar nu are ce obișnuiai să fii? am zis eu, așezând pantalonii pe raftul de pe peretele de lângă ușă. Toți nobilii ar putea să aibă tatuaje și să fie plini de cicatrici. Practic, să fie trecuți prin focurile luptelor. Dar, după cum mi-ai amintit chiar tu atât de des, sunt foarte multe și clare diferențe sociale între cineva cu rangul și poziția ta și cineva dintre noi. Eu doar... eu doar nu vreau să aud cât de norocoasă sunt să fiu în preajma unui prinț înfumurat și să am atenția lui. Să aud cât de norocoasă sunt că am fost în prezența ta. Ca să nu mai spun că și copiii ar putea să spună cuiva – și nu vrem ca și cei din sat să știe.

El mă urmări în tăcere în timp ce eu apucasem un

burete și un soi de ser antiseptic care ardea ca naiba. Aș fi putut să folosesc ceva mai ușor? Probabil. Aveam să fiu mai blândă cu el? În niciun caz.

— Nu cred că rangul mai înseamnă mare lucru acum, rosti Nyfain încet, în timp ce eu vâ râsem buretele în apa călâie.

L-am frecat cu bucata de săpun și m-am oprit la spatele lui Nyfain. Acum, când otrava dispăruse, dispăruse și evidența pericolului. Și eram destul de reticentă la gândul de a freca săpunul de pielea lui rozalie și zgrunțuroasă. Mi se părea foarte greșos dintr-un motiv sau altul.

M-am îndreptat către partea superioară, decidând să încep cu umărul lui și apoi să-mi croiesc drum către spate.

— E o schimbare destul de mare de la a-ți bate joc de mine strigându-mă prințesă și de la a-mi aminti constant că sunt o fată din popor.

— Cu toții trebuie să ne confruntăm cu realitatea, în cele din urmă.

— Asta nu e realitate, *Alteță*. L-am frecat pe umăr, ridicându-i brațul și frecând în jos. Când se va termina cu blestemul, lucrurile o să se întoarcă la felul cum erau.

— Dacă se termină cu blestemul, o să fim aruncați în război. Regele demon o să încerce să ia teritoriul. Mă privi cu subînțeles. Eu o să fiu ucis repede, ca oricine e lângă mine.

— Întotdeauna este speranță.

— Asta spui tu.

— Ai face bine să crezi.

L-am pus mâna pe umărul meu în timp ce am băgat buretele în apă și apoi l-am frecat iar cu săpun. L-am spălat pe coaste de această dată.

— Apropo, am fost foarte impresionat de modul în care te-ai luptat în pădure noaptea trecută, zise el. Creaturile pe

care le-ai ucis au luat viața multor bărbați mai trecuți prin luptă decât tine. Ai ucis și ai rănit mai mulți Fah Rahlen. Cu un briceag. E ceva de care nu am auzit niciodată...

— Cu excepția ta.

— Eu eram în formă de bestie.

— Că vorbeam de asta...

I-am lăsat brațul în jos cu un puseu de furie pe care nu-l prevăzusem.

Trupul lui se aplecă, dar își reveni, strâmbându-se.

— Sunt la fel de slab ca un pisoie născut de o zi, bolborosi el.

Asta era otrava. Trupul lui avea să se vindece curând. Însă nu am avut chef să-i explic. Nu l-ar fi împiedicat să se plângă.

— La ce naiba te-ai gândit când te-ai preschimbat în om pentru a primi o lovitură, deși știai că aveai să fii otrăvit? Încercai să găsești o cale de a scăpa de această viață și de responsabilitățile tale?

— Ai fi preferat să te las *pe tine* să primești lovitura și să mori sigur? Cum am zis, noi avem un antidot la castel, dar a fost făcut înainte de blestem. Aveam foarte puține speranțe că o să funcționeze și încă și mai puține că puteam să amestec plantele cum trebuia ca să te salvez pe tine. Tu ai fi murit.

— De fapt, vreau să întreb de ce nu ai rămas în forma de dragon, dat fiind că solzii tăi ar fi respins atacul?

Am luat carafa de lut de pe raft și am turnat apă peste partea de trup săpunită înainte să mă îndrept către cealaltă parte. Nu eram pregătită să-l spăl în față după cum nu eram pregătită să-i spăl rănilor de pe spate.

— Dragonii nu sunt foarte abili pe pământ și nu prea am avut timp. Te înconjuraseră, iar din cauza unghiului în

care mă apropiasem fie te-aș fi călcat accidental, fie lovitura de la Fah Rahlen ar fi ajuns la tine înainte să pot interveni. Să te protejez a fost singurul lucru la care m-am gândit.

— Cu toate că puneai în primejdie tot regatul pentru a salva un om de rând.

— Și aș face asta din nou într-o clipită.

Mi se strânse inima. Mă chinuiam să-mi păstrez furia în timp ce-l săpuneam pe o parte și mă întindeam după carafă.

— Nici nu știi de ce ai venit după mine. Încerci să stai departe de mine. Ai vrut ca eu să stau departe de tine. Cu toate acestea, m-ai urmat în loc să mă lași să plec.

— M-am temut pentru siguranța ta. Era cea mai rea noapte din lună pentru călătorii în acea pădure. Și... Așteptă până când am terminat de turnat apă peste pielea lui săpunită. Respiră pe nas ca și cum ar fi fost frustrat de ceva. Eu cred că ne putem ajuta unul pe altul, Finley, zise el în cele din urmă.

Am săpunit buretele și am ezitat. O rană dezgustătoare sau ochi aurii și ademenitori, buze atât de tentante, un piept al naibii de sexy și un penis care începea încet să-și arate dorința de a fi cel mai mare lucru din acea cameră. M-am îndreptat către spatele lui.

— Eu te pot ajuta cu cunoștințele mele despre lucrul cu planta eternității pe care tu probabil nu le ai încă. De exemplu, plantele îngrămădite au mai multe întrebunișuri decât știi tu.

— Ah, da, planta eternității cea îngrămădită. Și trebuie să mai vorbim despre refuzul tău de a-mi da această informație ca să-ți salvez viața. O să ajungem și la asta, dar mai întâi vreau să te faci bine ca să-ți pot da o ciomăgeală bună.

— Abia aștept! Puteam auzi năstrușnicia din vocea lui.

Împreună am putea să găsim ceva care să-i ajute pe oamenii ca tatăl tău.

— Însă putem să facem asta locuind aici, nu la castel.

El ridică din umeri, iar eu nu-mi puteam da seama dacă făcuse asta pentru că îl frecasem pe urmele de gheare sau dacă era din altă cauză. Am continuat oricum să frec. Trebuia.

— Da. Putem. Și poate că ar trebui. O să fii mai în siguranță aici, cred. Ne putem întâlni și te pot însoți pe câmpul din Pădurea Regală. Poți să iei ce ai nevoie și apoi să te întorci aici. O să garantez pentru siguranța ta.

— Dacă folosesc din planta îngrămădită, s-ar putea să nu fie nevoie să merg noaptea.

— Și atunci ai putea să nu mă mai vezi deloc.

Am înghițit în sec, neștiind ce să zic. Acesta fusese planul când plecasem, nu? Să evadez. Să am libertate. Așa că de ce brusc mă simțeam panicată și nervoasă, gândindu-mă la această idee?

Animalul meu se rotea în piept, încercând să iasă la suprafață. Dată fiind încordarea bruscă a lui Nyfain, aveam sentimentul că și el se lupta cu animalul lui. Fortându-l să dea înapoi.

Voiam să-l întreb dacă animalele tuturor se comportau ca niște nebune înfometate după sex în jurul celor care erau alfa. În alte circumstanțe, s-ar fi luptat toate femelele pentru atenția lui?

Dar, dacă lucrurile ar fi fost normale, el nu ar fi fost acum aici. Nu s-ar fi înjosit făcând baie într-o magazie sau dormind într-o cameră aglomerată. Nu mi-ar fi acordat nicio secundă, asta era sigur. Ar fi avut mai multe opțiuni decât o femeie băiețoasă care alerga în veșminte de bărbat prin Pădurea Interzisă. Așa că nu m-am mai obosit să întreb. Nu

voiam ca el să mă mintă pentru a mă liniști și cu siguranță nu voiam să știu adevărul.

— Tatăl tău nu este bine, zise Nyfain în tăcere.

I-am curățat spatele și mijlocul înainte să mă întind după carafa.

— Nu. E din ce în ce mai rău. Nu mai are mult. Asta o să doară.

După ce i-am spălat rănilor, l-am frecat cu unguentul care avea să-l ajute să se vindece și să reducă cicatricile. El trase aer printre dinți, iar mușchii i se încordară.

— De asta plângeai? mă întrebă el mârâind, clar luptându-se cu durerea.

— Da. Mă gândeam cum aş putea schimba elixirul. Acela a fost un efect advers.

— O să te ajut cât de mult pot, zise el încet, în timp ce eu aplicam unguentul.

— Când nu mai este viața ta în balanță, ești mult mai deschis, asta e?

O spuseseam ca pe o glumă, dar păruse mai mult ca o acuzație.

Am tras aer în piept, am pregătit buretele și m-am mutat în partea din față. Penisul lui nu mai era întărit, cel mai probabil un rezultat al durerii. Asta mă ajută un pic. Dar acei ochi arși de soare, plini de înțelegere și susținere, aveau să mă distrugă. El știa exact prin ce treceam și încerca să mă facă să mă simt mai bine, să atenueze un pic lovitura.

— Legat de ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, te-am subestimat, zise el.

I-am spălat gâtul și am coborât către pectorali, mișcările mele încetinind, ochii mei bucurându-se de acei mușchi glorioși. Nu-mi mai păsa de cicatrici. Ele nu-i știrbeau aspectul. Vârtejurile de cerneală, unele care semănau cu

niște mângăleli vechi, chiar îmi plăceau.

M-am apropiat un pic mai mult, respirând și mai greu. Palmele lui îmi găsiseră partea din spate a picioarelor.

— Nu știu să lucrez cu planta eternității ca tine. Nu am talentul mamei mele. Tu îl ai. Eu știu doar lucrurile de bază. Nu am lucrat niciodată cu planta îngrămădită pentru că ar fi însemnat, cel mai probabil, moartea celui care ar fi băut acel amestec. Ca atare, nu ți-aș putea spune prea multe despre rețeta antidotului, nu? Și dacă ți-aș fi spus că funcționează, tu ai fi putut să creezi ceva mult mai puternic și să mă ucizi. Asta ar fi lăsat un semn adânc în tine, știam că ar fi făcut-o. Și acum am dovada, văzând cât de chinuiești din cauza faptului că nu reușești să-l vindeci pe tatăl tău, chiar dacă nu e nici pe departe vina ta. Nu voiam să ai moartea mea pe conștiință. Chiar nu era nevoie de așa ceva. Așa că nu ți-am zis.

— Și ce ai zis despre mama ta...

— Am mințit. Ești foarte credulă.

— Dar m-ai subestimat.

— Evident. Aș fi putut să menționez asta, să te avertizez și să te scutesc de zece minute de gândire. Râse, mai mult pentru el din câte se părea. Ești mai rapidă cu plantele decât orice persoană pe care am cunoscut-o. Și i-am cunoscut pe cei mai buni. Abilitatea ta nu doar de a găsi răspunsuri, ci și de a *simți* răspunsurile este remarcabilă. În vremurile de demult, nu ar fi contat de unde veneai – cu un asemenea talent, ai fi ieșit în evidență. Ai fi putut să ridici statutul întregii tale familii.

— În zilele de altădată, nu ar fi fost nevoie să stau să mă gândesc la cele mai bune elixire. Așa că nu, nu aș fi ieșit în evidență.

El ridică privirea, în timp ce îi turnam apă pe piept. Își vârî mâinile pe sub cămașa mea și mă cuprinse de mijloc.

— Ai fi ieșit în evidență oricum.

I-am privit chipul. Severitatea frumuseții lui era îmblânzită de strălucirea ochilor și de zâmbetul cald. Abia dacă mai vedeam cicatricile acum, uitându-mă la bărbatul din interior. Nu mai puteam ascunde adevărul de mine însămi – cu cât îl cunoșteam mai mult, cu atât îl plăceam mai mult, așa neșlefuit cum era. Îmi plăceau personalitatea lui morocănoasă, stările lui proaste și izbucnirile de pasiune. Îmi plăcea că era atât de atent și de protector. Până și posesivitatea lui aprindea flacăra din mine.

Animalul meu începu să toarcă la ultimul gând pentru că îi plăcea când el ne domina. Când ne ținea captivi și ne făcea să ne simțim bine până când îl imploram să ne dea mai mult.

Dar nu era menit să fie. Știam asta. Știam că asta nu avea să meargă niciodată.

Dar asta nu însemna că nu-i puteam oferi un final fericit pentru această baie. Spusesem că nu aveam să o fac, evident, dar, din fericire, nu părea să fie bărbatul care să jubileze când avea dreptate.

Am udat buretele și încet am avut grijă de piciorul lui drept, spălându-l mai întâi pe exterior și apoi pe interior. Făceam cercuri, mai sus și mai sus, până când am ajuns aproape să-i ating testiculele. El începuse să respire mai greoi și mai profund. Am turnat apa, stropindu-mă și pe mine, transformându-mi cămașa într-un material transparent. Am făcut același lucru cu celălalt picior, tachinându-l cu mișcările mele încete. Am turnat apa, curățând săpunul, înainte de a-i săruta încet coapsa pe interior. Apoi m-am mutat la celălalt picior, jucându-mă cu limba înainte de a-i suga pielea.

El tresări. M-am întins și mi-am udat mâinile înainte de

a le freca de săpun. Palmele îmi erau moi. I-am surprins privirea – avea ochii întredeschiși și înflăcărați –, apoi am trecut cu mâinile pe marginea penisului, în sus și în jos, ridicându-i testiculele.

El gemu în timp ce îl masam, întinzându-se spre mine și împletindu-și degetele în părul meu. Am simțit un imbold ușor și animalul meu a ieșit la suprafață. L-am forțat să dea înapoi. Avea să ne împingă la prea multe. Nu aveam de gând să mi-o trag cu el. Nu, aveam să i-o trag cu gura în loc de asta. Aveam să-l fac să se întărească și să-l bag adânc în gură și să mă simt și eu bine știind că dețin puterea între dinții mei. Nu aveam să mergem mai departe de atât.

Mi-am înfășurat degetele de la o mână pe penisul lui și am continuat să-i masez testiculele cu cealaltă. Am flexat mâna și l-am masat, încântată să-i simt pielea atât de catifelată ca o pană. Am trecut cu degetul peste vârful lui, unde se vedea deja un pic de spermă. Am îndepărtat spuma, mișcându-mă mai repede acum, văzându-i șoldurile ridicându-se și retrăgându-se. Degetele din părul meu se transformară într-un pumn. Mă ținea locului cu fermitate, iar eu am gemut sub strânsoarea lui.

Respira greu. Eu – și mai greu. Îmi simțeam sexul umflat, atât de umed, atât de disperat să-l aibă.

Nu mai puteam aștepta. Nu mai puteam să fac asta încet. Mă ucidea.

Am vărsat carafa de apă peste el, spălând săpunul, și i-am luat penisul în gură. I-am lins vârful înainte să-l bag pe tot în gură, luându-l cât de adânc puteam. M-am ridicat pe genunchi, apropiindu-mă mai mult. L-am frecat cu mâna și apoi l-am luat în gură mai adânc cu fiecare aplecare a capului. El mă lăsa să fac ce vreau, pumnul lui în părul meu fiind de formă.

Nu voiam spectacol. Eu voiam să mi-o trag cât de tare posibil.

Deschizând o porțiță, am lăsat focul animalului meu să mă cuprindă. Acesta își făcu loc cât de mult putu, puterea lui pulsând, dar tot eu dețineam controlul.

Cu toate acestea, un val de putere îmi răspunse dinspre dragonul lui Nyfain, umplându-mă de vigoare. Mi-am ridicat buzele de pe penisul lui și am închis ochii, lăsându-mă cuprinsă de acel val de plăcere. Ne lega – era picant, dulce și al naibii de sexy.

— Da, Nyfain, am gemut eu, încă frecându-i penisul cu mâna.

Voiam să mă sui pe el și să-l călăresc.

El mă prinse de cap mai tare, forțându-mă să cobor. Animalul meu mârâi extaziat, în timp ce el ridică șoldurile și îmi desfăcu buzele cu vârful penisului. I-am atins ușor mădularul cu dinții. El gemu dornic și mă umplu cu un nou val de putere. Apoi mă trase de păr, vârându-se adânc. Mi se umeziseră ochii și l-am prins de testicule cu o mână mai tare decât ar fi făcut-o o iubită atentă. Unghiile de la cealaltă mână le-am înfipt în coapsa lui.

„Asta nu e tocmai corect”, strigă animalul meu frustrat, îndemnându-mă însă să continui. Îi sugeram penisul complet abandonată în mișcare, luând tot ce avea el să-mi dea și implorând pentru mai mult. M-am întins și am trecut cu degetele peste miezul meu umed înainte să-mi masez clitorisul.

„El trebuie să fie în vaginul nostru, nu pe fața noastră. Ar trebui să ne luptăm, să-l forțăm să ne domine, să-și dovedească valoarea și să se împerecheze cu noi cu o pasiune pe care nu ar putea să o arate altcuiva. Bărbatul ăsta nu știe unde e locul unui penis? Dragonul lui poate să-l

ajute.”

„Șst!”

Mișcările lui erau mai smucite. Mai dure. Penisul lui se dezlănțuise în gâtul meu. Bărbia mi se lovea de testiculele lui. Era sălbatic, dur și brutal, iar eu eram al naibii de prezentă. Era exact ce îmi dorisem.

Degetul meu continua să maseze clitorisul, încingându-i trupul, și saliva mea îi spăla penisul și se scurgea în jurul testiculelor. Coapsele lui se întăriră, mâna lui mă trăgea de păr, iar el gemea și îmi umplea gura. L-am simțit dându-și drumul în gâtul meu și m-am îndepărtat ca să pot înghiți tot. În mod normal nu făceam asta, dar cu el... pur și simplu îmi doream al naibii de mult să o fac. Nimic nu fusese gândit. Cu două zile în urmă, dacă m-ar fi întrebat cineva dacă voiam să mi-o tragă unul în gât în mod brutal și să-și dea drumul în gura mea, aș fi fost îngreșată, dar acum, aici, în acest moment eram... *La naiba, da!*

Mă trase de păr, forțându-mă să mă ridic, și am icnit. Își lipi buzele de ale mele, aparent deloc îngrijorat de gustul sării lui pe buzele mele, apoi îmi trase pantalonii în jos și își băgă degetele în chiloții mei. Umezeala mea îl făcu să geamă.

— Dă-ți drumul pentru mine, draga mea, gemu el încet, penetrându-mă cu două degete și jucându-se cu clitorisul meu cu degetul mare. Dă-ți drumul pentru mine!

Mă sărută, iar eu m-am prins de umerii lui mari și m-am pierdut în buzele lui. În mișcările experte ale mâinilor lui. Am gemut în gura lui în timp ce el mă penetra mai tare cu acele degete. Îmi cuprinse gâtul cu cealaltă mână, făcând ca sărutul nostru să fie și mai profund în timp ce îmi suga limba și o rostogolea. Sărutul lui era profund, pasional și delicios, iar până să-mi dau seama, mi-am dat drumul într-un orgasm exploziv, de mi se încordară degetele.

Am gemut de plăcere în gura lui, încercând să mă îndepărtez. Dar el nu voia să-mi dea drumul în timp ce-mi suga buza de jos. M-am topit lângă el și îmi simțeam genunchii tremurând. M-a prins înainte să alunec între genunchii lui desfăcuți și mi-a ghidat fundul pe coapsa lui. Își relaxase strânsoarea și își schimbase sărutul – era dulce acum. Stăruia, ca și cum încă nu voia să plec.

„Mi-a plăcut finalul, dar tot cred că nu o face cum trebuie”, a bolborosit morocănos animalul meu.

Am zâmbit și l-am împins înapoi. Un ecou din dragonul lui Nyfain vibră prin mine până când sentimentul dispăru. Și el părea la fel de iritat.

— Poți să simți animalul meu? l-am întrebat pe Nyfain, punându-mi brațele în jurul lui. Adică... mă refer la mai mult decât prezența lui. Îi poți simți starea?

El își puse brațele în jurul meu, încercând să mă facă să nu mă mișc.

— Lasă-mă să mă ridic, i-am șoptit și apoi i-am mai dat un sărut.

Simțeam cum inima începuse să mi se topească foarte încet. Am deschis ochii și m-am desprins din îmbrățișarea lui. Nu, nu era vorba că inima începuse să mi se topească foarte încet. Să recunosc că îmi plăcea un bărbat era una, dar inimile care se topeau și ce putea să însemne asta erau cu totul altceva. El nu era cineva pentru care eu să am sentimente puternice. Nu puteam să-mi pierd inima în fața lui cum nu puteam să permit să fiu revendicată de el.

Privirea lui mă urmărea ca un prădător. Se sprijini în scaun, icnind.

— Tu nu ai energie pentru... nimic din toate astea. Nu ar fi trebuit să...

Am apucat carafa și am umplut-o cu apă, îndreptându-

mă către spatele lui.

— Să-mi faci cel mai tare sex oral de care am avut parte? Întrebă el jucăuș.

Mi se făcuse pielea de găină și am scrâșnit din dinți, încercând să potolesc mândria care mă cuprinsese.

— Arătându-mi că niciun soi de sex de salon din toate regatele nu s-ar putea compara cu tine?

— Nu am nevoie de complimente. Asta nu se va mai întâmpla.

— Ador când faci promisiuni. Provocarea de a te face să le încalci este și mai dulce.

La naiba, era unul dintre cei care se lăudau!

Am turnat apă peste tăieturile de gheare – doar câteva picături de sânge îi curgeau pe spate. Nu exagerase. Am adăugat mai mult unguent ca să mă asigur că aveau să se vindece repede.

— Cât despre animalul tău, pot să îl simt mai bine decât îl poți simți tu pe al meu, evident. Dar pot să simt doar urme din stările tale... ale lui. Doar când emoțiile tale sunt amplificate în vreun fel. Această abilitate a fost probabil suprimată de blestem.

— Deci era normală în zilele de altădată?

— Până la un punct, zise el vag.

Am lăsat totul deoparte și am adus o cârpă de șters.

— Ce înseamnă până la un punct? Până la care punct? Și cum are legătură cu noi?

El se ridică, folosindu-se de speteaza scaunului ca să se susțină în picioare în timp ce eu îl uscam.

— Toate aceste întrebări...

Părea iritat.

— Nu ești tu citită? Sunt și cărți despre asta.

— Sunt cărți despre istoria metamorfilor, despre

tipurile de animale și raritatea lor – lucruri de acest fel. Dar înainte de blestem. Acei autori presupuneau că oamenii știau lucrurile de bază, fundamentale din viața de metamorf. Nu sunt cărți despre asta.

— Atunci în biblioteca mea.

— Ei bine, *cineva* nu m-a lăsat în biblioteca lui.

— Da. Ei bine, *cineva* a fugit înainte să apuc să-i arăt lucrurile pe acolo.

— Bine. Când o să vii să mă însoțești pe câmpul cu planta eternității, o să aduci și o carte care să-mi explice astea ca să nu mai fie nevoie să te bat la cap cu întrebările mele?

— Și cum îți imaginezi că o s-o car? Nu prea vezi saci pentru dragonii de pământ.

— O cari în gură.

— Și să risc să fie stricată de saliva mea? Dacă vrei să iei o carte, va trebui să te muți înapoi la castel.

Am pufnit iritată și mi-am pus o mână în șold. În loc să mă forțeze să mă întorc, încerca să mă ademenească să o fac. Și de îndată ce aveam să ajung acolo, avea să-mi spună cu înflăcărare că voia să mă lingă și în următoarea clipă avea să mă încuie în camera mea.

Mi-am dat ochii peste cap și am pornit către ușă.

— Descurcă-te să te întorci în casă! Și mai bine, târăște-te înapoi către castel, așa cum voiai să o faci mai devreme. Poate că lecția despre umilință o să-ți prindă bine.

— Am avut suficiente lecții despre umilință. Și cu siguranță nu am nevoie de una de la tine, *prințesă!* Și dacă nu mă ajuți să mă întorc...

Am trântit ușa în spatele meu înainte ca el să apuce să termine de rostit acea amenințare. Era imposibil. *Imposibil!* Era ca și cum două persoane opuse împărțeau aceeași piele –

vino aici, apoi pleacă! Deși poate că acesta era un lucru natural când împărțeau pielea cu un dragon.

Dar aş fi dorit să spună asta. Sau să explice cumva. Nu se putea să fie așa cu toți metamorfii. Nu se putea. Dacă era așa, atunci orgiile ar fi fost și mai monstruoase decât cele făcute de demoni și eram destul de sigură că asemenea lucruri nu se întâmplaseră în vremurile de demult. Ceva lipsea.

Mă întrebam dacă Hadriel putea să-mi spună. Sau dacă într-adevăr era o carte despre asta.

Sigur că, dacă trebuia să mă întorc la castel, aveam să caut confirmare în ambele forme, iar odată ce mă întorceam, asta avea să fie tot. Nu aş mai fi putut evada din nou.

Capitolul 18

În dimineața următoare, m-am trezit cu fața către fereastră și am fost surprinsă de un sentiment straniu de melancolie. Nu aveam niciun motiv. Chiar fusese o seară foarte frumoasă după ce Hannon îl luase pe Nyfain din magazia unde era baia.

Nyfain mă urmărise în timp ce preparasem niște elixir pentru tata și apoi un elixir de vindecare pentru el și pentru mine, dat fiind că brațul și picioarele mele trebuiau să se vindece și ele. Apoi Hannon făcuse tocăniță pentru cină și cu toții ne îngrămădiserăm în jurul mesei mici, luând masa ca o familie. Nyfain nu păruse deloc anxios sau deranjat. Păruse extrem de confortabil, de fapt. După cină, Nyfain și Sable găsiseră un cântec pe care îl știau amândoi și îl cântaseră împreună, acordându-se ca niște maestri și făcându-ne o serenadă.

Ora de culcare fusese...

Am închis ochii un moment și un zâmbet mi-a arcuit buzele.

Ora de culcare fusese complet obișnuită și îmi plăcuse la nebunie. Sincer, avusesem nevoie. Nu mă mai gândisem la confuzii sexuale sau la depășirea limitelor. Nu mă mai îngrijorasem că trebuia să mă lupt cu animalul meu sau că trebuia să impun limite. Fusese... natural. Normal.

Cu toții stătuserăm în living pentru un păhărel de seară, sorbind ceaiul pe care Nyfain fusese suficient de drăguț să-l facă pentru a compensa că nu ne ajutase cu prepararea cinei sau cu curățenia de după aceea. Aș fi refuzat și asta, dar Hannon spusese că Nyfain trebuia să se miște pentru a-și păstra agilitatea. A face ceaiul era o sarcină inofensivă.

Aromele fuseseră un pic ciudate, dar la ce să te aștepți de la un bărbat care toată viața avusese servitori?

Simțindu-ne incredibil de relaxați, ne îndreptaserăm cu toții la somn. Sable adormise pe canapea, iar eu îl ajutasem pe Nyfain să se așeze în patul meu pe spate, cu bandajele încă puse. Apoi am traversat camera pentru a mă schimba în pijama.

— Vrei să închid ochii? mă întrebase el pe un ton jos și suav.

Lumina lumânării pâlpâia pe acei pomeți bine definiți, aruncând tot soiul de umbre peste ochii lui. Ridicasem din umeri pentru că, sincer, nu mă deranja gândul că el mă urmărea, și începusem să mă schimb ca și cum ar fi fost Sable în cameră. Și deși nu îi vedeam ochii, îi puteam simți privirea, urmărindu-mi fiecare mișcare, uitându-se cum așezam lucruri și cum netezeam patul lui Sable.

După ce mă așezasem, el își întorsese fața către mine.

— Te doare? întrebam eu șoptit.

— Deloc, murmurase el. Remediile tale le fac de râs pe ale mele. Sunt aproape sută la sută vindecate.

— Nici pe departe. Abia dacă poți să mergi în linie dreaptă. Acea otravă și-a făcut de cap în sistemul tău. Cel puțin nu mai ești în pericol. O să te vindeci. Trebuie doar să te odihnești.

— Știu.

El făcuse o pauză, în timp ce eu mă băgasem în pat, umflând perna și cuibărindu-mă sub pături. Stăteam pe o parte, uitându-mă către el.

— Poți să-ți spun ceva fără să te enervezi? întrebase el.

— Probabil nu, răspunsesem eu sincer, chicotind.

El încuviințase, dar oricum îmi zisese ce avea în minte.

— Ești incredibil de frumoasă pentru mine și nu mă

refer doar la aspect sau la trupul tău. Până în adâncul sufletului, ești frumoasă. Și ești atât de sinceră când spui cine ești. Ești atât de liberă când îți exprimi gândurile și emoțiile. Toată lumea în jurul meu avea un scut. Erau închiși. Dar tu... tu ai o lumină divină. Pură onestitate și bunătate. Se vede și când lucrezi cu planta eternității. Strălucește în darul tău de a vindeca. Expresiile tale și modul profund în care gândești sunt adorabile pentru că ți se citesc pe chip, mai ales când conectezi lucruri și când rotițele din acel creier mare se învârt. Ești foarte inteligentă și capabilă, Finley. Ești dură și neînduplecată când e vorba de supraviețuire. Sunt fascinat de tine. Dar cel mai mult îți iubesc focul și pasiunea. Iubesc că refuzi să-i lași pe alții să-ți spună cine ești. Iubesc faptul că te opui când încerc să te domin, provocându-mă să fiu mai bun, mai puternic. E și foarte excitant, dar și... Ești perfectă. Aș vrea să fiu poet ca să pot exprima totul cum trebuie. Când alții se uită la tine, poate că îți văd doar frumusețea de la suprafață. Voiam să știi că, atunci când mă uit la tine, îți văd frumusețea sufletului și sunt în rai. Te văd pe tine, Finley. Asta am vrut să-ți spun. Te văd toată, așa cum ești – și ești frumoasă.

Îmi cursese o lacrimă. Nu știam ce să zic. Nimeni nu îmi vorbise așa niciodată. Nyfain era sincer – auzisem asta în tonul lui și o simțisem în cuvintele lui.

Pleoapele mi se închideau – rezultatul unor zile stresante, fără îndoială, și confortul de a fi în siguranță acasă.

Îl visasem pe el. Îi visasem sărutul dulce pe buzele mele și apoi visasem bătlui, strigăte de război și un dragon auriu salvând regatul. Fusesse foarte palpitant, mai ales că se încheiase cu el între coapsele mele. Dintre toate visele pe care le avusesem vreodată, acesta fusesse cel mai frumos.

Bărbatul pusese stăpânire pe inima mea. Asta nu era

bine deloc. Trebuia să încep să mă distanțez. În curând, el avea să plece și eu aveam să-l las. Trebuia. Eram aproape de punctul din care nu ne mai puteam întoarce și mă vedeam făcând o greșeală foarte mare.

Am clipit și am lăsat lumina să mă trezească. Mă simțeam un pic goală pentru un motiv de neînțeles. Simțeam că ceva lipsea. Poate pentru că Nyfain avea să plece?

Animalul meu se rostogoli în piept, încercând să iasă la suprafață. Panica se scurgea prin el.

Încruntându-mă, încă obosită, deși dormisem toată noaptea, m-am rostogolit pe spate. O tuse ușoară se auzi de la ușa vecină, apoi alta. Tata încă se agăța de viață.

Am privit spre Nyfain în timp ce mă ridicam și m-am întins, atentă să nu fac zgomot. Apoi am înghețat. Animalul meu se lupta cu sălbăticie. L-am împins înapoi, în timp ce un sentiment bolnav mi se strecură în măruntaie.

Plecuse și făcuse patul, lăsându-l aranjat. Nu era niciun bilet. Poate că doar se trezise înaintea mea și nu voia să mă deranjeze.

Pe hol, l-am găsit pe Hannon la masa de bucătărie, ștergându-și ochii umezi în timp ce-și ținea cana aburindă cu o forță letală. Lăsa umerii în jos, la fel de obosit ca mine.

— Hei, am zis eu, urmărind-o pe Sable căscând pe canapea.

Era straniu. De obicei, ea era prima care se trezea.

— L-ați văzut pe Nyfain?

— Nu, dar i-am găsit urmele caznelor de noaptea trecută, zise Hannon plat, ochii lui emanând ceva ce rar vedeam la el – furie. Nu a fost subtil.

Eu am clătinat din cap.

— Nu a fost subtil cu ce?

— Nu i-am șters urmele. Tu o să știi ce înseamnă. Privi

dincolo de mine către bucătărie și apoi ridică o bucată de pergament. Și mai e asta.

Am luat bucata de pergament. Mesajul scrijelit acolo era scris delicat, atent și spunea:

Într-o zi, o să mă ierți. Să nu vii după mine; nu are niciun rost. Aici se termină legătura noastră. Așa e cel mai bine.

Apoi era un gol în pergament, ca și cum se chinuise să scrie următoarele cuvinte.

Amintește-ți că nicio cușcă nu te poate ține mult timp.

Găsește o cale de ieșire, Finley, orice cale poți! Meriți să fii liberă. Sper să ne întâlnim în viața viitoare, când nu vor fi atât de multe obstacole între noi.

N.

Acel sentiment de greață reapăru în mine. Animalul meu se foia. Nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama că era ceva în neregulă. Clar făcuse ceva ce mie nu avea să-mi placă.

„Nu sunt un bărbat drăguț”, îmi spusese cândva. Și vorbise serios de o grămadă de ori.

Respirând profund, m-am îndreptat către bucătărie să văd despre ce vorbise Hannon. Ingredientele erau pe blat, clare ca ziua: rădăcină de valeriană, mușețel și câteva ierburi pe care le aveam în grădina mea, ce dădeau somnolență mare. I le dădusem tatălui meu într-o rețetă diferită când tusea se înrăutățise.

Nyfain ne drogase, iar eu nu-mi dădusem seama, pentru

că el alesese și o selecție de arome care mascaseră gustul.

Animalul meu continua să mă împingă, disperat să fie auzit. În cele din urmă am cedat, deschizând o porțiță ca să putem comunica.

„A plecat”, zise el, iar pe mine mă cuprinsese panica. „Nu-i mai pot simți magia conectându-ne. Ne-a izolat.”

— Finley, ochii tăi strălucesc? zise Sable, rămânând cu gura căscată. Hannon, ochii ei...

Am alungat cuvintele lui Sable în spatele minții, concentrându-mă asupra sentimentului straniu de gol și întuneric din adâncul nostru.

„S-a întors la castel noaptea trecută”, am zis eu. „Evident nu-i mai putem simți puterea de aici.”

„Nu înțelegi. De când l-am ajutat pe Hadriel, întotdeauna am avut în mine prezența dragonului lui. Am crezut că asta însemna că lucrăm pentru a ne împerechea și doar am așteptat ca voi doi, idioții, să vă puneți odată de acord. Legătura a fost și mai puternică atunci când el a fost aici. Și acum a dispărut. El a rupt-o. A rupt conexiunea.”

„De ce nu am știut și eu despre conexiune?”

„Pentru că ai capul tare și trec lucrurile greu pe acolo? Nu știu. El practic ne-a asaltat cu ea. Eu am acceptat-o și am ajuns aici.”

Asta trebuie să fi fost ceea ce credeam că era puterea lui Nyfain, care curgea prin mine, uneori ținută de animalul meu, alteori refuzată. Ei se tot jucaseră cu asta zile întregi, dar eu nu îmi dădusem seama că era ceva permanent.

Însă el spunea că... nu mai era acolo. El tăiasse legătura. El mă îndepărtase.

Nu, dragonul lui o făcuse. Se părea că dragonul lui auzise lucrurile pe care el mi le spusese și alesese să se îndepărteze. Doar că animalelor nu le păsa de lucrurile

sociale. Nu le păsa de regi și de oameni de rând. Cel puțin, animalului meu nu-i păsa.

Poate că dragonul unui prinț înțelegea lucrurile mai bine.

— A plecat, am zis eu plat, neștiind cum trebuia să mă simt.

Amintirile mă inundau. De câte ori nu-mi spusese Nyfain ce avea să se întâmple dacă blestemul era rupt? Hadriel îmi spusese și el despre asta.

Regele demon îi ucisese pe apărătorii orașului. Ucisese pe oricine fusese capabil să lupte, pentru numele Zeiței! Pe toți cei care puteau ține o sabie sau care își făceau treaba bine. De îndată ce blestemul avea să fie rupt, regele demon avea să-l omoare pe Nyfain și să se mute aici. Nimic nu-l putea opri.

Dar lucrurile fuseseră mereu așa, iar Nyfain își făcuse mereu datoria. Mi-am amintit ce-mi spusese noaptea trecută, când otrava pusese stăpânire pe el.

„Ultimii șaisprezece ani au fost mizerabili. Fiecare zi mai rea decât cealaltă. Sunt atât de obosit, Finley. Sunt atât de sătul de acest coșmar care nu mai pare să se termine!”

Frica se cuibări în pieptul meu, alungând rațiunea.

El plecase pe jumătate vindecat. Se aventurase noaptea în pădure într-o stare proastă, când demonii erau la pândă. Nu avea nicio șansă să-i învingă pe toți în starea în care era.

Dar asta nu contase pentru el. Era un bărbat cu un simț al responsabilității care poate că se dezvoltase mai târziu, dar acum era singurul apărător al regatului. Ar fi încercat să curețe pădurea chiar și în starea în care era. Știusese că avea să moară în bătlăie, dacă asta era soarta lui, iar blestemul urma să moară cu el. Când avea să se întâmple asta, el urma să se aștepte ca eu să fac o înțelegere cu regele demon

pentru familia mea și pentru sat. Pentru tot regatul dacă era posibil.

Nu știa că era o nebunie? Nu l-aș fi lăsat niciodată să se pună în pericol fără a încerca să-l ajut...

Și de asta mă drogase. Pentru că știuse că eu aveam să-l urmăresc și să încerc să-l ajut.

Avusesem mereu diferendele noastre, iar în jumătate din timp mă scosese din sărite, dar nu mai conta nimic când venea vorba de a ajuta oamenii. Știuse că preferam să mor cu el dacă se întâmpla asta. Și clar nu își dorise să mă pună în calea pericolului.

Ei bine, la dracu' cu asta! Eu nu eram vreo floare delicată, iar de această dată mersese prea departe.

Am alergat în camera mea, m-am schimbat de haine, mi-am luat briceagul și un pumnal vechi care trebuia să fie suficient și am ieșit alergând pe ușa din față. Dacă voia să fie erou, aveam și eu să mă joc.

Și aveam să-l fac pe el să joace rolul domniței în pericol.

Mulțumiri

Această carte este pentru voi, cititorii.

V-ați dorit ceva mai picant. Chiar ați vrut să mă dezlănțui.

Ați reușit. Să sperăm că nu o să vă pară rău. Să aveți la îndemână un șirag de perle, pentru orice eventualitate.

Țineți-l strâns când simțiți nevoia.

Nu aș fi putut să fac toate acestea fără sprijinul vostru. Vă sunt veșnic recunoscătoare.

Mulțumiri speciale lui Amber Hyde și lui Heather Rainwater-Alvarado pentru titlurile alese pentru a merge mai departe.

Eu l-aș putea salva, dar el m-ar putea distruge.

Bestia.

Creatura care pândește în Pădurea Interzisă.

Printul dragon.

A avut parte de o soartă mai crudă decât moartea.

Cu toții împărtășim aceeași soartă – un blestem abatut asupra noastră
din pricina regelui atins de nebunie.

Suntem un regat blocat în timp. Nu ne mai putem transforma.

fiind incapabili să ne simțim animalul din interior.

Suntem izolați aici de o înțelegere între raposatul rege și un demon
care caută să ne distrugă.

Singurul care păstrează acest regat în viață este Nyfain, printul de aur
al unui tron furat. Ultimul dragon care se poate transforma.

El este speranța noastră.

El este cosmarul meu.

Când mă prinde intrând în Pădurea Interzisă, nu mă pedepsește
cu moartea, așa cum ar putea să o facă.

În schimb, mă ia cu el. Mă obligă să rămân la castel, devenind
prizoniera lui. Încearcă să îmi folosească harul de a crea elixirul salvator.

Se pare că eu îl pot salva. Pot salva întregul regat uitat.

blocat în timp de puterea regelui demon.

Dar asta ar însemna să împlânzesc bestia cu chip de înger.

Ar însemna să devin a lui.

Ar însemna sfârșitul meu.

